

วิธีการควบคุมคนต่างด้าวของประเทศไทยในปัจจุบัน

ในปัจจุบัน ประเทศไทยใช้วิธีการควบคุมคนต่างด้าว ๒ วิธีด้วยกัน คือ

๑. วิธีการควบคุมโดยทางตรง ซึ่งเป็นวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง, กฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง, กฎหมายว่าด้วยการทะเล เป็นคนต่างด้าว และกฎหมายว่าด้วยการเนรเทศ เป็นต้น

๒. วิธีการควบคุมโดยทางอ้อม ซึ่งเป็นวิธีการควบคุมที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ, กฎหมายว่าด้วยการทะเลเป็นราษฎร, กฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร, กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน และกฎหมายว่าด้วยการสงวนอาชีพสำหรับคนไทย เป็นต้น และในโอกาสต่อไปก็ยังมีกฎหมายว่าด้วยการระงับอาชีพของคนต่างด้าวอีกฉบับหนึ่งด้วย ซึ่งขณะนี้กำลังพิจารณาอยู่ในคณะกรรมการกฤษฎีกา แต่ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะกฎหมายเกี่ยวกับวิธีการควบคุมคนต่างด้าวโดยตรงตามวิธีดังต่อไปนี้

๓. การควบคุมตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง และ พ.ร.บ.ค้าหญิงและเด็กหญิง

๑. ประวัติการตรวจคนเข้าเมืองของไทย

การตรวจคนเข้าเมืองของประเทศไทยนั้น จะได้มีการเกิดขึ้นมาในประเทศเป็นครั้งแรกแต่เมื่อใดนั้น ไม่มีหลักฐานชัดเจน แต่เท่าที่ค้นพบนั้นปรากฏว่าในสมัยรัชกาลที่ ๒ ได้มีพระบรมราชโองการเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ ๒ ฉบับ ซึ่งได้ประกาศใช้ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๖๐ ซึ่งข้อความโดยสรุปว่า รัฐบาลนานาประเทศได้มีการตรวจตราหนังสือเดินทางของคนต่าง-ประเทศที่เดินทางไปยัง ๓ เมืองท่าของประเทศนั้น ๆ โดยแข็งแรง และ เมืองท่าทางประเทศที่อยู่ติดกับราชอาณาจักร ก็ได้กระทำ การตรวจตราโดยเข้มงวดกวดขันอยู่ด้วย ถ้าผู้ใดจะเดินทางจากราชอาณาจักร ไปโดยมิได้มี

คราเห็นต่าง ซึ่งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในประเทศซึ่งบุคคลผู้นั้นมีภูมิลำเนาอยู่ได้ออกให้
 ส่วนไว้ตัวโดยถูกต้องและไทยชอบแล้ว อาจจะได้รับความรักของและ เคื้อครยอนควยประการ
 ่าง ๆ คือ อาจจะต้องถูกกักไว้ในเรือไม่ให้ขึ้นบก หรือขึ้นบกไปไหนแล้วก็อาจจะถูกจับกุมไป
 กักไว้สอบสวนหรือถูกลงกลีบขนาเสีย แม้แต่เรือรับส่งที่รับคนหนีคดีโดยสารไปด้วย ก็อาจจะ
 ถูกกักได้เหมือนกัน ฉะนั้น เพื่อป้องกันความลำบากมิให้เกิดแก่ประชาชนในราชอาณาจักรซึ่ง
 ประสงค์จะเดินทางไปตามต่างประเทศ จึงให้ผู้ประสงค์จะเดินทางไปแสดงความประสงค์ขอรับ
 หนังสือเดินทางต่อกระทรวงการต่างประเทศไปเป็นสำคัญสำหรับตัวทุกคน แต่ก็จะ ไปเพียง
 เมืองต่างประเทศใกล้เคียงติดต่อกับราชอาณาจักร มิให้ไปขอรับหนังสือเดินทางจวนผู้ว่า
 ราชการจังหวัดหรือสมุหเทศาภิบาลในเขตที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่นั้น นอกจากนั้นก็มีพระบรม
 ราชโองการอีกฉบับหนึ่งซึ่งประกาศเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๖๐ ห้ามมิให้สตรี
 และ เด็กเดินทางไปยังประเทศอังกฤษและประเทศในทะเลเบติเคอร์เรเป็นน กับในเขตน่าน
 น้ำที่มีการสงคราม

ตามประกาศพระบรมราชโองการ ๒ ฉบับดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แม้ข้อความจะ
 เป็นเชิงแนะนำผู้เดินทางออกนอกราชอาณาจักรก็ดี แต่ก็เป็นการแจ้งให้ทราบว่า แต่ละประเทศ
 ในขณะนั้น ได้มีการตรวจคนเข้าเมืองและออกเมืองไทยเข้มงวดมากขึ้นแล้ว ตลอดจนได้แจ้ง
 วัตถุประสงค์ของเรื่องมีการตรวจคนเข้าเมืองให้ทราบด้วย และแม้ว่าพระบรมราชโองการทั้ง
 ๓ จะไม่ได้กำหนดว่าเจ้าพนักงานฝ่ายใดเป็นผู้ดำเนินการ แต่ก็พอสันนิษฐานได้ว่าจะ เป็น
 ตำรวจและพนักงานฝ่ายปกครอง ซึ่งเป็นพนักงานที่มีอำนาจจับกุมผู้ซึ่งร้องอยู่กระหำยักกฎ
 หมาย แต่การตรวจของพนักงานดังกล่าวในสมัยนั้นเป็นเรื่องตรวจครามบุคคลที่เป็นภัยต่อประเทศ
 ชาติในขณะที่มีสถานการณ์ สงคราม เช่น พวกจารกรรม เป็นต้น เท่านั้น ถึงกระนั้นก็ดี ก็พอจะถือได้ว่า

“ พล.ท.อ. ประเสริฐ รุจิรวงศ์, รายงานต่อ ทนาย นายกรัฐมนตรีในพิธีเปิดศึก
ที่ท่าทหารกองตรวจคนเข้าเมือง วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔

จุดเริ่มต้นของการตรวจคนเข้าเมืองของไทยได้เริ่มขึ้นแต่ขณะนั้นแล้ว ครั้นต่อมาปรากฏว่ามีคนต่างด้าวสัญชาติต่าง ๆ โดยอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานที่อยู่ประกอบอาชีพในประเทศไทยมากขึ้น เป็นการบีบบังคับคนไทยซึ่งเป็นเจ้าของประเทศต้องประสบความยุ่งยากลำบากในการอาชีพ ดังนั้นรัฐบาลไทยในขณะนั้นจึงจำเป็นต้องกำหนดนโยบายการควบคุมที่รัดกุมและจำกัดสิทธิของคนต่างด้าวขึ้น โดยได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๖ ขึ้นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๔๗๖ และให้มีผลใช้บังคับเมื่อต้น ๔๐ วัน นับแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว^{๕๖} จึงเป็นอันว่าประเทศไทยขณะนั้นได้เกิดความรู้สึกเพิ่มขึ้นที่เกิตรากคนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยขึ้นแล้ว ทั้งนี้ก็คงจะเนื่องจากว่าหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ นั้น ประเทศจีนได้ประสบความหอบยากขึ้น คนจีนจึงได้อพยพเข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยโดยทางเรือเป็นอันมาก และทวีจำนวนขึ้นโดยเร็ว และพร้อม ๆ กันนั้นก็ยังมีบุคคลบางจำพวกได้ลอบลวงหญิงและเด็กหญิงจีนเข้ามาค้าประเวณีจำนวนมาก ๆ ทุกเที่ยวเรือที่มาจากประเทศจีน การกระทำดังกล่าวเป็นการแพร่โรคภัยและกระทบกระเทือนถึงวัฒนธรรมอันดีของประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๗๖ รัฐบาลไทยจึงได้ตราพระราชบัญญัติค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. ๒๔๗๖^{๕๗} (Traffic in Women and Girls Act B.E. 2471) ขึ้นใช้บังคับด้วย และเพื่อให้การบริหารราชการเกี่ยวกับการควบคุมตรวจคนต่างด้าวที่จะเข้ามาในราชอาณาจักร เป็นผลที่มีประสิทธิภาพ รัฐบาลในขณะนั้นจึงได้ตั้งกรมตรวจคนเข้าเมืองขึ้นในสังกัดกระทรวงมหาดไทยเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๖ ให้มีหน้าที่เป็นศูนย์รับผิดชอบบริหารราชการตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง และพระราชบัญญัติค้าหญิงและเด็กหญิง และ ได้ตั้งที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองขึ้นตามเขตลพบุรีและอำเภอสามชุกซึ่งเป็นช่องทางเข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักรไทย ทั้งราชอาณาจักร กรมตรวจคนเข้าเมืองจึงเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมตรวจคนต่างด้าวเข้าเมืองและบริหารราชการในอาศัษพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนั้นเป็นเครื่องมือ ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคทั้งที่ได้กล่าวมาแล้ว

^{๕๖} ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๔๔ หน้า ๗๕ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๔๗๖

^{๕๗} ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๔๕ หน้า ๕๔ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๔๗๖

มาในปี พ.ศ.๒๔๙๖ รัฐบาลได้มีพระราชกฤษฎีกายกกรมตรวจคนเข้าเมือง ลง
มาเป็นกอง ขึ้นกองบังคับการ สังกัดกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ทั้งนี้เนื่องจากว่า
ในขณะนั้นฐานะการคลังของประเทศไม่ดีพอ รัฐบาลจึงจำเป็นต้องลดทอนหน่วยงานที่มีความ
จำเป็นน้อยลงเพื่อสกรายจ่ายของแผ่นดิน ^{๕๔}

๒. วิธีการควบคุมคนต่างด้าว

ในการจำกัดและป้องกันคนต่างด้าวที่เป็นภัยแก่ประเทศมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร
รัฐบาลไทยได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม
๒๔๙๐ ดังได้กล่าวมาแล้ว โดยกำหนดให้เริ่มใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้น ๙๐ วัน นับแต่
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว แต่บัญญัติตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๙๐
นี้มีด้วยกัน ๑๔ มาตรา แต่เนื่องจากสถานการณ์ระหว่างประเทศและเศรษฐกิจในระยะต่อมา
ได้เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งมีผลกระทบถึงความปลอดภัยของประเทศไทย จึงได้มีการแก้ไขเพิ่ม
เติมพระราชบัญญัตินี้บ่อยครั้งดังปรากฏอยู่ใน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๙๕ ฉบับ
พ.ศ.๒๔๙๘ และฉบับ พ.ศ.๒๔๙๖ มาในปี พ.ศ.๒๔๙๐ ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับ
เสีย และได้ใช้ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๙๐ แทน โดยมีบทบัญญัติรวม ๔๔ มาตรา
อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ระหว่างประเทศและความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ
และสังคมของโลกในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ซึ่งทำให้บท
บัญญัติในการควบคุมตรวจตราและกีดกันคนต่างด้าวจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไป รัฐบาลจึงต้อง
ยกเลิกบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๙๐ เสีย และได้ใช้ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง
พ.ศ.๒๔๙๓ ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนี้แทน ^{๕๕}

^{๕๔} ดูรายละเอียดเกี่ยวกับจัดส่วนราชการของหน่วยตรวจคนเข้าเมือง ตั้งแต่ต้น
จนปัจจุบันได้ใน ภาคผนวก ๑

^{๕๕} ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๖๗ ตอนที่ ๗๑ วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๙๓

ข้อที่น่าสังเกตก็คือว่าในขณะที่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
กันถึง ๒ ครั้งแล้ว ไม่ปรากฏว่าได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติค่าต๋งและเค็ทหญิงเลย

ถ้าพิจารณาจากเนื้อหาและสภาพของพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแล้ว ก็จะต้องถือ
ว่าพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองนี้เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายมหาชน ผู้ใดละเมิดบทบัญญัติแห่งกฏ
หมายนี้ถือเป็นการผิด มีโทษทางอาญาถึงจำคุกหรือปรับเป็นเดือนต่อลง และความผิดซึ่งเป็นที่
ที่ยอมรับกันโดยทั่วไปนั้น การตราหรือใช้ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับ
ความสงบเรียบร้อยของประชาชนและบ้านเมืองนี้ ทุกประเทศสามารถทำได้โดยไม่ต้องขอรับ
ความเห็นชอบจากต่างประเทศใด ๆ เพราะถือว่าถ้าการออกกฎหมายดังกล่าวนี้เป็นอำนาจ
อธิปไตยของแต่ละประเทศ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าความผิดสัญญาทางพระราชไมตรีซึ่งประเทศไทยได้
ทำไว้กับประเทศต่าง ๆ ก็มีได้มีบทบัญญัติที่ขัดขวางหรือห้ามไว้เป็นอย่างดี เช่น สัญญาทาง
พระราชไมตรีระหว่างประเทศไทยกับสหรัฐอเมริกา ฉบับวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๖
ข้อ ๑๕ ก็ระบุไว้ว่าประเทศไทยมีสิทธิเต็มที่ในการวางข้อกำหนดเกี่ยวกับคนเข้าเมือง

สารสำคัญโดยสรุปของ พ.ร.บ.คนเข้าเมืองทุกฉบับที่ยกเลิกไปแล้วและที่ยังใช้
อยู่ในปัจจุบันก็คือ ถ้ากล่าวได้ว่ามีกฎหมายที่สำคัญอยู่ ๑ ประการ คือ

(๑) ป้องกันคนต่างด้าวบางจำพวกมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร

(Qualitative Restriction of Immigration) ซึ่งรายละเอียด
หรือลักษณะของคนต่างด้าวที่ พ.ร.บ.คนเข้าเมืองมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรนั้น ได้บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๑๕ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๕๑ ซึ่งมีข้อความดังต่อไปนี้ คือ

ห้ามมิให้คนต่างด้าวที่มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราช
อาณาจักร คือ

(๑) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใดแทนหนังสือเดินทางอันถูกต้อง
และกรณีที่ต้องมีการตรวจลงตรา ไม่ได้รับการตรวจลงตราจากสถานทูต หรือสถานกงสุลไทย

ในต่างประเทศเกินกว่านี้^{๕๖}

- (๒) ไม่มีปัจจัยในการบังคับ
- (๓) ไม่สามารถเสียดึงเงินค่าธรรมเนียมเป็นค่านพระราชนัดดี
- (๔) มีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งกำหนดในกฎกระทรวง
- (๕) วิกฤต หรือไม่สามารถประกอบการค้าเสียดึงเงินได้ เพราะ จิตใจเหมือน

ไม่สมประกอบ ร่างกายพิการ หรือมีโรค

(๖) ยังมีโรคอยู่ป้องกันโรค หรือโรคอื่น หรือปฏิบัติกรอย่างอื่นตาม
วิชาการแพทย์เพื่อป้องกันโรค และไม่ยอมให้กระทำเกินกว่านี้ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๗) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นคนอันตราย หรือเป็นคนที่น่าจะถูกเพิก
ร้ายหรืออันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชน หรือราชอาณาจักร

(๘) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นคนเข้าเมืองเพื่อการค้าประเวณี เพื่อประกอบกิจการ
ที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อการค้าหญิงหรือเด็ก

(๙) เป็นบุคคลที่รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามความใน

มาตรา ๑๖

(๑๐) เป็นบุคคลที่ไม่มีเงินติดตัวมาตามจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศ ความความ

ในมาตรา ๒๕

การตรวจโรค ร่างกาย หรือจิต ให้ใช้แพทย์ตรวจคนเข้าเมือง

บทบัญญัติใน (๑) มิให้ใช้บังคับในเมื่อรัฐมนตรีได้พิจารณาว่าคนนั้นเป็นกรณีพิเศษ
เฉพาะราย โดยเห็นแก่เก็บค่าธรรมเนียมเป็นรายปี ความเห็นแก่ศรัทธา และตามอัตราที่
กำหนดในกฎกระทรวงได้ ไม่เกินกว่ากึ่งละสองร้อยบาท แต่ได้กล่าวคำว่ามีสองปีไม่ต้อง
เสียค่าธรรมเนียม

^{๕๖} มาตรา ๑๕ ข้อ ๑ นี้ได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๔๘๙ อุตสาหกรรมพิเศษ เล่มที่ ๓๑ ตอนที่ ๑๕ วันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๘๙ หน้า ๓๔๓ และกฎหมาย ๓๓. - ๓๕: ของวิธานพินธุป็นนี้ด้วย

ในการบันทึกเป็นกรณีพิเศษดังกล่าวนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหนังสือสำคัญให้ถือไว้ ตามแบบที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

บทบัญญัติใน (๓) และ (๔) มิให้ใช้แก่คนต่างด้าวผู้เป็นบิดามารดา สามี ภริยา หรือบุตร ของบุคคลซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักร และมีฐานะที่จะเลี้ยงดูบุคคลเหล่านั้นได้

(๒) จำกัดจำนวนคนต่างด้าวที่จะเข้ามาตั้งถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร

(quantitative restriction of immigration) หมายความว่าคนต่างด้าวผู้ใดก็ตามที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ได้ตรวจแล้ว ไม่ของควยลักษณะของห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๕ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑ ก็จะได้รับอนุญาตให้เข้ามาตั้งถิ่นที่อยู่ประกอบอาชีพในราชอาณาจักร ได้ไม่เกินจำนวนสัญชาติละ ๒๐๐ คน

ส่วนคนต่างด้าวที่มีใบประสงค์จะตั้งถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร แต่คงการเข้ามาเพื่อธุรกิจ ความสำราญ หิสนาจร คนงานประเทศไทย ไปยังประเทศอื่น ๆ หรือเป็นนักเรียน นักศึกษา ที่เข้ามาศึกษา ณ สถานศึกษาซึ่งกระทรวงศึกษาธิการรับรอง เป็นต้น คนเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนเท่าใดก็ได้ ไม่มีการจำกัดจำนวน

(๓) ป้องกันมิให้คนต่างด้าวไร้สัญชาติเข้ามาในราชอาณาจักร

พ.ร.บ.คนเข้าเมือง มาตรา ๑๕ (๑) บัญญัติว่า คนต่างด้าวที่จะเข้ามาในราชอาณาจักรต้องมีหนังสือเดินทาง หรือเอกสารในทันทงหนังสือเดินทางยื่นถูกต้อง ถ้าไม่มีเอกสารดังกล่าวก็จะเข้ามาในราชอาณาจักรไม่ได้ นอกจากนั้นในกรณีที่ต้องมีการตรวจลงตรา (visa) คนต่างด้าวนั้นก็ต้องไปรับการตรวจลงตราจากสถานทูต หรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ มิฉะนั้นจะเข้ามาในราชอาณาจักรไม่ได้

๔๓ มาตรา ๒๔ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑

๘๘

๓.๑ หนังสือเดินทาง (proper passport)

ที่กล่าวนี้มี ๔ ชนิด คือ

(ก) หนังสือเดินทางทูต (diplomatic passport)

ซึ่งรัฐบาลของประเทศออกให้แก่เจ้าหน้าที่ทูต หรือกงสุลของประเทศนั้น ๆ อาจรวมถึงบุคคลอื่น ๆ ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประเทศของตนในหน้าที่ใด ๆ โดยเฉพาะเรื่องควมศักดิ์

(ข) หนังสือเดินทางราชการ (official passport)

หรือ (service passport) ซึ่งรัฐบาลของประเทศใดออกให้แก่ข้าราชการหรือบุคคลอื่น ๆ ใช้อุปโภคไปราชการต่างประเทศ

(ค) หนังสือเดินทางธรรมดา (ordinary passport)

ซึ่งรัฐบาลของประเทศออกให้แก่คนสัญชาติของตนใช้อุปโภคไปต่างประเทศ

(ง) หนังสือเดินทางสหประชาชาติ (United Nations

passport) หนังสือเดินทางชนิดนี้ความจริงมีชื่อเป็นหนังสือเดินทางโดยตรงนัก เพราะผู้ออกหนังสือเดินทางชนิดนี้หาได้ออกให้แก่คนสัญชาติของประเทศนั้น ๆ ไม่ การออกหนังสือเดินทางชนิดนี้ องค์การสหประชาชาติออกให้แก่เจ้าหน้าที่ขององค์การ ซึ่งอาจเป็นคนสัญชาติใดก็ได้ ที่ทำงานในองค์การสหประชาชาติโดยตรง

๘๘

พ.ศ.-อ.แปลก สุนทรกุมาร, ความรู้เรื่องการตรวจคนเข้าเมือง,

(รเนียบ) หน้า ๘

๓.๒ เอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางมีดังนี้ คือ

- (ก) Certificate of Identity
- (ข) Form of Affidavit to be used in lieu of a Passport
- (ค) Emergency Certificate
- (ง) Form of Affirmation
- (จ) Laissez Passer
- (ฉ) Certificate De Depart
- (ช) Collective Passport
- (ฅ) Child's Travel Document ของเยอรมันตะวันตก
- (ฉ) Seaman's Discharge Book ใช้สำหรับลูกเรือเดิน

ทะเลที่เข้ามากับเรือหรือมาจากต่างประเทศจะมาลงเรือในประเทศไทยเท่านั้น

(ฉ) Provisional Aliens Certificate ซึ่งรัฐบาล

อินโดนีเซียออกให้แก่คนค้างคืนที่อยู่ในประเทศอินโดนีเซียเท่านั้น

ทั้งหนังสือเดินทางและ เอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง จะคล่องประอบควับฉัษณะสำคัญ

ทั้งคือไม่มี จึงจะเป็นเอกสารที่สมบูรณ์

(๑) ต้องระบุว่า เป็นหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง

ฉบับใด

- (๒) บอกสัญชาติของผู้ถือ
- (๓) บอกชื่อและชื่อสกุลของผู้ถือ
- (๔) บอก วัน เดือน ปี และสถานที่เกิด
- (๕) บอกอาชีพ
- (๖) บอกคำขวัญพรหม และมีรูปถ่ายของผู้ถือ
- (๗) บอกชื่อประเทศที่ผู้ถือหนังสือเดินทางจะไป

(๕) บอกรหัสออกหนังสือเดินทาง และ วัน เดือน ปีที่ออก กับชื่อและ
ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออก

(๕) บอกรหัสวันสิ้นสุดของหนังสือเดินทาง

แม้คนต่างด้าวจะมีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางดังกล่าวแล้ว
ก็ตาม ตามมาตรา ๑๕ (๑) พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓ ก็ยังระบุดำเนินการที่จะต้องได้
รับการตรวจลงตรา (visa) จากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศมาด้วย
เว้นแต่จะมีการตกลงระหว่างประเทศไทยกับประเทศนั้น ๆ บทเว้นการตรวจลงตราไว้โดย
เฉพาะ

ตามความในมาตรา ๑๕ (๑) พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓ ได้วางหลักไว้ว่า
คนต่างด้าวที่จะเข้ามาหรือผ่านแดนระหว่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรจะต้องรับการตรวจ
ลงตรา (visa) จากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศมาด้วย และการตรวจ
ลงตรานั้นแบ่งเป็น ๕ ประเภท ดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ประเภทคนเข้าเมือง (immigrant visa)

หมายถึงการตรวจลงตราจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ
แก่คนต่างด้าวที่ได้เข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อตั้งถิ่นฐานที่อยู่ในจำนวนหรือโควตาของคนต่าง
ด้าวแต่ละสัญชาติ ตามมาตรา ๒๔ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓

(๒) ประเภทไม่นับเป็นคนเข้าเมือง (non - immigrant visa)

คือการตรวจลงตราจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยให้คนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อ
ธุรกิจ ความสัมพันธ์ อนามัย หรืออื่น ๆ เป็นการชั่วคราว นับแต่เริ่มคนต่างด้าวที่ประสงค์เข้า
มาศึกษา ณ สถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ และอยู่ชั่วคราวระยะที่ศึกษาหรือมีที่ท่องเที่ยว
หรือมีที่ศึกษา

(๓) ประเภทคนเดินทางผ่าน (**transit visa**)

ได้แก่การตรวจลงตราให้แก่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อผ่าน
ออกไปยังประเทศอื่น

(๔) ประเภทคนเช่าเมืองนอกชั่วคราว (**non - quota immigrant visa**)

ได้แก่การตรวจลงตราให้แก่คนต่างด้าวที่เข้าเข้ามาในราชอาณาจักรโดย
ชอบและมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร แต่ต่อมาได้รับอนุญาตให้ออกไปนอกราชอาณาจักรคราวคราว ๒๒
พ.ร.บ.คนเช่าเมือง พ.ศ. ๒๔๕๓ และกลับเข้ามาอีกภายในเวลาที่กำหนด เป็นต้น

(๕) ประเภทนักท่องเที่ยว (**tourist visa**)

ได้แก่การตรวจลงตราให้แก่คนต่างด้าวที่เข้ามาเพื่อท่องเที่ยวหรือทัศนศึกษา
เป็นการชั่วคราว

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ มีคนต่างด้าวบางประเภทได้รับการยกเว้นไว้ไม่ต้องขอรับ
การตรวจลงตรา ซึ่งเป็นไปตามความตกลงพิเศษระหว่างประเทศไทยกับประเทศของชนต่างด้าว
สัญชาตินั้น ๆ คือ

- (๑) ผู้ถือหนังสือเดินทางสหรัฐอเมริกาทุกประเภท^{๕๐}
- (๒) ผู้ถือหนังสือเดินทางทูตหรือข้าราชการของสนธิสัญญาที่ดังต่อไปนี้ คือ
 - (ก) เวลเชียม
 - (ข) ลูเซมเบอร์ก
 - (ค) ลัตเวีย
 - (ง) เนเธอร์แลนด์
 - (จ) อิตาลี
 - (ฉ) บราซิล
 - (ช) ฟินแลนด์
 - (ต) เยอรมัน

^{๕๐} หนังสือปัดกันระหว่างการค้าต่างประเทศ ถึง ปลัดกระทรวงมหาดไทย คำนวณ
ที่ ปท.๐๕๐๒/๑๓๐๘๘ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๑๓

- (ฉ) ลวี่เคน
- (ช) นครเว่ย
- (ค) เบอรันตะ วัฒนถ
- (ค) สาธารณรัฐเกาหลี
- (ง) คุนเจ็ท

(๓) ผู้มาจากประเทศที่ไม่มีสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยตั้งประจำอยู่ และต้องเป็นคนสัญชาติของประเทศที่มีสัมพันธทางการทูตกับประเทศไทย หรือ ไม่มีสัมพันธทางการทูตกับไทย แต่ไม่ใช่เป็นประเทศคอมมิวนิสต์หรือบริวารคอมมิวนิสต์

นอกจากจะมีกฎหมาย ๓ ประการดังกล่าวแล้ว พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองยังได้กำหนดระยะเวลาเวลาที่คนต่างด้าวที่มีวีซ่าบุคคลประเภทคนเข้าเมืองจะได้อยู่ในประเทศไทยไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้คนต่างด้าวดังกล่าวกระทำการใด ๆ ที่อาจเป็นผลเสียหายต่อประเทศไทย

๑. คนต่างด้าวประเภทไม่วีซ่าเป็นชนเข้าเมือง คือคนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ชั่วคราว ึ่งได้แก่บุคคลที่เข้ามาเพื่อธุรกิจ ความสำราญ อนามัย หรืออื่น ๆ เป็นการชั่วคราว แล้วจะต้องกลับออกไปภายในกำหนดเวลาที่เจ้าพนักงานตรวจเข้าเมืองอนุญาตแล้วนั้น โดยจะได้รับอนุญาตไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่เดินทางเข้ามาถึง และในกรณีจำเป็นอาจยื่นคำร้องขออนุญาตอยู่ชั่วคราวต่อไปอีกได้ไม่เกิน ๓๐ วัน

๒. นักเรียนซึ่งมีปัจจัยเพียงพอแก่การศึกษาและเลี้ยงตัวเองในราชอาณาจักร โดยเข้ามาศึกษา ณ สถานศึกษาซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ จะได้รับอนุญาตให้อยู่ได้ไม่เกิน ๖๐ วัน สำหรับระยะเวลาที่อยู่ต่อไป รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้พิจารณาอนุญาตตามแต่จะเห็นสมควร

๓. คนต่างด้าวประเภทที่ขึ้นاجر จะได้รับอนุญาตให้อยู่ ได้ไม่เกิน ๙๐ วัน นับแต่วันที่เข้ามาในราชอาณาจักร

๔. คนต่างด้าวประเภทคนเดินทางผ่าน ที่ได้รับการตรวจลงตราประเภท (transit visa) จะได้รับอนุญาตให้อยู่ได้ไม่เกิน ๔ วัน นับแต่วันที่เข้ามาในราชอาณาจักร

๕. คนสัญชาติของประเทศใกล้เคียงที่ติดต่อกับประเทศไทย ซึ่งมีข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับประเทศใกล้เคียงนั้น กำหนดจำนวนวันอนุญาตให้อยู่ชั่วคราวให้เป็นไปตามข้อตกลงกับประเทศนั้น ๆ หรือตามระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับบุคคลในข้อ ๒ ซึ่งได้รับแจ้งในข้อต่อไปข้างหน้า โดยเฉพาะตามข้อ ๒, ๔, ๕ และ ๖ หากมีความจำเป็นและเป็นกรณีพิเศษเฉพาะเรื่องอาจยื่นคำร้องขอคณะกรรมการพิจารณาเข้าเมือง และอาจได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อไปได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

๓. วิธีการควบคุมคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในประเทศไทยโดยใช้เอกสารแทนหนังสือเดินทาง

ในปัจจุบันประเทศไทยได้ทำความตกลงว่าด้วยการจราจรชายแดนระหว่างประเทศใกล้เคียงไว้กับประเทศเพื่อนบ้านสามประเทศ ซึ่งมีผลเป็นการอนุญาตให้คนสัญชาติของประเทศที่ทำความตกลงไว้กับไทยผ่านแดนเข้ามาในประเทศไทยได้โดยไม่ต้องถือหนังสือเดินทาง

๑. ความตกลงว่าด้วยการจราจรชายแดนระหว่างประเทศไทยกับมลายูของอังกฤษ เมื่อปี พ.ศ. ๑๙๔๑ หรือ พ.ศ. ๑๙๔๓ ซึ่งในขณะนั้นประเทศมลายูประกอบด้วยรัฐต่าง ๆ ในแหลมมลายู (ยกเว้นสิงคโปร์ มะละกา และปีนัง ถิ่นไปเรวิงซ์ ออฟ เวลลีย์) (Singapore, Malacca, Penang, and Province of Wellesley) ซึ่งยังคงให้อยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้

๒. ความตกลงว่าด้วยการจราจรข้ามแดนระหว่างประเทศไทยกับอินโดจีนฝรั่งเศส ปี พ.ศ. ๑๙๔๑ ซึ่งปกครองประเทศลาว กัมพูชา อันมีพรมแดนติดต่อกับประเทศไทยในขณะนั้น ซึ่งยังคงให้อยู่จนกระทั่งบัดนี้

๓. ความตกลงว่าด้วยการจราจรชายแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหภาพมาลี พ.ศ. ๑๙๖๐ หรือ พ.ศ. ๑๙๖๓ แต่ยังมีได้ดำเนินการแต่อย่างใดในขณะนี้

(๑) ความตกลงว่าด้วยการจราจรชายแดนไทย - มลายู

ความตกลงว่าด้วยการจราจรชายแดนนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้ที่อาศัยอยู่ตามชายแดนระหว่างประเทศ (ไทย - มลายู) มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนกันในระยะเวลาอันสั้นได้โดยสะดวก โดยไม่ต้องมีหนังสือเดินทางซึ่งไม่สะดวกในการขอ เพราะมีพิธีการออกยุ่งยากมากเท่านี้ ดังนั้น ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่หรืออาศัยอยู่ตามชายแดนระหว่างประเทศ จึงไม่มีสิทธิ์ข้ามหรือตกลงไป ความตกลงนี้ประเทศไทยอนุญาตให้บุคคลซึ่งถือใบไปใช้เอกสารแทนหนังสือเดินทางได้ คือ

ก. คนในบังคับอังกฤษและคนในอารักขาของอังกฤษโดยกำเนิดแห่งมลายู

อังกฤษ (natural born British Subjects and British Protected Person of British Malaya) ปัจจุบันหมายถึงคนสัญชาติมาเลเซีย ซึ่งอาศัยอยู่ในรัฐเปตลิ่ง เกอราห์ (ทั้งในเกาะลังกาอี) เปรู และกลันตัน บานไม่น้อยกว่า ๑ ปี มีสิทธิ์ใช้บัตรอนุญาตผ่านแดน (border pass) ที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายมลายูออกให้เข้ามาในประเทศไทยได้ถึงสงขลา (หมายถึงตัวเมืองสงขลา) หาดใหญ่ โยคทางรถไฟ และทางตะวันออกของหาดใหญ่ไปทางฝั่งทะเลตะวันตก (ซึ่งหมายถึงจังหวัดสตูล) ได้

ข. คนในบังคับอังกฤษและคนในอารักขาของอังกฤษที่มีใบไปใช้โดยกำเนิดแห่ง

มลายูอังกฤษที่อาศัยอยู่ทางเขตมลายูไม่น้อยกว่า ๑ ปี ภายในเขต ๒๕ กิโลเมตร จากเส้นเขตแดน มีสิทธิ์ใช้ใบอนุญาตผ่านแดนเข้ามาทางจังหวัดสงขลา กระบี่ บราฮีวาส และสตูลได้ ภายในเขต ๒๕ กิโลเมตร จากเส้นพรมแดนระหว่างประเทศ

๕๐ รายละเอียดของความตกลงนี้ดูได้จากเล่มรองของสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ

๓. คนชาติไทยซึ่งมีถิ่นที่อยู่ไม่ต่ำกว่า ๓ ปี ภายในเขต ๒๕ กิโลเมตร จากเส้นพรมแดนระหว่างประเทศทางเขตมลายู และคนสัญชาติไทยโดยกำเนิด ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ไม่ต่ำกว่า ๓ ปี ในรัฐปลิศ เตคาห์ (รวมทั้งเกาะลังกาวิ) เประ และสตันตัน มีสิทธิรับบัตรอนุญาต ยานแดนจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายมลายูเข้ามาในเขตไทยและได้รับบัตรอนุญาตยานแดนกลับเข้ามาในเขตมลายู

คนกลางค้าวประเภนี้ถือว่าเป็นคนค้าวประเภนี้นับเป็นคนเข้าเมือง มาตรา ๑๔ ฉะนั้นการอนุญาตให้ขลุ่ยชั่วคราวจึงต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๔ (๑) พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ คือ เจ้าหน้าที่งานตรวจคนเข้าเมืองจะอนุญาตให้ขลุ่ยชั่วคราวได้ไม่เกิน ๓๐ วัน และในกรณีจำเป็นอาจยื่นคำร้องขออยู่ต่อไปอีกไม่เกิน ๓๐ วัน ตามที่ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ บัญญัติไว้ ทั้งนี้ ก็เนื่องจากว่าตลอดทั้งนี้มีได้ระบุดำเนินขลุ่ยอยู่ตลอดเวลาเข้าใจ จึงต้องถือความ พ.ร.บ.คนเข้าเมืองเช่นเดียวกัน และบุคคลซึ่งกล่าวจะต้องเข้ามาตามช่องทางที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ประกาศไว้ตามมาตรา ๒ และต้องรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองตามมาตรา ๒๑ และไม่คงด้วยลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตาม มาตรา ๑๕ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ ด้วย นอกจากนั้นจากการเข้ามาและออกไปจะต้องผ่านการตรวจคนเข้าเมืองตามมาตรา ๗ ด้วย และระหว่างที่อยู่ในราชอาณาจักรจะต้องปฏิบัติตามความในมาตรา ๒๐ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ คือ

- (๑) ต้องไปพักอาศัย ณ ที่ซึ่งได้แจ้งไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
- (๒) ถ้าเดินทางไปจังหวัดใด และอยู่ในจังหวัดนั้นเกินสี่สิบสี่ชั่วโมง ให้ไปแจ้งต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ภายในสี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ไปถึง
- (๓) ถ้าจะเปลี่ยนที่พักอาศัย ต้องไปแจ้งต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ซึ่งพักอาศัยอยู่ และถ้าการเปลี่ยนที่พักอาศัยนั้นต่างจังหวัดกัน เมื่อไปถึงที่พักอาศัยใหม่ต้องไปแจ้งต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ซึ่งไปพักอาศัยใหม่ภายในเวลายี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ไปถึงด้วย

(๔) เมื่อจะออกนอกเขตราชอาณาจักร ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวิธีการที่นายมหาดไทยกระทรวง

(๒) ความตกลงว่าด้วยการจราจรข้ามพรมแดนระหว่างไทยกับอินโดจีนฝรั่งเศส ^{๕๒}

ความตกลงว่าด้วยการจราจรข้ามพรมแดนไทยกับอินโดจีนฝรั่งเศสนั้น ได้ทำกันไว้เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๔๔๐ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะอำนวยความสะดวกให้คนสัญชาติไทย ลาว กัมพูชา และชว่น ซึ่งอาศัยอยู่ตามชายแดนของไทยกับของอินโดจีนฝรั่งเศส ได้ไปมาคึกคักกันโดยสะดวก ทั้งนี้คนสัญชาติหรือถึงกับฝรั่งเศสในเขตประเทศลาว กัมพูชา ปัจจุบันและอยู่ในระยะ ๒๕ กิโลเมตร จากเส้นพรมแดนไทย - อินโดจีนฝรั่งเศส หรือประเทศกัมพูชาและลาวในปัจจุบันอาจใช้บัตรอนุญาตผ่านแดน (border pass) เข้ามาทางเขตไทยได้ โดยไม่ต้องผ่านการตรวจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองฝ่ายไทย และอนุญาตให้อยู่ในเขตไทยได้ไม่เกิน ๓๐ วัน และจะต้องอยู่ภายในระยะ ๒๕ กิโลเมตร จากเส้นพรมแดนไทย - อินโดจีนฝรั่งเศสเท่านั้น และผู้ถือบัตรอนุญาตผ่านแดนฝรั่งเศสที่ออกให้จากเจ้าหน้าที่ในประเทศลาวหรือกัมพูชานั้น จะต้องไม่เป็นกีดขวางค้าต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามที่มีบัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ คนสัญชาติชว่น หรือเวียตนาม ไม่มีสิทธิใช้บัตรอนุญาตผ่านแดน คงมีแต่คนสัญชาติลาวและกัมพูชาเท่านั้นที่มีสิทธิจะใช้บัตรผ่านแดนได้

เมื่อคนสัญชาติลาวและกัมพูชาได้ผ่านการตรวจและเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองฝ่ายไทยตรวจและประทับตราอนุญาตให้อยู่ในเขตประเทศไทยแล้ว จะต้องอยู่ ณ สถานที่ที่ใดแจ้งไว้ต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง จะบาทที่พักก็จะต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบตาม มาตรา ๒๐ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๔๓ และ เมื่อจะออกไปนอกราชอาณาจักร จะต้องรายงานตัวหรือขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองตามบทบัญญัติใน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง เช่นเดียวกับกับคนต่างด้าวประเภทไม้นับเป็นคนเข้าเมือง หรือผู้ถือบัตรอนุญาตผ่านแดนตามความตกลงระหว่างไทย - มลายูของอังกฤษด้วย ^{๕๓}

^{๕๒} รายละเอียดของความตกลงนี้ดูได้จากหนังสือของกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ

^{๕๓} ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ ๓/๒๔๔๓ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๔๔๓

(๓) ความตกลงว่าด้วยการจราจรข้ามแดนไทย - พม่า

ตามความตกลงว่าด้วยการจราจรข้ามแดนระหว่างไทยกับพม่าฉบับที่ ๓๕
ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ หรือปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ที่นครย่างกุ้ง และสาระสำคัญตามความตกลงฉบับนี้
ดังนี้ คือ

(ก) ผู้มีสิทธิจะใช้บัตรผ่านแดน ซึ่งออกให้จากเจ้าหน้าที่ฝ่ายพม่า หรือฝ่าย
ไทยนั้นเป็นกนสัญชาติพม่าหรือสัญชาติไทยเท่านั้น

(ข) จะต้องเป็นผู้อายุต่ำกว่าชายแดนไทยหรือพม่าไม่น้อยกว่า ๒ ปี

(ค) จะต้องเป็นผู้อาศัยความหมายชายแดนฝ่ายไทยหรือฝ่ายพม่าภายในระยะ
๑๐ ไมล์ หรือ ๑๖ กิโลเมตร จากเส้นพรมแดนไทย - พม่า

(ง) กำหนดอนุญาตให้ผู้ถือบัตรอนุญาตผ่านแดน (border pass)
ของแต่ละฝ่ายไม่เกิน ๕ ชั่วโมง นับแต่วันเวลาที่เข้าไปถึงและในกรณีจำเป็น เจ้าหน้าที่
ตรวจคนเข้าเมืองของแต่ละฝ่ายจะอนุญาตให้ออกอุบายการสัญจรได้ตามความจำเป็น และ
อาจขอหลายครั้ง แต่เมื่อรวมกันแล้วไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่เวลาที่เข้าไปในเขตของแต่ละฝ่าย
แต่อย่างไรก็ดีต่อมาได้มีการประชุมคณะกรรมการชายแดนไทย - พม่า ที่นครย่างกุ้ง เมื่อวันที่
๒๑ - ๒๖ มกราคม ๒๕๐๗ ได้ตกลงกันว่า กำหนดเวลาอนุญาตเดิมที่จะอนุญาตเพียง ๕ ชั่วโมง
ได้เปลี่ยนแปลงเป็น ๔ ชั่วโมง และการเข้าออกจะต้องอยู่ในระหว่าง ๐๖.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๘.๐๐
นาฬิกาเท่านั้น

(จ) ผู้ถือบัตรอนุญาตผ่านแดนแต่ละฝ่ายจะเข้าไปในเขตของอีกฝ่ายหนึ่งได้

๕๕ ข้อตกลงนี้ยังมีใ้รับการปฏิบัติตามอย่างจริงจัง เนื่องจากยังมีปัญหาในทางปฏิบัติ
อยู่มาก ฉะนั้น ในการควบคุมคนต่างด้าวที่ชายแดนพม่า จึงถือหลักยึดถือปฏิบัติต่อกัน

ไม่เกิน ๑๐ ไมล์ หรือ ๑๖ กิโลเมตร จากเขตแดนระหว่างประเทศ

(๑) ผู้ถือบัตรอนุญาตผ่านแดนจะต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามเข้าเมืองดังต่อไปนี้

คือ

(๑) ไม่เป็นผู้ถูกเนรเทศ (deported person)

(๒) ไม่เป็นผู้วิกลจริต (insane person)

(๓) ไม่เป็นโรคติดต่อร้ายแรง (suffering from contagious disease)

(๔) ไม่เป็นหญิงโสเภณีหรือบุคคลที่มีอาชีพจากโสเภณี (person living by or on prostitution)

(๕) ไม่เป็นผู้ก่อกวนหรือปฏิบัติขบถรัฐบาล (person instigating crime against the Government)

(๖) ไม่เป็นผู้เคยต้องโทษจำคุกในคดีอาญา (convicted criminal)

(๗) ผู้ถือบัตรผ่านแดนต้องแต่ละฝ่าย เข้ามานหรือออกไปในเขตของแต่ละฝ่าย ตามช่องทางที่ความตกลงระบุไว้เท่านั้น และต้องผ่านการตรวจและมีการอนุญาตของเจ้าหน้าที่ ตรวจจนเข้าเมืองแต่ละฝ่ายด้วย และช่องทางสำหรับให้ผู้ถือบัตรอนุญาตผ่านแดนเข้าออก บัดังคลไปนี้เท่านั้น จะเข้าออกทางอื่นไม่ได้จะถือว่าผิดกฎหมาย เช่น ฝ่ายไทยก็ผิดตาม

มาตรา ๖ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๕๓

ฝ่ายไทย

ฝ่ายพม่า

๑. ระนอง

๑. เกาะสองหรือวิคตอเรียปอยต์

๒. น้ำจืด

๒. หมาราง

๓. พัทธนาสินหรือตันทันตี

๓. นาคสิงขร

๔. แม่สอด

๔. เมียวดี

๕. แม่สาย

๕. หาชิงเหล็ก

ความตกลงฉบับนี้ ยังมีวัตถุประสงค์หนึ่งอันสำคัญสำหรับผู้ถือบัตรอนุญาตผ่านแดนฝ่ายพม่า ซึ่งเข้ามาทางฝ่ายไทยไว้ควยว่า หากผู้ถือบัตรผ่านแดนฝ่ายพม่าฝ่าฝืนคำสั่งโดยเจ้าหน้าเกิน ๑๖ กิโลเมตร หรือ ๑๐ ไมล์ ไม่เกิน ๓ ครั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยจะไม่ดำเนินคดี แต่จะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองพม่าทราบถึงการฝ่าฝืน และต่อไปจึงจะไม่ให้เข้า โดยฝ่ายพม่าจะเพิกถอนสิทธิการออกบัตรผ่านแดนผู้ฝ่าฝืนดังกล่าวเสีย

อย่างไรก็ดี ตามความตกลงระหว่างคณะกรรมการชายแดนไทย - พม่า ซึ่งประชุมที่นครย่างกุ้ง เมื่อวันที่ ๒๑ - ๒๒ มกราคม ๒๕๐๖ นั้น ฝ่ายพม่าโดยอ้อมถือว่าฝ่ายไทยจะถือบัตรประจำตัวประชาชนแทนบัตรอนุญาตผ่านแดนได้ แต่ฝ่ายพม่าคงใช้บัตรอนุญาตผ่านแดนตามความตกลงเดิมต่อไป แล้วยังไรก็ดีจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังมิได้มีการปฏิบัติในการออกบัตรอนุญาตผ่านแดนทั้งสองฝ่าย จึงยังผลให้วิธีการตามความตกลงนี้ไม่มีการปฏิบัติเลยจนกระทั่งบัดนี้

๘. การประทับตราอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใดแห่งหนังสือเดินทาง

เมื่อคนต่างด้าวเข้ามาถึงด่านตรวจคนเข้าเมือง เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจะประทับตราลงในหนังสือเดินทางนั้น ๆ คราวดังกล่าวนี้มีอยู่ ๒ ชนิด

(๑) ตราคนเดินทางผ่านทางเครื่องบินและทางเรือไม่เกิน ๗ วัน

IMMEDIATE CONTINUOUS TRANSIT HOLDER OF THIS PASSPORT WITHOUT A VISA, ARRIVING BY PLANE OR LEAVING VESSEL WITH FIVE HUNDRED TONS OR EXCESS MUST LEAVE THE KINGDOM WITHIN 7 DAYS AND PERMISSION FOR LAND TRANSPORT PASSENGER.	
SIGNED	_____
	_____ AT _____ O'CLOCK
	BANGKOK, THAILAND.
TO _____	BY _____ DATE _____

ตราคนผ่านไม่เกิน ๗ วัน

(๒) กราคนเคิมทางผ่านไม่เกิน ๒๔ ชั่วโมง และต่ออายุได้อีกไม่เกิน ๗ วัน

กรากาน ๒๔ ชั่วโมง

ขอต่ออายุได้อีก ๗ วัน (รวมอยู่ได้ไม่เกิน ๔ วัน)

(ซึ่งได้รับการตรวจลงตราประเภทเคิมทางผ่าน)

(๓) ทราบอนุญาตชั่วคราวสำหรับคนต่างดาวเข้ามาธุระกิจ ความสำราญ สุขามัย และอื่น ๆ นักเคิมฯ รวมทั้งผู้ถือเคิมอนุญาตคนแดนและหัวอยางทราบเคิมอนุญาตรายชัวคราวต่อไปอีก เมื่อเจาคนเคิมตรวจคนเคิมเมืองเคิมจาวและอนุญาตแล้ว การหัวอยางข้างดางนี้

กรากอนุญาตชั่วคราว

BANGKOK AIRPORT THAILAND.
PERMITTED TO STAY 20 DAYS FROM THE
DATE OF ARRIVAL. HOLDER MUST LEAVE THE
KINGDOM NOT LATER THAN
UNLESS PREVIOUS APPLICATION FOR
EXTENSION HAS BEEN MADE IN PERSON TO
THE LOCAL IMMIGRATION OFFICE.
OFFENDERS WILL BE PROSECUTED.

SIGNED _____
IMMIGRATION OFFICER

กรากอนุญาตชั่วคราว

BANGKOK, THAILAND.
APPLICATION FOR EXTENSION OF STAY IS UNDER
CONSIDERATION OF THE POLICE DEPT. APPLICANT
MUST CONTACT THE TEMPORARY PERMIT SECTION IN
PERSON ON _____

SIGNED _____
IMMIGRATION OFFICER

(๔) ครอบงำครวครวสำหรับผู้เดินทางท่องเที่ยวหรือทัศนจาร และครอบครัว
อยู่ชั่วคราว

ครอบงำครวครว

TOURIST

BANGKOK AIRPORT THAILAND
PERMITTED TO STAY 30 DAYS FROM THE
DATE OF ARRIVAL. HOLDER MUST LEAVE THE
KINGDOM NOT LATER THAN _____
UNLESS PREVIOUS APPLICATION FOR
EXTENSION HAS BEEN MADE IN PERSON TO
THE LOCAL IMMIGRATION OFFICE.
OFFENDERS WILL BE PROSECUTED.

SIGNED _____
IMMIGRATION OFFICER

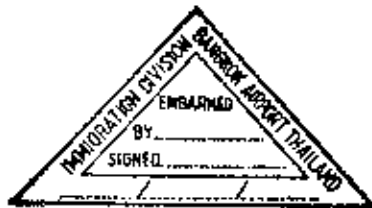
ความหมายในตราประทับใบหนังสือเดินทางตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ นั้น แสดงว่าเจ้า
หน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองได้อนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรไทย ได้ไม่เกินวันที่ระบุไว้ในตราที่
ประทับนั้น ผู้ใดไม่ออกไปภายในกำหนดที่ระบุไว้ในตราที่ประทับก็แสดงว่าเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนหลัก
เสียงไม่กลับออกไปตามคำสั่งของเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง ย่อมมีความผิดตามมาตรา ๕๔
ท.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๓ หากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองพบคนดังกล่าวตั้ง
กล่าวในราชอาณาจักร ก็ขอให้ส่งให้พนักงานสอบสวนท้องที่ทำการสอบสวนทำเป็นคดีต่อไป

(๕) ตราตรวจแล้วตามตัวอย่างข้างล่างนี้หมายความว่า เป็นคนกลางค้าที่ได้รับอนุญาต
จากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองให้เข้ามาในราชอาณาจักรได้โดยไม่จำกัดระยะเวลาที่จะเข้ามา
อยู่ เช่น คนกลางค้าที่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๖ (๒) ท.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๓ และ ได้กลับเข้า
มาภายในระยะเวลาที่อนุญาตตามมาตรา ๓๐ (๓) ท.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๓ หรือบุคคลที่เป็น
คนทูตหรือกงสุลต่างประเทศประจำราชอาณาจักร เจ้าหน้าที่ของกงการสหประชาชาติ หรือบุคคลที่
รัฐบาลต่างประเทศแจ้งแก่รัฐบาลไทยว่าบุคคลนั้นเข้ามาเพื่อราชการของรัฐบาลประเทศนั้น ๆ
บุคคลประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ เจ้าหน้าที่จะประทับตราอนุญาตให้อยู่จนกว่าปฏิบัติการเสร็จของ
คนจนเสร็จ หรืออยู่ในราชอาณาจักรไม่จำกัด ระยะเวลาตามตัวอย่างตราข้างล่างนี้

(๖) คราตรวจขาออกไปนอกราชอาณาจักร

คราข้างล่างนี้แสดงว่าคนต่างด้าวนี้ ได้มารายงานตัวและผ่านการตรวจของเจ้า
หน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง เพื่อออกไปนอกราชอาณาจักรตามความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๐
(๔) แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓ และเจ้าหน้าที่ได้อนุญาตแล้ว

๕. หน้าที่ของคนต่างด้าวที่เข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักร

คนต่างด้าวทุกประเภทที่จะเข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักรมีหน้าที่ ซึ่ง พ.ร.บ.
คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ กำหนดไว้ใหม่ปฏิบัติ และถ้าคนต่างด้าวผู้ใดมิได้ปฏิบัติดังกล่าว ก็ถือว่า
คนต่างด้าวผู้นั้น ๆ ได้กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมืองย่อมมีความผิด ซึ่งเจ้า
หน้าที่จะได้นำเป็นการตามความผิดคดีไม่ได้ หน้าที่ที่คนต่างด้าวจะต้องปฏิบัติมีดังต่อไปนี้

ข้อแรก

(๑) พาหนะและคนต่างด้าวที่มาจากนอกราชอาณาจักร จะต้องเข้ามาตาม
ช่องทางที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ประกาศกำหนดไว้สำหรับในพาหนะและคนต่าง
ด้าวเข้ามาหรือออกไปตามความในมาตรา ๖ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓

(๒) พาหนะและคนต่างด้าวจะต้องผ่านการตรวจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้า
เมือง ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองข้างตั้งอยู่ ณ ช่องทางตามความในมาตรา ๗ พ.ร.บ.คน
เข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓

(๑) คนต่างด้าวที่ไม่ได้เข้ามาที่ท่าทะเลหรือเข้ามาที่ท่าทะเลแต่ยังไม่ได้
ผ่านการตรวจของเจ้าหน้าที่ จะต้องรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ณ ที่ทำการ
ตรวจคนเข้าเมืองที่ใกล้กับเส้นทางเข้ามาโดยมิชักช้าตามความในมาตรา ๒๑ พ.ร.บ.คน
เข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๒

ข้อยก

(๑) ท่าทะเลและบุคคลจะออกไปนอกราชอาณาจักร มีหน้าที่ต้องปฏิบัติเช่น
เดียวกับที่เขาเข้าในข้อ (๑) และข้อ (๒)

๒. วิธีการควบคุมคนต่างด้าวที่คงห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร

เป็นที่ยอมรับกันว่ามีปัจจุบันมีบรรดาประเทศต่าง ๆ ในโลกที่เป็นสมาชิกของ
สหประชาชาติหรือไม่ก็ตาม ล้วนแต่กำหนดลักษณะคนต่างด้าวที่คงห้ามมิให้เข้ามาในประเทศ
ของตนทั้งสิ้น ซึ่งตามหลักวิธีแห่งนโยบายการตรวจคนเข้าเมืองสากล (trends of
immigration policy) จึงอยู่ในหลักการจำกัดคนต่างด้าวบางจำพวก

(qualitative restriction of immigration) โดยกำหนดลักษณะ
ของห้ามของคนต่างด้าวที่ประเทศของตนไม่ต้องการไว้ใน พ.ร.บ.คนเข้าเมืองของประเทศ
ตนและประเทศไทยก็ได้บัญญัติลักษณะคนต่างด้าวที่คงห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรไทย
ตามมาตรา ๑๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมตามมาตรา ๑ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ.๒๔๘๓ ซึ่งมีข้อความละเอียดถี่ถ้วนแล้วในหัวข้อที่ว่าด้วยการจำกัดคนต่างด้าว
บางจำพวกมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร

กองตรวจคนเข้าเมือง ได้กำหนดวิธีการถึงการควบคุมคนต่างด้าวที่คงห้ามมิให้
เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๕ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๔๘๓ นอก
จากคนต่างด้าวหลบ ^{๕๕} ใว้ดังนี้

^{๕๕} กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร ได้ให้คำจำกัดความคนต่างด้าวหลบว่า
หมายถึงผู้หลบหนีภัยอันเนื่องมาจากความกลัว การรบ หรือการสงคราม และเข้ามาใน
ราชอาณาจักรโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง (ประกาศนวก ๑)

เมื่อเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองตงหว้าเรือมีคดี สถานีตรวจคนโดยสารที่เข้ามา
ทางอากาศยานก็มีคดี คนตรวจคนเข้าเมืองตงหว้าเรือมีคดี ได้ตรวจคนโดยสารที่
เข้ามาถึงท่าขณะต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว หากตรวจคนตงหว้าเรือมีคดีเข้ามาในคดีนี้จะต้อง
ห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามที่มีมาตรา ๑๕ (๑) ถึง (๑๐) แล้ว เจ้าพนักงานตรวจคน
เข้าเมืองจะหาหนังสือแจ้งในคนต่างด้าวนั้น ๆ ทราบว่าตนเป็นบุคคลที่ห้ามมิให้เข้ามาในราช
อาณาจักรในกรณีใดตามแบบ กม.๒๕ ทั้งนี้โดยอาศัยความตามมาตรา ๑๐ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง
พ.ศ.๒๕๕๑ ที่โดยแจ้งให้หนังสือแก่คนต่างด้าวนั้น ๆ ไว้ทราบ และหากคนต่างด้าวคนใดเข้า
มากับท่าขณะใด เช่น อากาศยานหรือเรือกลไฟ เจ้าพนักงานจะมอบตัวคนต่างด้าวนั้นให้แก่ผู้
ควบคุมพาหนะที่นำคนต่างด้าวเข้ามาไว้ตัวออกไปกับพาหนะนั้นตามที่มีมาตรา ๑๔ พ.ร.บ.คน
เข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๑ แทนหากไม่สามารถจะส่งออกไปกับพาหนะนั้นเข้ามาได้ เช่น เครื่อง
บินมาจากฮ่องกงจะเดินทางต่อไปยังประเทศอื่นก็เลยต่อไปยังยุโรป เจ้าพนักงานจะแก้ตัวคน
ต่างด้าวที่ไว้ตัวใด ๆ เช่น ทองกั๊กของหลวงตรวจคนเข้าเมือง สถานีตำรวจ หรือเรือนจำ ก่อน
ส่งตัวออกไปก็ได้ ทั้งนี้ ตามที่มีมาตรา ๑๓ วรรค ๒ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๑ แล้วส่ง
ตัวออกไปกับเครื่องบินเที่ยวต่อไปยังปลายทางที่คนต่างด้าวโดยสารมาก็ได้ ตามที่มีมาตรา ๑๔
โดยให้ผู้ควบคุมพาหนะที่นำคนต่างด้าวเข้ามาเข้าเมืองเข้ามาเป็นผู้ชำระค่าไต่จายในการส่ง
กลับ แต่ตงหว้าเรือจะขอเปลี่ยนเส้นทางออกไปทางอื่น และคนต่างด้าวยินยอมเสียค่า
ไต่จายเอง เมื่อเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองเห็นชอบที่อาจออนุญาตก็ได้

ค่าไต่จายในการกัก การเลี้ยงดูอาหารคนต่างด้าวคองหนามระหว่างรอดการส่งกลับ
ออกไปแก่ราชอาณาจักร เป็นหน้าที่ของผู้ควบคุมพาหนะที่นำคนต่างด้าวเข้ามาเป็นผู้ต้องเสียให้
แก่เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองทั้งสิ้น ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงมหาดไทย ซึ่งออก
ตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๑ ^{๕๖}

^{๕๖} รัฐบาลและเลขาธิการกฎกระทรวงมหาดไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในราชกิจจานุเบกษา
เล่มที่ ๖๔ ตอนที่ ๔ ฉบับพิเศษ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๕ หน้า ๑๐

สำหรับคนต่างด้าวท่องเที่ยวเข้ามาเมืองที่โดยสารพาหนะเข้ามาในราชอาณาจักรนั้น
ไม่มีปัญหา ในการควบคุมตลอดจนการส่งกลับแก่อย่างใด เพราะเจ้าของหรือผู้ควบคุมพาหนะ
มีหน้าที่ต้องจ่ายให้แก่เจ้าพนักงานตามกฎหมายอยู่แล้ว

ปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการกักควบคุม อาหารและ การส่งตัวคนต่างด้าวที่
ท่องเที่ยวเข้ามาจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่ออยู่ที่เดินทางหลบหนีเข้ามาทางชายแดน โดยไม่ผ่านการ
ตรวจของเจ้าพนักงานตามมาตรา ๒๑ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓ แต่อย่างใดเลย
แล้วอยู่ในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืน พ.ร.บ.คนเข้าเมืองตลอดมาโดยมิได้รับการอนุญาตจาก
เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง บุคคลประเภทนี้คือบุคคลซึ่งมาตรา ๓๓ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง
พ.ศ.๒๕๕๓ ให้นำไปปฏิบัติวิธีการจัดการไว้ดังนี้ คือ

๑) คนต่างด้าวเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต พนักงานเจ้าหน้าที่
จะส่งกลับออกไปก็ได้

ถ้ากรณีต้องสอบสวนหรือรอเพื่อส่งกลับ จะสั่งให้กักคนต่างด้าวนั้นไว้ ณ สถานที่
ใด ๆ ก่อนตามความจำเป็นก็ได้

บทบัญญัติในวรรคแรกมิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักร
ก่อนวันที่ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๐"

คนต่างด้าวดังกล่าวนี้หมายถึงคน ๒ ประเภท คือ

(๑) คนต่างด้าวเข้ามาโดยมิได้รับอนุญาต คือยังไม่ได้ตรวจตามพิธีการ
ตรวจคนเข้าเมือง หรือ

(๒) คนต่างด้าวที่เข้ามาได้รับการตรวจอนุญาตให้อยู่ภายในกำหนดอนุญาต
เกิน ให้อยู่ ๓๐ วัน แล้วฝ่าฝืนหลักเสียงไม่กลับออกไปนอกราชอาณาจักร คงหลบหนีอยู่ใน
ราชอาณาจักรตลอดมาอีกประเภทหนึ่ง

บุคคลทั้ง ๒ ประเภทนี้ เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจ เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองกัก
หรือเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง ใดดำเนินการคดีฐานฝ่าฝืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓

มาตรา ๕๕ แล้ว สามารถถือตัวไว้และส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๓๓
 ท.ร.บ.คนเข้าเมืองต่อไป แต่ปัญหาที่มีเกิดขึ้นก็คือว่าหากคนต่างด้าวหลบหนีนั้น ไม่มีหลักฐาน
 หนังสือเดินทางหรือหลักฐานว่าเขาเข้าประเทศขณะใดที่จะรองรับผิดชอบรับตัวกลับออกไปนอก
 ราชอาณาจักร ทางราชการไทยจะส่งตัวคนต่างด้าวสัญชาติอื่น ๆ ไปยังประเทศใดโดยขณะ
 อะไร

สำหรับคนต่างด้าวสัญชาติอื่น ๆ นอกจากสัญชาติจีน ไม่มีปัญหาในการจะติดต่อกับ
 รัฐบาลของประเทศของคนต่างด้าวสัญชาติอื่นรับตัวกลับออกไป เพราะเมื่อใดทราบเรื่องเกี่ยว
 กับที่เกิดและหลักฐานว่าเป็นคนสัญชาติใดแล้ว เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะส่งหลักฐานการ
 มีสัญชาติของคนต่างด้าวคนนั้นให้สถานทูตนั้นในประเทศไทยทราบเพื่อพิจารณาตรวจสอบหลักฐาน
 หากใดหลักฐานว่าเป็นคนสัญชาติของประเทศนั้น ๆ จริง ทางสถานทูตก็รับตัวส่งกลับออกไปยัง
 ประเทศของตนเอง

ปัญหาจึงมีเฉพาะสัญชาติจีน ซึ่งปรากฏว่าคนต้องหามาเมืองซึ่งเจ้าพนักงานตรวจ
 คนเข้าเมืองถือตัวรอกการส่งกลับ ต้องกักไว้นานเป็น ๓๐ ปี ก็ส่งออกไปไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็น
 คนสัญชาติจีน โดยประเทศจีนไต้หวันไม่ยอมรับ และจะส่งกลับประเทศจีนบนแผ่นดินใหญ่ก็ไม่ได้
 ได้เพราะประเทศไทยกับประเทศจีนบนแผ่นดินใหญ่ไม่มีสัมพันธภาพทางการทูตต่อกัน ยังผลให้คนต้อง
 นานที่กักหรือให้ประกันตัวไปเพื่อรอกการส่งกลับก็ดี คนไม่พึ่งปรารถนา ซึ่งทางรัฐบาลไทยมีกำลัง
 เนรเทศให้ออกไปตาม ท.ร.บ.การเนรเทศกัก คงกตค้างอยู่ในประเทศไทยนับเป็นจำนวนกว่า
 ๑,๐๐๐ คน จนกระทั่งบัดนี้

ข้อที่น่าจะกล่าวถึง ณ จุดนี้ก็คือว่า กรณีคนต่างด้าวสัญชาติจีนและคนต่างด้าวต่าง
 ตาม ท.ร.บ.คนเข้าเมืองของประเทศที่ติดกันนั้น ปรากฏว่ารัฐบาลของประเทศฟิลิปปินส์
 แก้ไขได้สำเร็จ โดยได้ติดต่อกองการทูตให้ประเทศจีนไต้หวันรับตัวไปเป็นจำนวนถึง ๖๐๔ คน
 เมื่อมี พ.ศ.๒๕๑๒^{๕๓} ฉะนั้น ถ้ารัฐบาลไทยจะดำเนินการบ้างไทยให้กระทรวงการต่างประเทศ

^{๕๓} The Bangkok Post, August 12, 1969

เจรจาขอให้รัฐบาลจีนได้คืนรับตัวคืนไปเช่นเดียวกัน จึงน่าจะทำได้ ซึ่งถ้านักเมื่อรัฐบาลไทย
ได้ดำเนินการเจรจาแล้ว แต่รัฐบาลจีนได้คืนรับตัวคืนไม่ยอมรับข้อ ก็ควรขอร้องญาติในกรุงเทพฯ
เมืองในไต้หวันตามมาตรา ๒๕ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๑ เสีย

๗. วิธีการควบคุมคนต่างด้าวที่อพยพเข้ามาในราชอาณาจักร

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อการควบคุมคนต่างด้าวที่มีลักษณะกองหนามมิให้เข้ามา
ในราชอาณาจักรตามความในมาตรา ๑๕ (๑) ถึง (๑๐) ในข้อ ก. เรื่องการควบคุมคนต่าง
ด้าวที่กองหนามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรแล้วนั้น ปกติ จะกล่าวถึงเฉพาะการควบคุมคน
ต่างด้าวที่อพยพมาจากประเทศข้างเคียงเข้ามาหลบภัยจากการจลาจล การรบ หรือการสงคราม
จากประเทศข้างเคียงและขอพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราวต่อไป และโดยที่คน
ต่างด้าวที่อพยพหลบภัยจากการจลาจล การรบ หรือการสงครามจากประเทศข้างเคียงนั้นได้
เข้ามาอย่างกระตือรือร้นจึงไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง และในกรณีนี้
กองขอรับการตรวจลงตรา (Visa) จากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ
เข้ามาก่อน แต่โดยที่กองเข้ามาอย่างกระตือรือร้นจึงไม่ได้รับบริการตรวจลงตราเข้ามา คนต่าง
ด้าวประเภทนี้จึงเป็นคนต่างด้าวที่กองหนามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามความในมาตรา ๑๕
(๑) ตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๑ (ฉบับที่ ๖) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.๒๕๕๑
เห็นว่ารัฐบาลจำเป็นต้องรับบุคคลประเภทนี้ที่หลบภัยจากการจลาจล การรบ หรือการ
สงครามในประเทศใกล้เคียงไว้เพื่อมนุษยธรรม จึงได้แก้ไข พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๑
มาตรา ๑๕ (๑) โดยเฉพาะเท่านั้น ฉะนั้น พ.ร.บ.คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๕๑ จึง
เพียงแก้ไขข้อความของมาตรา ๑๕ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๑ เท่านั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ
ใช้เป็นหลักปฏิบัติต่อคนต่างด้าวที่อพยพมาจากประเทศข้างเคียงเนื่องจากหลบภัยสงคราม หรือการ
จลาจลโดยเฉพาะ ซึ่งมีข้อความดังนี้ คือ "บทบัญญัติใน (๑) มิให้ใช้บังคับในเมื่อรัฐมนตรีได้
พิจารณาอนุญาตเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายโดยเรียกเก็บค่าธรรมเนียมเป็นรายปี ตามหลักเกณฑ์

วิธีการและตามอัตราที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงได้ไม่เกินคนละ ๒๐๐ บาท แต่เด็กอายุต่ำกว่า ๑๒ ปี ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

ในการยื่นขึ้นเป็นกรณีพิเศษดังกล่าวก่อนให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหนังสือสำคัญให้ถือไว้ตามแบบที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง"

ความจริงนับถ้าวินิจฉัยแต่เพียงตัวบทมาตรา ๑๕ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๗ มาตรา ๓ กับกฎกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๗ ออกตามความใน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๗ แล้ว จะเห็นได้ว่าเหตุผลในจารีประเพณีที่ประเทศไทยปฏิบัติกันมาซึ่งมีที่มาจากสถานการณรอบ ๆ ประเทศไทยในขณะนั้นทำให้ประเทศไทยมีความจำเป็นต้องรับภาระให้คนต่างด้าวบางจำพวก ซึ่งเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยกระชั้นชิดเพื่ออาศัย จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขกฎหมายเพื่อให้เหมาะสมแก่การควบคุม และอุปการะคนต่างด้าวบางจำพวก ฉะนั้น การออกกฎกระทรวง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๗ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๗ จึงมุ่งใช้บังคับเฉพาะแก่คนต่างด้าวที่ลงนามเข้าเมือง ซึ่งเป็นคนอพยพจากประเทศข้างเคียงเท่านั้น มิได้ใช้บังคับกรณีคนต่างด้าวที่ลงนามเข้าเมืองตามมาตรา ๑๕ (๑) คือผู้ไม่มีหนังสือเดินทาง และในกรณีที่หนังสือเดินทางต้องขอรับการตรวจลงตรา (visa) จากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศมาด้วย แต่ไม่ได้รับในการตรวจลงตรา จึงกล่าวได้ว่า พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๗ มีจุดมุ่งหมายเพื่อควบคุมคนต่างด้าวที่อพยพเข้ามาให้อยู่ในความดูแลของสองกระทรวงตราของเจ้าหน้าที่ที่ควบคุมคนต่างด้าวอพยพ ซึ่งรัฐบาลไทยจัดที่ที่อาศัยและกำหนดเขตในความรับผิดชอบ หรือจังหวัด โดย

๕๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๘๗ หน้า ๓๘๗

๕๕ กฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (ภาคผนวก ๓)

กำหนดให้คนต่างดาวอพยพซึ่งต้องการจะออกนอกเขตท้องที่รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่กองควบคุมสถานที่ที่จัดให้คนต่างดาวอพยพอยู่เสียก่อนทุกราย และโดยบังคับให้คนต่างดาวอพยพนี้ต้องเสียค่าธรรมเนียมการขอพักอาศัย เป็นการชั่วคราวในประเทศไทยที่ไม่สามารถกลับออกไปในประเทศของตนได้ เนื่องจากสภาวะการจลาจล การรบ หรือการสงคราม บังคับ เชื้อและยังไม่สงบ

วิธีการปฏิบัติมีอยู่ดังนี้คือ คนต่างดาวอพยพที่ประสงค์จะขอพักอาศัยเป็นกรณีพิเศษ เฉพาะรายที่ยังไม่สามารถจะออกไปได้ ที่มีอายุตั้งแต่ ๑๒ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ต้องยื่นคำร้องขอพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรต่อไปเป็นเวลา ๑ ปี และเมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นสมควรแล้วจึงอนุญาตให้พักอาศัยเป็นกรณีพิเศษ เฉพาะรายใด โดยเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองประจำอำเภอ หรือจังหวัดอื่นที่คนต่างดาวอพยพอาศัยอยู่เป็นผู้ออกหนังสือสำคัญขอพักอาศัยในราชอาณาจักร และให้คนอพยพที่ขอพักอาศัยแล้วมีอายุ ๒๐๐ บาท ลงในหนังสือขอพักอาศัย เฉพาะคนอพยพที่มีอายุตั้งแต่ ๑๒ ปีขึ้นไป และถ้าคนต่างดาวดังกล่าวนี้ต้องการจะขออยู่ต่อไปอีกก็อาจจะกระทำได้โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะพิจารณาอนุมัติให้อยู่ต่อไปครั้งละ ๑ ปี เป็นรอก ๆ ไป โดยคำนึงถึงสภาวะการในประเทศข้างเคียงของคนต่างดาวนั้นเป็นหลักในการพิจารณา

ความมุ่งหมายที่ออกหนังสือสำคัญให้คนอพยพถือไว้ก็เพื่อสะดวกแก่การควบคุมตรวจตราคนประเภทนี้ เพราะคนต่างดาวประเภทนี้ที่ใคร่ขออนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองนั้นมีระเบียบให้เจ้าหน้าที่ออกใบสำคัญถิ่นที่อยู่และใบสำคัญประจำตัวคนต่างดาวเป็นหลักฐานอยู่แล้ว คนอพยพที่ขอพักอาศัยเป็นกรณีพิเศษจึงจำเป็นต้องมีหลักฐาน คือหนังสือสำคัญขอพักอาศัยเช่นเดียวกัน เพื่อทราบว่าเป็นคนต่างดาวประเภทใด เป็นคน

^{๒๐} มีระเบียบปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่ควบคุมได้กำหนดไว้ในข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ ๒/๒๔๘๓ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๓ ซึ่งมีอยู่ ๒๐ ข้อ (ดูภาคผนวก ๓)

และมีการเรียกค่าธรรมเนียบเป็นแสลมปลากหมึกเพื่อเป็นค่าไถ่จำยี่รัฐบาลต้องจัด
เจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นภาระของรัฐบาลมีน้อย จึงได้เรียกเก็บค่า
ธรรมเนียบคนละ ๒๐๐ บาท จนกว่าจะออกไปถึงแล้ว

สำหรับคนอพยพที่ไม่ยื่นคำร้องขอรับอาศิย์ในประเทศไทยต่อไปอีก เจ้าหน้าที่ไทยก็
จะต้องจัดการส่งออกไปนอกราชอาณาจักรต่อไป โดยจัดการอย่างคนต่างดาวตองห้ามเข้าเมือง
อาจถูกควบคุมกักขังไว้ ณ สถานที่ใด ๆ ก็ได้ตามอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง
ที่ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๓๓ มีบัญญัติไว้ ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง
ต้องแจ้งคำสั่งขับออกไปนอกประเทศในคนต่างดาวอพยพหรือโบราณไว้ ๒๐ แล้วจัดการส่งตัว
ออกไปโดยเร็ว แต่หาที่ยังไม่อาจส่งออกไปได้ก็อาจกักไว้รอการส่งกลับ ณ ที่ใด ๆ เช่น สถานี
ตำรวจ เรือนจำ ฯลฯ ก็ได้ตามบทตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง และหากกักบุคคลที่แจ้งคำสั่งส่ง
กลับไปในนอกราชอาณาจักร โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ พ.ร.บ.คนเข้าเมืองแล้ว
ระหว่างที่ยังส่งตัวออกไปไม่ได้จะกักไว้เป็นเวลานานเท่าใดก็ได้ ตามมาตรา ๔๔ วรรคสอง
จนกว่าจะสามารถส่งตัวออกไปนอกราชอาณาจักรได้

อาจกล่าวได้ว่าวิธีการควบคุมที่กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้นนี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ไทย
ได้ทราบว่ามีคนต่างดาวอพยพซึ่งได้อพยพเข้ามาและยังกักอาศิย์อยู่ในประเทศไทยจนถึงปัจจุบัน
นี้มีสัญชาติใดบ้าง มาจากไหน เมื่อใด และอะไรเป็นสาเหตุในคนต่างดาวอพยพจากประเทศ
ข้างเคียงเข้ามาอาศิย์อยู่ในประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม บราณกว่าวิธีการควบคุมที่กำหนดไว้แล้วนี้ ไม่สามารถจะใช้ปฏิบัติได้
เพราะในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียบคนอพยพที่มีอายุตั้งแต่ ๑๒ ปีขึ้นไปคนละ ๒๐๐ บาทต่อไป
ไม่สามารถจะปฏิบัติได้ เพราะคนอพยพซึ่งอยู่ที่จังหวัดหนองคาย, อุดรธานี,
นครพนม, นครราชสีมา, อุบลราชธานี, สกลนคร และจังหวัดปราจีนบุรี (ที่อำเภออรัญ
ประเทศ) ร้องคัดค้านไม่ยอมเสียค่าธรรมเนียบ มีแต่พวกคนอพยพซึ่งอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี
และจังหวัดพัทลุง ซึ่งเป็นพวกคนชั้นต่ำวน้ำที่ส่งไปควบคุมไว้ใน ๒ จังหวัดนี้เท่านั้นยอมเสีย

๒๐ คำสั่งนี้มีรายละเอียดไว้ชัดเจนในแบบ คม.๒๔ (ดูภาคผนวก ๔)

ในที่สุทธางกระทรวงมหาดไทย เลขมีชนตัวนี้ให้ไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมแพศยาของพลทั้งหมดยก
ไปด้วย ซึ่งมีผลทำให้พลญวนอพยพที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดภูเก็ต ตลอดจนได้รับการ
ยกเว้นไปด้วย ส่วนการลงคนอพยพกลับไม่มานั้นก็นับว่าไม่สามารถปฏิบัติได้สะดวก
เช่นกัน ซึ่งเนื่องจากเหตุต่าง ๆ กัน เช่นประเทศเจ้าของคนอพยพไม่ยอมรับหรือคิดค่าใช้จ่าย
ตรงไม่ได้ เพราะไม่มีสัมพันธไมตรีทางการทูตกับ เวียดนามอพยพไม่ยอมกลับไปประเทศเวียดนามใต้
ส่วนเวียดนามเหนือต้องคิดค่าธรรมเนียมทางองค์การกาชาดเช่นกัน ยังเหลือในประเทศไทยของรัฐบาลระ
ดับความมั่นคงและกึ่งกลางหลายเชื้อชาติให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปีแล้ว
และยังไม่สามารถลงคนอพยพเหล่านั้นออกไปไหนเลย โดยคงเหลือคอกกักอยู่เป็นจำนวนมาก
สัญชาติของชนต่างชาตอพยพที่คงเหลือคอกกักอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทยมีดังนี้ คือ

(๑) คนญวนอพยพจากประเทศอินโดจีนฝรั่งเศส เข้ามาอาศัยอยู่ตามอำเภอ
และจังหวัดต่าง ๆ โดยคอกกักอยู่ประมาณเกือบ ๘ หมื่นคน อยู่ที่จังหวัดหนองคาย อุตรดิตถ์
นครพนม นครราชสีมา อุบลราชธานี สกลนคร ปราจีนบุรี สุราษฎร์ธานี และจังหวัดภูเก็ต
เป็นต้น

คนญวนอพยพเหล่านี้คือพลพหุชาติจากประเทศอินโดจีนฝรั่งเศส โดยมาจาก
ประเทศลาว กัมพูชา หลังจายเสรีจตุลสงครามโลกครั้งที่ ๒ แล้ว ไม่กลับเข้าไปยังประเทศ
ลาวและกัมพูชาอีก เพราะแรงฝรั่งเศสจึงกลับเข้ามาครอบครองประเทศอินโดจีน มีลาว
กัมพูชา และเวียดนามก็จะลงโทษ ประกอบกับจะไปอยู่ประเทศเวียดนามเหนือก็ไปไม่ได้
เพราะตาสหประชาชาติจึงคงอาศัยอยู่ในประเทศไทยตลอดมา และหากจะไปขออยู่กับเวียดนามเหนือ
ก็รู้สึกเสี่ยงต่อการครองชีพ และความปลอดภัย เพราะเวียดนามเหนือทำสงครามอยู่กับประเทศ
เวียดนามใต้ และพันธมิตรของเวียดนามใต้ มีสหรัฐอเมริกา เป็นต้น คนญวนอพยพเหล่านี้จึง
พยายามมาขบเบี่ยงที่จะยังไม่กลับอพยพไปด้วยการอ้างเหตุต่าง ๆ ตามระดับดังนี้

อนึ่ง ก่อนหน้าที่ประเทศเวียดนามเหนือจะถูกกองทัพเรือของสหรัฐอเมริกาปิดล้อม
ทางทะเลเข้าประเทศเวียดนามเหนือ ประเทศไทยได้ส่งคนญวนอพยพที่สมัครกลับเวียดนามเหนือ

และเวียดนามได้ประมาณ ๘ หมื่นคนเศษมาแล้ว แต่หลังจากกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาทำการปิดล้อมลำน้ำโขงเมืองไฮฟองของเวียดนามเหนือ และกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกาได้โจมตีเมืองต่าง ๆ ของประเทศเวียดนามเหนือแล้ว คนญวนอพยพที่ประสงค์จะกลับเวียดนามเหนือก็ต้องขังอยู่จนกระทั่งบัดนี้

(๒) จีนอพยพ จีนอพยพที่เดิมเป็นนักศึกษาของพรรค ๘๓ ของจีนประชาชาติ ซึ่งอยู่ในประเทศจีน เมื่อถูกกองทัพจีนคอมมิวนิสต์ขับไล่อพยพเข้ามาอยู่ในเขตประเทศสหภาพโซเวียตและครั้งกองทัพของประเทศไทยในจังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย มีจำนวนนับเป็นพันรวมทั้งครอบครัวด้วยจนกระทั่งบัดนี้ จีนอพยพเหล่านี้แม้จะเคยเป็นทหารที่สังกัดรัฐบาลจีนประชาชาติ แต่ก็ยังเป็นจีนที่เดิมมีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคใต้ของประเทศจีนหรือเหนือประเทศสหภาพโซเวียตมาก่อน จึงไม่ประสงค์จะอยู่ในเกาะไต้หวันของจีนประชาชาติ ประกอบกับจีนประชาชาติเองก็พยายามปล่อยนักศึกษาจีนเหล่านี้ไว้ในดินแดนแถบนี้ เพื่อจะมุ่งหมายในการบุกจีนแผ่นดินใหญ่อยู่ด้วย จึงทำให้ฝ่ายไทยไม่สามารถส่งคนอพยพกลับประเทศของเขาได้

บุคคลเหล่านี้ทั้งครอบครัวจึงคงมีระแวกอาศัยหนาแน่นอยู่บนดินแดนไทย ๒ จังหวัด คือ จังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดเชียงรายจนกระทั่งบัดนี้

(๓) ไทยใหญ่หรือเงี้ยวมีจำนวนประมาณ ๑ พันคน ได้อพยพหลบภัยจากการติดตามล่าชายของทหารสหภาพโซเวียต ทั้งนี้เพราะรัฐบาล (Shan State) ซึ่งเป็นหนึ่งในประเทศสหภาพโซเวียต ซึ่งผลเมืองเป็นชนเชื้อชาติไทยเดิม มีคำพูดและวัฒนธรรมประเพณีคล้ายคลึงกับชาวจังหวัดเชียงใหม่และเชียงรายทุกประการ ชาวไทยในรัฐชานหรือไทยใหญ่ได้หลบเข้ารัฐชานปกครองตนเอง แต่รัฐบาลสหภาพโซเวียตไม่ยินยอมจึงไล่กำลังทหารทำการกวาดล้างทำลาย จึงทำให้ชาวไทยใหญ่อพยพครอบครัวหลบภัยการรบระหว่างกองทัพไทยใหญ่กับพม่า เข้ามาอาศัยอยู่ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ในหล่งที่อำเภอปางงุ้นจนกระทั่งบัดนี้ประมาณ ๑๐ ปีมาแล้ว และยังกลับเข้าไปในรัฐชานไม่ได้ เพราะภาวะการรบระหว่างชาวไทยใหญ่กับพม่ายังมีอยู่จนกระทั่งบัดนี้

(๔) ชาวกะเหรี่ยงสยาม ชาวกะเหรี่ยงสหพันธ์ส่วนใหญ่อพยพหลบภัยจากการรบระหว่างทหารพม่ากับกบฏกะเหรี่ยง ซึ่งประสงค์จะแยกรัฐกะเหรี่ยง (Karen State) เหนือเดี๋ยวก่ออิสรภาพของไทยใหญ่ แต่รัฐบาลสหภาพพม่าไม่ยอมจึงส่งกองทหารพม่ากวาดล้างทำลายชาวกะเหรี่ยงทั้งชายและหญิงและเด็กจนเกี่ยวข้องกับชาวไทยใหญ่ ชาวกะเหรี่ยงจึงอพยพครอบครัวหลบภัยการรบระหว่างกองทหารกบฏกะเหรี่ยงกับกองทหารพม่าอยู่ทางชายแดนจังหวัดตาก แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ อยู่จนกระทั่งบัดนี้ และยังไม่สามารถกลับออกไปในเขตประเทศสหภาพพม่าได้ เพราะภาวะการรบยังคงมีอยู่ดังกล่าวนั้น

ด้วยเหตุนี้กบฏชนกบฏพม่า กบฏจีนกบฏพม่า ไทยใหญ่กบฏพม่า กะเหรี่ยงกบฏพม่า รวมจำนวนหลายหมื่นคนยังคงพักอาศัยอยู่ในประเทศไทยตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ โดยมีที่ดินทำไร่ทำนาขอพักอาศัยในราชอาณาจักร เป็นกรณีพิเศษตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๓ ซึ่งออกมาสำหรับไว้กับคนต่างด้าวหลบหนีจากประเทศข้างเคียงโดยเฉพาะเฉพาะ ทั้ง ๆ ที่คนต่างด้าวหลบหนีเหล่านี้บางสัญชาติ เช่น ญวน กบฏพม่า จังหวัดหนองคาย อูร์ซาลี ยครทอม และจังหวัดปราจีนบุรี ล้วนแต่มีฐานะเบา เงินทองที่จะขอรับหนังสือสำคัญขอพักอาศัยในราชอาณาจักรชั่วคราว เป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายได้ แต่ก็ยังตั้งใจย้ายถิ่นฐานมาขอออกจากรัฐไทยเป็นระยะเวลา ๓๐ ปีเศษมาแล้ว รัฐบาลไทยต้องเสียค่าหางานเคหะและมอบค่าเลี้ยงดูคนอพยพเหล่านี้ ซึ่งยกเป็นผลร้ายต่อความมั่นคงภายในและความมั่นคงของไทย เป็นอย่างยิ่ง นอกจากนั้นทั้งจะต้องหมดเปลืองกำลังเจ้าหน้าที่ที่คอยควบคุมดูแลบุคคลเหล่านี้ในเขตท้องที่ที่พักอาศัย ตลอดจนควบคุมการเคลื่อนไหวของชนต่างด้าวหลบหนีการกระทำผิด ๆ อันเป็นภัยแก่ประเทศชาติด้วยประการต่าง ๆ ด้วย จึงเห็นว่ากว่าใบรับมาทางแม่ทัพพม่าของนี้โดยเร็วและปล่อยให้กฎหมายเป็นหมันอยู่ต่อไปก็จะถึง เป็นภัยต่อความมั่นคงและเศรษฐกิจของชาติมากขึ้นเรื่อย ๆ ผู้เขียนคิดว่าปัญหาสำคัญของนี้อาจแก้ไขได้ดังนี้ คือ

(๑) สำหรับคนญวนกบฏพม่าควรติดต่อให้รัฐบาลเวียตนามได้พิจารณารับตัวไปพักอาศัยในประเทศเวียตนามได้ทั้งหมด ไม่ควรระแวงความสมัครใจของคนญวนหลบพม่าจะไปอยู่เวียตนามเหนือหรือเวียตนามใต้ไกลไปไกล และหากรัฐบาลเวียตนามได้ตกลงรับ รัฐบาลไทย

อาจจัดหาคนส่งคนถูกขังโดยพลการทางเรือซึ่งสามารถนำไปได้จำนวนมากไปส่งให้ฝ่ายรัฐบาล เวียดนามใต้โดยเร็วตามแต่จะตกลงกันว่าจะส่งเมื่อใด ที่ไหน

หากยังส่งไม่ได้เพราะรัฐบาลเวียดนามใต้ยังไม่พร้อมก็อาจเอาคนถูกขังโดยพลการรอบครัวเข้าอยู่ในค่ายกักกัน (Detention Camp) เช่นเดียวกับคนถูกขังโดยพลการจำนวนหนึ่งซึ่งรัฐบาลเวียดนามใต้รับจากประเทศไทยเข้าอยู่ในค่ายกักกัน ทั้งอยู่ระหว่างไซ่ง่อนกับเมืองคาสัค เป็นต้น เมื่อรัฐบาลเวียดนามใต้หรือรัฐบาลเวียดนามเหนือรับตัวเมื่อใด จึงจัดควบคุมตัวส่งไปให้ต่อไป

(๒) หากคนถูกขังโดยพลการคนใดไม่ประสงค์จะอยู่ในค่ายควบคุม (Detention Camp) ตามข้อ ๑ ก็ให้ยื่นคำร้องขอพักอาศัยเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายตามกฎหมายคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ คือไปโดยมีวีซ่า ทั้งนี้โดยให้ทางราชการประกาศให้ทราบทั่วกันพร้อมทั้งกำหนดเวลาใหม่ปฏิบัติด้วย เพราะประเทศเวียดนามใต้พร้อมจะรับคนอพยพได้แล้ว

(๓) จีนผู้อพยพควรปรึกษากับรัฐบาลจีนคณะชาติที่ไต้หวันปฏิบัติเช่นเดียวกับการปฏิบัติต่อคนถูกขังโดยพลการตามข้อ ๑ และข้อ ๒ โดยมีวีซ่า ทั้งนี้เพราะประเทศจีนไต้หวันไม่มีสถานะสงคราม หรือการกบฏแยกตัวเหมือนในประเทศสหภาพโซเวียต จึงไม่มีเหตุผลที่รัฐบาลไทยจะต้องแนะนำระงับให้การคุ้มครองคนจีนผู้อพยพซึ่งตามประวัติศาสตร์ชาติไทย พวกจีนผู้อพยพที่อพยพมาไทยตลอดมาเป็นตัวช่วยอย่างอันดีอยู่แล้ว

(๔) คนอพยพชาวกะเหรี่ยงและไทยใหญ่นั้น ปรากฏว่ายังไม่สามารถกลับเข้าไปในเขตประเทศสหภาพพม่าได้ เพราะกองทหารพม่าคอยตรวจตราจับกุมกวาดล้างทำลายอยู่เป็นปกติ หากคนพวกที่อพยพกลับเข้าไปอยู่ในเขตประเทศสหภาพพม่าเมื่อใดกองทหารพม่าก็จะส่งกำลังเข้าทำลายเมื่อนั้น จึงควรให้ยื่นคำร้องขอหนังสือสำคัญขอพักอาศัยและชำระค่าธรรมเนียมนิตย พ.ร.บ.คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ คือไปโดยมีวีซ่า และ ไม่สมควรจะให้ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นหมันโดยมิได้แก้ไขสถานการณ์ให้กฎหมายเข้าบังคับได้เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

และหากคนอพยพใดไม่สามารถชำระค่าธรรมเนียมได้ก็จัดการควบคุมไว้ในค่ายกักกัน (Detention Camp) เหมือนกับที่สหรัฐอเมริกาทำกับคนทางข้างคองคาม เจ้าเมือง โดยส่งไปไว้ในค่ายกักกันที่เมืองเอลปาโซ (El Paso) ในมลรัฐเท็กซัส เป็นต้น

๔. วิธีการควบคุมคนต่างด้าวที่เข้ามาตาม พ.ร.บ.การส่งเสริมการลงทุนเพื่อ
กิจการอุตสาหกรรม

คนต่างด้าวประเภทนี้ได้แก่คนต่างด้าวที่ได้รับการส่งเสริมให้เข้ามาในประเทศไทย เพื่อประกอบกิจการอุตสาหกรรม โดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม ได้ออกบัตรส่งเสริมตาม พ.ร.บ.การส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมในแถว

กิจการอุตสาหกรรมที่อาจได้รับการส่งเสริมตาม พ.ร.บ.ฉบับนี้ได้แบ่งเป็น

๑ ประเภท คือ

(๑) กิจการอุตสาหกรรมจำพวก ก. ซึ่งเป็นกิจการอุตสาหกรรมสำคัญ และจำเป็นแก่เศรษฐกิจของประเทศตามที่ระบุประเภทและขนาดในกฎกระทรวง เช่น อุตสาหกรรม ดึงเหล็ก อุตสาหกรรมถลุงเหล็กกล้า อุตสาหกรรมถลุงถ่านหิน กะถั่ว สีอะสี อุตสาหกรรมผลิต หรือประกอบรถยนต์ เครื่องจักรในการกลั่นกรรม าสา ซึ่งมี ๑๔ ประเภทด้วยกัน

(๒) ประเภทกิจการอุตสาหกรรมจำพวก ข. ได้แก่กิจการอุตสาหกรรมที่สำคัญ และเป็นการเพิ่มผลิตกิจของประเทศในอันที่รองจากประเภท ก. ซึ่งปรากฏจากกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ พ.ศ.๒๕๐๕ ได้แก่อุตสาหกรรมการก่อสร้าง อุตสาหกรรมผลิตหรือประกอบรถยนต์ รถยนต์บรรทุก อุตสาหกรรมเครื่องเค้นคานกำลังน้ำระเหิด หรือไฟฟ้าประกอบเครื่องจักรใช้ในการกลั่นกรรม าสา ซึ่งมี ๑๔ ประเภท

^{๒๒} ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ ๗๕ ตอนที่ ๑๒ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕ หน้า ๑

^{๒๓} กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๐๕) ออกความความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ ๗๕ ตอนที่ ๑๓ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕ หน้า ๑

(๓) กิจการอุตสาหกรรมจำพวก ค. ได้แก่กิจการอุตสาหกรรมอื่นนอกจากประเภท ก. และ ข. ตามที่ระบุประเภทและขนาดในประกาศของคณะกรรมการโดยความเห็นชอบของนายกรัฐมนตรีซึ่งอาจกำหนดเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้ เช่น อุตสาหกรรมสำรวจหาแหล่งน้ำมันแร่ดิบ ผลิตภัณฑ์น้ำมันแร่ดิบ ถัดน้ำมันแร่ดิบเป็นน้ำมันสำเร็จรูป ฯลฯ ซึ่งมีทั้งสิ้น ๒๒ ประเภทด้วยกัน

ผู้ประสงค์จะขอรับบัตรส่งเสริมตาม พ.ร.บ. การส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมนี้จะเป็นคนสัญชาติไทยหรือเป็นคนต่างด้าวก็ได้ ทั้งนี้ผู้ใดจําเมาตรา ๑๕ ซึ่งมีผู้ตีความว่า "ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ได้รับการส่งเสริมตามพระราชบัญญัตินี้ให้ยื่นคำร้องขอคณะกรรมการตามแบบและวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด" เป็นต้น

อย่างไรก็ดี เนื่องจากผู้ขอรับบัตรส่งเสริมการลงทุนซึ่งอาจจะเป็นคนสัญชาติไทยหรือคนต่างด้าวก็ได้ยังมีความจำเป็นจะต้องขอให้คนต่างด้าวเข้ามาเป็นผู้ร่วมทุน หรือชาวต่างด้าวมาดำเนินการอุตสาหกรรมจำพวกใดจำพวกหนึ่งก็ได้ จึงทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมคนต่างด้าวประเภทนี้เป็นกรณีพิเศษ

โดยปกติคนต่างด้าวประเภทนี้ เมื่อเดินทางเข้ามายังประเทศไทยจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ และ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๗ เช่น จะต้องไม่เป็นบุคคลต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๗ ทั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๐ หรือเช่น ต้องมีหนังสือเดินทางที่ถูกออกและในกรณีต้องรับการตรวจลงตราจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ ก็จะต้องรับการตรวจลงตรา (visa) มาด้วย ไม่เป็นไรคอย่างหนึ่งอย่างใดตามกฎหมายกระทรวง ไม่มีเหตุกีดกันเป็นที่

๒๔. กฎกระทรวงฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๕) ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ ๗๘ ตอนที่ ๑๑ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕ หน้า ๑ และกฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๕) ราชกิจจานุเบกษาฉบับเดียวกัน หน้า ๑๑

นำเจ้าหน้าที่เป็นบุคคลอันตรายหรือเป็นคนที่อาจจะก่อเหตุร้ายหรืออันตรายเป็นภัยต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือราชอาณาจักร หรือไม่เป็นบุคคลที่รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักร ตามความในมาตรา ๑๒ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓ เป็นคน และเมื่อได้อนุญาตให้อยู่ในประเทศไทยในฐานะเป็นคนชั่วคราวเป็นเวลาเท่าใดแล้ว จะต้องอยู่ไม่เกินระยะเวลาที่เจ้าพนักงานได้อนุญาตไว้ตามตราที่ประทับในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางตามตรา ๑๔ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓ ก็จะต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๐ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓ ก็

- (๑) ต้องไปพักอาศัย ณ ที่ซึ่งแจ้งไว้ต่อนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งคนต่างด้าวทุกคนต้องกรอกรายการในบัตร (disembarkation card)
- (๒) ถ้าเดินทางไปจังหวัดและอยู่ในจังหวัดนั้นเกิน ๒๔ ชั่วโมง จะต้องแจ้งขอตำรวจ ณ สถานที่ตำรวจท้องที่ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ไปถึง
- (๓) ถ้าจะเปลี่ยนที่พักอาศัย ต้องไปแจ้งขอตำรวจ ณ สถานที่ตำรวจท้องที่ซึ่งพักอาศัย และถ้าเปลี่ยนที่ที่พักอาศัยนั้นต่างจังหวัดกัน เมื่อไปถึงที่ที่พักอาศัยใหม่ต้องแจ้งขอตำรวจท้องที่ที่ไปพักอาศัยใหม่ภายในเวลา ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ไปถึงด้วย
- (๔) เมื่อจะออกเดินทางไปราชอาณาจักร จะต้องแจ้งขอพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองซึ่งควบคุมท่า สถานี ซึ่งคนต่างจะออกเดินทางไปราชอาณาจักรและต้องนำผลการตรวจอนุญาตจากเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง ตามความในมาตรา ๘ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓ ด้วย เป็นคน

อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าคนต่างด้าวประเภทนี้ ได้รับสิทธิมากกว่าคนต่างด้าวประเภทอื่นกล่าวคือ คนต่างด้าวที่เข้ามาเพื่อติดต่อกับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนนั้น ในขั้นแรกจะเข้ามาในประเทศไทยระยะชั่วคราวก่อน และหลังจากที่เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองได้อนุญาตให้อยู่ชั่วคราวเป็นเวลา ๓๐ วัน ตามมาตรา ๑๕ (๑) พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓ แล้ว หากคนต่างด้าว นั้น ๆ ยังคงดำเนินการติดต่อกับบัตรส่งเสริม

เสริมไม่ได้ ซึ่งจำต้องมาขึ้นคำร้องขอต่ออายุการอยู่ชั่วคราวต่อเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองต่อไปอีก เมื่อเจ้าพนักงานเห็นความจำเป็นก็จะอนุญาตให้อยู่ต่อไปอีกได้ไม่เกิน ๓๐ วัน แต่หากระยะเวลาที่โดยอนุญาตไว้แล้วยังไม่อาจรับบัตรส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ คนต่างด้าวที่จำต้องขึ้นคำร้องขอเช่นนั้นเพื่ออยู่ชั่วคราวต่อไปอีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง เช่น อาจเป็น ๑ เดือน ๒ เดือน หรือ ๓ เดือนก็ได้ ทั้งนี้โดยคนต่างด้าวจะไปติดต่อขอหลักฐานเป็นหนังสือจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนรับรองว่าคนต่างด้าวนั้น ๆ ได้ยื่นคำร้องขอรับบัตรส่งเสริมการลงทุน และคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำลังพิจารณาตรวจสอบหลักฐานอยู่ หรือคนต่างด้าวกำลังดำเนินการติดต่อตรวจสอบกรณีอื่น ๆ เพื่อจะขอรับบัตรส่งเสริมอยู่เป็นคน

กรณีเช่นนี้ เมื่อคนต่างด้าวเป็นคำร้องขอเช่นนั้นเพื่ออยู่ชั่วคราวต่อไปอีกเป็นเวลานานเท่าใดต่อเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง จะนำเรื่องเสนอคณะกรรมการพิจารณาเข้าเมืองซึ่งประกอบด้วย อธิบดีกรมฉันทนหรือผู้แทน เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้แทน เป็นกรรมการ อธิบดีกรมการปกครองหรือผู้แทน เป็นกรรมการ ผู้บังคับการกองตรวจคนเข้าเมือง กรมตำรวจหรือผู้แทน เป็นเลขานุการ พิจารณาตามมาตรา ๔๕ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓ ต่อไป และหากคณะกรรมการดังกล่าวเห็นสมควรอนุญาตให้อยู่ชั่วคราวเป็นระยะเวลาเท่าใดก็ตามจะเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้พิจารณาอนุมัติ และเมื่อรัฐมนตรีอนุมัติตามมาตรา ๔๕ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓ แล้ว เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะประทับตราอนุญาตให้เข้าระยะเวลาที่คณะกรรมการพิจารณาเข้าเมืองได้สั่งอนุญาตไว้ หากต่อมาคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ออกบัตรอนุญาตส่งเสริมการลงทุนให้แก่คนต่างด้าวผู้ใดในรูปบริษัทจำกัด จกทจะเป็นนิติในประเทศไทยแล้วก็ได้ หรือห้างหุ้นส่วนจำกัด จกทจะเป็นนิติในประเทศไทยแล้วก็ได้ จะได้รับอนุญาตให้มาทำงานหรืออยู่รักษาผลประโยชน์ซึ่งเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยและการกำหนดระยะเวลาให้อยู่ต่อไปเป็นเวลานานเท่าใดระหว่างดำเนินการออกสหกรณ์อยู่เป็นอำนาจของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนตาม พ.ร.บ.การลงทุนส่งเสริม

การลงทะเบียนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ จะเป็นผู้สัญชาติไทยอยู่ชั่วคราวตามแต่จะเห็นสมควร ซึ่งหมายความว่า การอนุญาตให้อยู่ชั่วคราวแก่คนต่างด้าวซึ่งจัดตั้งบริษัทจำกัด จดทะเบียนในประเทศไทย หรือห้างหุ้นส่วนจำกัดจดทะเบียนในประเทศไทยมีจำนวนผู้ถือหุ้น การจำนวนเท่าใดก็ได้ และบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนจำกัดจำเป็นต้องนำข่างที่มีอยู่หรือผู้ดำเนินการ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวเข้ามาเพื่อประโยชน์แก่กิจการอุตสาหกรรมเป็นจำนวนเท่าใด เป็นอำนาจของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เป็นผู้พิจารณาอนุญาตตามความจำเป็นและผู้เกี่ยวข้อง

นอกจากคณะกรรมการจะพิจารณาอนุญาตให้คนต่างด้าวซึ่งเป็นเจ้าของกิจการ อุตสาหกรรมนำช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวเข้ามาเท่าที่จำเป็นแก่การค้าเป็น งานของกิจการนั้นแล้ว คณะกรรมการนี้หรืออำนาจอนุมัติให้แก่คู่สมรสและบุตรซึ่งอยู่ในอุปการะ ของคนต่างด้าวจึงกล่าวเข้ามาในประเทศไทย ได้อีกด้วย

เมื่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนอนุญาตให้คนต่างด้าวที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ในรูปบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือในฐานะช่างฝีมือผู้ชำนาญการ รวมทั้งคู่สมรสและบุตร ซึ่งอยู่ในอุปการะของบุคคลดังกล่าวอยู่ในประเทศไทยแล้ว คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะ กักขังแจ้งรายชื่อและระยะเวลาที่อนุญาตให้อยู่ชั่วคราวให้แก่กองตรวจคนเข้าเมืองทราบ เพื่อ ตรวจพยานให้คนต่างด้าวปฏิบัติตามมาตรา ๒๐ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๔๓ ต่อไป

และเมื่อครบกำหนดเวลาที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้อนุญาตให้ผู้อยู่ใน ประเทศไทยสิ้นสุดลง และคณะกรรมการมีใจคอกออายุการอนุญาตอยู่ชั่วคราวให้แล้ว คนต่าง ถ้าวผู้นั้นหรือสมรสหรือบุตรแล้วแต่กรณีจะคงออกไปจากราชอาณาจักรไทยโดยเจ้าพนักงานตรวจ คนเข้าเมืองจะ ไล่ทำหนังสือแล้วอนุญาตให้ออกไป

๒๕
 ๒๕
 มาตรา ๑๘ (๒) พ.ร.บ.การส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

การอนุญาตให้คนต่างต่างประเภทต่างฝีมือหรือชำนาญการ อยู่ในประเทศเพื่อ
ดำเนินงานของกิจการอุตสาหกรรมที่ใ้รับการส่งเสริมนั้นส่วนมากไม่เกิน ๕ ปี

ส่วนคนต่างต่างซึ่งเข้ามาดำเนินงานในกิจการอุตสาหกรรมที่เป็นรูปบริษัทจำกัด
จดทะเบียนในประเทศไทยก็ดี ห้างหุ้นส่วนจำกัดจดทะเบียนในประเทศไทยก็ดี รวมทั้งคู่สมรส
และบุตรที่อยู่ในอุปการะนั้นคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนซึ่งมีผู้บังคับการกองตรวจเข้า
เมืองหรือผู้แทนร่วมเป็นกรรมการส่งเสริมการลงทุนด้วย จะพิจารณาเห็นว่าคนต่างต่าง
ฐานะใดจำเป็นต้องอยู่เพื่อดำเนินงานอุตสาหกรรมดังกล่าวต่อไป ก็จะต้องพิจารณาคนต่างต่าง
นั้นเป็นคนเข้าเมือง รัับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ในฐานะคนต่างต่างเข้าเมืองคนต่างต่างของและ
สัญชาติประจำปีนั้น ๆ ตามนโยบายมาตรา ๒๕ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๕๓ ต่อไป

บุคคลดังกล่าวนี้ได้แก่ผู้จัดการ สมุหบัญชี เจ้าหน้าที่การเงิน เลขานุการบริษัท และ
ครอบครัวของบุคคลดังกล่าว เป็นต้น ทั้งนี้เพราะเห็นว่าบุคคลในสถานะดังกล่าวจำเป็นต้อง
อยู่ดำเนินการของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนต่อไป และนับกิจการอุตสาหกรรมที่ตนเข้ามาลงทุนจะ
ดำเนินการต่อไปไม่ได้

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้ พ.ร.บ.การส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม
พ.ศ.๒๕๐๕ มาตรา ๑๘ (๒) จะมีบัญญัติว่า "ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพียง
เท่าที่กฎหมายนี้มิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับอนุญาตให้เข้าช่างฝีมือ
หรือผู้ชำนาญการซึ่งเป็นคนต่างต่างเข้ามาในประเทศไทยเพื่อประโยชน์แก่กิจการอุตสาหกรรมได้
ตามจำนวนและกำหนดระยะเวลาให้อยู่ในประเทศไทยเท่าที่คณะกรรมการเห็นสมควร รวมตลอด
ถึงคู่สมรสและบุตรซึ่งอยู่ในอุปการะของบุคคลดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการอนุมัติ ทั้งนี้ไม่ว่าจะ
เกินอัตราจำนวนคนเข้าเมืองตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองหรือไม่" แต่คณะกรรมการ
ส่งเสริมการลงทุนก็มีได้ใช้อำนาจอนุญาตให้คนต่างต่างประเภทนี้เป็นคนเข้าเมืองทุก
ราย คณะกรรมการจะอนุญาตเฉพาะรายที่จำเป็นแก่การอยู่เพื่อดำเนินงานอุตสาหกรรมลง
ทุนเท่านั้น เช่น ผู้จัดการ สมุหบัญชี เลขานุการ และผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน ฯลฯ เท่าที่
จำเป็นพร้อมกับครอบครัวของบุคคลเหล่านั้นเท่านั้น

ส่วนช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญซึ่งผู้ใดรับการลงทุนได้ นำเข้ามาดำเนินการ
 ครั้งแรกนั้น เมื่องานดำเนินไปเรียบร้อยและช่างฝีมือในประเทศกำหนดแล้ว คณะกรรมการ
 ส่งเสริมการลงทุนจะไม่อนุญาตให้เป็นคนเข้าเมือง หากคนต่างชาวยุติแล้วคณะกรรมการส่งเสริม
 การลงทุนเห็นสมควรอนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองแล้ว คณะกรรมการจะมอบหมายให้กรรมการ
 ซึ่งเป็นผู้บังคับการกองตรวจคนเข้าเมืองเป็นผู้สั่งให้เป็นคนเข้าเมือง ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้อง
 กับมาตรา ๒๕ แห่ง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓ มีบัญญัติว่า "เมื่ออธิบดีหรือพนักงานเจ้า
 หน้าพื้นที่อธิบดีมอบหมาย อนุญาตให้คนต่างชาวยุติเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๒๒
 หรือมาตรา ๒๓ วรรค ๒ แล้ว คนต่างชาตินั้นจะคงรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ฯลฯ" ที่กองปฏิบัติ
 เช่นนี้ก็เพราะว่าคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนไม่มีอำนาจสั่งให้คนต่างชาวยุติในสำคัญถิ่นที่
 อยู่ตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง มาตรา ๒๕ หรือรับใบสำคัญประจำตัวคนต่างชาตาม พ.ร.บ.
 การทะเบียนคนต่างชาว

ผลของการควบคุมคนต่างชาตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากรัฐบาลไทยไม่อาจจะบังคับที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งมี
 หน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองไว้เรียงรายตลอดชายแดนไทย ซึ่งเป็นทั้งดินแดนขึ้นน้ำทั้งหมด คงตั้งไว้
 เฉพาะบางแห่งซึ่งเป็นช่องทางสำหรับคนต่างชาวยุติเข้าออกเป็นประจำเท่านั้น บังคับให้คนต่าง
 ชาติที่ต้องการหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรไม่ขมเข้ ออกตามช่องทางที่กำหนดไว้ ดังนั้น ใน
 การออกของไหว้มีให้คนต่างชาวดักสอดหรือลักเลียงเข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักร จึงจำ
 ต้องอาศัยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่หน่วยราชการต่าง ๆ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ตามส่วน
 ภูมิภาคด้วย เช่น ตำรวจภูธร ตำรวจภูธรชายแดน ตำรวจนับ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ซึ่ง
 ได้แนะนำอำเภอ ปลัดอำเภอ ตำนัน และผู้ใหญ่บ้านท้องที่ชายแดน เป็นต้น จะต้องช่วยสอด
 ส่องดูแลตรวจราชการลักลอบหนีเข้าเมืองของคนต่างชาว เพื่อประโยชน์ร่วมกันในการรักษา
 ความปลอดภัยของประชาชนและความมั่นคงของราชอาณาจักร ซึ่งถ้าหากว่าได้มีความร่วมมือ
 กันอย่างใกล้ชิดระหว่างเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เหล่านี้ ก็เชื่อได้ว่าวิธีการควบคุมคนต่างชาตาม

ท.ร.บ.คนเข้าเมืองนี้จะได้นับมากกว่าที่เป็นอยู่อีก ผู้เขียนเชื่อว่าความร่วมมือดังกล่าวจะมี
ใก้บาทที่เดียว ถ้าหากว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการดังกล่าวข้างต้นมีความรู้ในหลัก
และวิธีการตรวจสอบคนต่างด้าวว่าคนใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืน ท.ร.บ.
คนเข้าเมือง และ ท.ร.บ.คำสั่งและเด็กหญิงหรือไม และบุคคลอย่างไร ตลอดจนวิธีดำเนิน
การกับคนต่างด้าวดังกล่าวแล้ว ซึ่งอาจจะสรุปได้ดังนี้ คือ

๑. ลักษณะการฝ่าฝืนกฎหมายของพหุคณะและคนต่างด้าว

๑.๑ การเข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักรของพหุคณะและคนต่างด้าวนั้น
จะต้องเข้ามาและออกไปตามช่องทางตามความในมาตรา ๒ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยได้ประกาศกำหนดไว้ตามที่ของอำเภอในจังหวัดชายแดนเท่านั้น สำหรับอำเภอ
ในจังหวัดใดที่รัฐมนตรีมิได้ประกาศกำหนดช่องทางหรือได้ประกาศห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้า
หรือออกทางชายแดนใดไว้ พหุคณะจะเข้าออกทางคานั้นไม่ได้ หากฝ่าฝืนเข้าออกก็ถือว่า
ละเมิดมาตรา ๒ ท.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๕๑ ซึ่งเก็บความผิดที่นี้โทษทั้งปรับและจำคุก
ผู้ควบคุมพหุคณะนั้นด้วย ส่วนคนต่างด้าวไม่ว่าจะมีเอกสารการเข้าเมืองถูกต้องหรือไม่ก็ทวน
หาญฝ่าฝืนก็มีความผิดเช่นเดียวกัน

๑.๒ การเข้ามาหรือออกไปของพหุคณะและคนต่างด้าวจะต้องผ่านการตรวจ
ของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ณ ที่ทำการซึ่งตั้งไว้คอยตรวจตรา ณ ช่องทางนั้น ตาม
มาตรา ๓ ท.ร.บ.คนเข้าเมืองด้วย

๑.๓ พหุคณะที่เข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักร ต้องไปแจ้งต่อเจ้าหน้าที่
ตามตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งตั้งประจำอยู่ ณ ช่องทางนั้นทราบ เพื่อตรวจตราคนประจำพหุคณะ
และคนโดยสารเสียก่อน และผู้ควบคุมพหุคณะจะปล่อยให้คนประจำพหุคณะและคนโดยสารออก
ไปก็คนที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองอนุญาตไม่ได้ ตามมาตรา ๔ ท.ร.บ.คนเข้าเมือง
พ.ศ.๒๔๕๑ หากฝ่าฝืนก็มีความผิด

๑.๔ คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรมีหน้าที่จะต้องรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ณ ที่ทำการที่ตั้งอยู่ตรงเส้นทางที่เข้ามาหรือใกล้เคียงกับเส้นทางที่สุด โดยมีขีดจำกัดความมาตรา ๒๑ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑ หากฝ่าฝืนก็มีความผิดซึ่งเรียกความความเข้าใจทั่ว ๆ ไปว่าหลบหนีเข้าเมือง แต่ตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมืองนั้น ไม่มีคำว่าหลบหนีเข้าเมืองเลย การถือว่าหลบหนีเข้าเมืองของคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักร จึงถือหลักว่าใครมารายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองหรือไม่เป็นประเด็นสำคัญ

๑.๕ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ชั่วคราวโดยเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองได้ประท้วงการกำหนดวันสุดท้ายที่ให้อยู่ในราชอาณาจักรไทยไว้ในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางนั้น หากไม่มีตราหรือรายการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรต่อไปถึงวันที่เท่าใด และเมื่อพ้นกำหนดไว้ในตราที่ประทับในหนังสือเดินทาง แก่ตัวคนต่างด้าวยังไม่ออกไปนอกราชอาณาจักรก็ถือว่าเป็นผู้ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ไม่ถือเป็นผลออกไปนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๕๔ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑ ด้วย

๑.๖ ผู้ใดจะเป็นคนสัญชาติไทยหรือคนต่างด้าวก็ตาม โดยกระทำการช่วยเหลือความการอุปการะใด ๆ ก็ตาม ให้คนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืน พ.ร.บ.คนเข้าเมืองก็มีความผิดตามมาตรา ๒๒ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑

๑.๗ ผู้ใดจะเป็นคนสัญชาติไทยหรือคนต่างด้าวก็ตาม ที่ไว้ที่ภักดีอาศัยแก่คนต่างด้าวที่รู้แล้วว่าเขาเข้าในราชอาณาจักรไทยโดยฝ่าฝืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง เพื่อมิให้ถูกจับกุมย่อมมีความผิดตามความในมาตรา ๒๑ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑

๑.๘ คนต่างด้าวที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองได้อนุญาตให้อยู่ชั่วคราว คนเดินทางผ่านหรือที่ปรึกษา จะต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๐ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑ คือ

- ก. ต้องไปภักดีอาศัย ณ ที่ซึ่งได้แจ้งไว้ต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง
- ข. ถ้าเดินทางไปจังหวัดใด และอยู่ในจังหวัดนั้นเกิน ๕ ชั่วโมง ให้ไป

แจ้งตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ภายในกำหนด ๕ ชั่วโมง นับแต่วันที่ไปถึง ซอนนี่ขอเว้นนักศึกษาค้างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้มาศึกษาในประเทศไทย กับคนต่างด้าวที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง

ประทับตราทัศนาวจร (tourist) บนตราอนุญาตให้อยู่ชั่วคราว ซึ่งเรียกกันว่าบัตร
ทัศนาวจร

๑. ถ้าจะเปลี่ยนที่พักอาศัย ต้องไปแจ้งต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่
ซึ่งพักอาศัยอยู่ และถ้าการ เปลี่ยนที่พักอาศัยนั้นค้างจังหวัดกัน และอยู่จังหวัดเกิน ๒๕ ชั่วโมง
ให้ไปแจ้งความต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ซึ่งไปพักอาศัยใหม่ภายใน ๒๕ ชั่วโมง นับแต่
เวลาที่ไปถึงด้วย ตกลงยกเว้นคนต่างดาวประเภททัศนาวจร (tourist)

๒. เมื่อจะออกไปนอกราชอาณาจักร ต้องแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้า
เมืองตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง หากคนต่างดาวผู้ใดฝ่าฝืนก็มีความผิดตาม พ.ร.บ.
คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๐

๑๑.๕ ผู้ใด (จะเป็นคนสัญชาติไทยหรือคนต่างด้าวก็ตาม) นำหรือให้ผู้อื่นนำหญิง
หรือเด็กหญิง (ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือเด็กหญิง จะเป็นคนสัญชาติไทยหรือคนต่างด้าว) เข้ามาใน
ราชอาณาจักรเพื่อการรับจ้างให้เขาทำเมตุนกรรมกิติ นานหรือให้ผู้อื่นพาหญิงหรือเด็กหญิง
(สัญชาติไทยหรือต่างด้าว) ออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อการรับจ้างให้เขาทำเมตุนกรรมกิติ
รับหรือจำหน่ายหญิงหรือเด็กหญิงโดยมิชอบด้วยกฎหมาย โดยที่ตนรู้หรือรู้ว่าผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักร
เพื่อการคังว่านนั้นกิติ ผู้นำหรือผู้ใช้ให้ผู้อื่นนำเข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักร หรือ
ผู้รับหรือจำหน่ายมีความผิดจำคุกไม่เกิน ๘ ปี หรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำและทั้ง
ปรับทั้งสองสถาน ถึงแม้กรรมกิติหลายสิ่งประกอบกัน เป็นผิดกิติได้กระทำไว้ในประ เภทต่างกิติ
ก็ตาม ผู้กระทำผิดนั้นก็อาจถูกขังขังและลงโทษได้ตาม พ.ร.บ. ค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ.๒๔๗๖
มาตรา ๔

๑๑.๑๐ เมื่อมีเหตุอันสงสัยว่าใครมีผู้กระทำผิดตามที่ได้ระบุไว้ใน พ.ร.บ. ค้าหญิง
และเด็กหญิง พ.ศ.๒๔๗๖ หรือผู้พยายามที่จะกระทำผิดคังว่านนั้นในระหว่างได้สวนหรือสอบถาม
เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง หรือนายอำเภอจะกิติตัวหญิงและ เด็กหญิงไว้ ณ สถานที่ยื่นสมควร
ก็ได้จัดไว้สำหรับถาวรนั้นก็ได้ การกิติตัวบุคคลตามความในมาตรานี้จะต้องไม่เกิน ๑๐ วัน นอก
จากจะ ใคร่องขอคำสั่งศาลกิติคน และศาลได้ออกคำสั่งใหม่กิติ ถ้าศาลออกคำสั่งใหม่คังว่านนั้นคังจะมี

อายุไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ลงในคำสั่ง และถ้าจำเป็น ต้องแก้ตัวไว้ต่อไปอีก ศาลจะต่ออายุคำสั่งไว้เมื่อเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองหรือนายอำเภอของพื้นที่มีคำสั่งเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองประจำท่าอากาศยานขอก็ได้ ทั้งนี้ ปรากฏตามมาตรา ๒ แห่ง พ.ร.บ. ต้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. ๒๔๘๒

อย่างไรก็ดี เนื่องจาก พ.ร.บ. ต้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. ๒๔๘๒ ออกมาจากหลังการใช้ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๖ ขึ้นเป็นกฎหมายฉบับแรก และ พ.ร.บ. คนเข้าเมืองได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นมาจนถึงฉบับปัจจุบัน คือ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๙๓ แล้วแต่ พ.ร.บ. ต้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. ๒๔๙๑ ยังมีได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างใดเลย ดังที่ได้เคยกล่าวมาแล้ว ดังนั้น วิธีการจัดการกับคนต่างด้าวระหว่างการสอบสวน เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองมีอำนาจสั่งกักตัวไว้ ณ สถานที่ใดเพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไปไม่ได้ และหากรายงานว่ามีความจริงก็ส่งตัวให้พนักงานสอบสวนท้องถิ่นดำเนินการต่อไป ทั้งนี้โดยมาตรา ๓๐ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง ได้ให้อำนาจให้กักไว้โดยถือว่าคนต่างด้าวดังกล่าว เป็นคนต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๕ (๔) พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ แก้ไขเพิ่มเติมตามมาตรา ๓ พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๗ (ฉบับที่ ๒) อยู่แล้ว ส่วนผู้นำหรือผู้ดูแลให้นำผู้รับหรือผู้จำหน่าย หากเป็นพลสัญชาติไทย พนักงานสอบสวนก็ดำเนินการสอบสวนไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป

สำหรับในข้อ ๑.๘ และ ๑.๑๐ นั้น เจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจและฝ่ายปกครองทางชายแดนติดต่อกับต่างประเทศ จะสามารถช่วยให้วิธีการควบคุมคนต่างด้าวตาม พ.ร.บ. ทั้งสามฉบับมีประสิทธิภาพสูงขึ้นอีกมากด้วย หากจะใกล้ชิดสองบุคคลซึ่งมีพฤติการณ์ด้านหรือผลออกสูงหญิงหรือเด็กหญิงเข้ามาหรือออกไปนอกประเทศ เพื่อค้าประเวณีโดยตรงหรือโดยอ้อม เพราะประหม่อมระเหิน คือความปลอดภัยและศีลธรรมสันติของประชากรมอบบางบึง ดังจะเห็นได้ว่ามีกรณีเช่นนี้เคยมีเสมอ ๆ ทางชายแดนไทยกับมาเลเซีย และไทยกับลาว เป็นต้น

๒. หลักและวิธีการตรวจคนต่างด้าวที่ฝ่าฝืนกฎหมาย

ลักษณะต่าง ๆ การกระทำผิดของคนต่างด้าวดังกล่าวแล้ว ส่วนใหญ่อาจปรากฏอยู่
ตามอำเภอหรือจังหวัดชายแดนทั่ว ๆ ไป แต่ก็ปรากฏออกไปอีกว่ามีคนต่างด้าวสัญชาติต่าง ๆ
จำนวน ไม่น้อยที่หลุดลอดออกจากชายแดนเข้ามาอาศัยอยู่ตามท้องที่ต่าง ๆ ในราชอาณาจักร
ไทยที่ไม่ได้ผ่านการตรวจและอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมายจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองแล้ว
อาศัยอยู่โดยผิดกฎหมาย เช่นฝรั่ง ซึ่งบุคคลประเภทนี้มิได้มีหลักฐานการรับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่
ตรวจคนเข้าเมือง ถือเป็นสำคัญถิ่นที่อยู่เลย บุคคลประเภทนี้บางรายก็อยู่โดยไม่ไปสำคัญประจำ
ตัวคนต่างด้าว หรือไปสำคัญประจำถิ่นที่อยู่บาง โดยอาศัยเอกสารบัตรประจำตัวประชาชนชั้น
แสดงเป็นคนสัญชาติไทยมาช่วยการแจ้งเท็จบ้าง อยู่โดยอาศัยใบสำคัญทหาร (ส.ก.๔) ได้มา
ช่วยการแจ้งเท็จหรือทำทะเบียนเท็จให้เจ้าพนักงานหลงเชื่อแล้วออกไปหรือช่วยเจ้าหน้าที่
ทุจริตบ้าง ปรากฏว่าได้มีการจับกุมกันอยู่เสมอ ๆ หลักและวิธีการตรวจสอบและสอบสวนคน
ต่างด้าวที่ฝ่าฝืนกฎหมายนั้น มีอยู่ดังนี้

(ก) อาศัยหลักสันนิษฐานความมาตรา ๔๔ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๕๓
ว่าคนต่างด้าวผู้ใดไม่มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่และทั้งไม่มีใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว ให้สันนิษฐาน
ไว้ก่อนว่าผู้นั้นเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งถ้าหากเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
หรือตำรวจพบผู้ใดที่คนต่างด้าวประเภทนี้จะต้องถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักร
โดยไม่ผ่านการตรวจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ตามมาตรา ๓ และไม่ได้ไปรายงาน
งานตัวตามมาตรา ๒๑ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๕๓

(ข) อาศัยหลักซักถาม (Interrogation)

คนต่างด้าวที่อยู่ใกล้ชายแดนติดต่อกับต่างประเทศ เช่น ประเทศลาว พม่า
กัมพูชา หรือมาเลเซียนั้น อาจมีใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว แต่อาจจะหลบเลี่ยงออกไปนอก
ราชอาณาจักรแล้วกลับเข้ามาโดยไม่ให้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองรู้ ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่

ฝ่ายปกครองหรือตำรวจพบคนต่างคามมาจากชายแดนควรสงสัยไว้ก่อนว่าอาจหนีเสียงออกไปแล้วกลับเข้ามาอีกก็ได้ บางคนอาจไปเพื่อการค้าหรือธุรกิจ แต่บางรายอาจออกไปคิดคดสังหารกับชาวเพื่อเข้ามาแทรกซึมก่อการร้าย นายพรโชนพาชวนเชื้อดีอิการเมืองอันเป็นภัยแก่ความมั่นคงและปลอดภัยของประเทศชาติ จึงควรทำการซักถาม (interrogation) และตรวจค้นตัวสิ่งของติดตัวเพื่อหาหลักฐานอันจะเป็นหลักฐานว่าคนต่างคามนั้น ๆ ใดออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้ผ่านการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ตามมาตรา ๗ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง หรือหากปรากฏว่าใดออกไปแล้วหนีกลับเข้ามาโดยมิชอบและรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองก็มีความผิดตามมาตรา ๗,๒๑ ของ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๑ อันเป็นความผิดฐานหลบหนีการเข้าเมืองนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม วิธีควบคุมคนต่างคาม พ.ร.บ.ดังสาบไว้จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นอีก ถ้าหากหน่วยงานกลาง ๆ ที่มีภาระหน้าที่เกี่ยวกับคนต่างคามจะร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด และให้ชาวอเมริกันและกันรวมทั้งขอความร่วมมือจากพลเมืองดีด้วย ซึ่งถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่เป็นที่เลื่อมใสของประชาชนแล้ว ประชาชนก็ย่อมจะให้ความร่วมมือด้วย ส่วนในด้านเกี่ยวกับหน่วยงานตรวจคนเข้าเมืองนั้นปรากฏว่า ใ้รับการปรับปรุงอยู่เสมอทั้งในด้านอัตรากำลังเจ้าหน้าที่สมรรถภาพของเจ้าหน้าที่และเครื่องมือเครื่องใช้ และตัวบทกฎหมายซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญในการบริหารงานเพื่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น คงจะเห็นได้ว่าเมื่อปี ๒๔๘๔ ได้มีการเพิ่มกองกำลังการจากที่เคยมีอยู่ ๓ ใหเป็น ๕ กองกำลังการ ทั้งนี้ก็เพื่อทำให้การควบคุมตรวจตราป้องกันคนต่างคามหลบหนีเข้าเมืองใหม่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะได้มีการปรับปรุงหมายตรวจคนเข้าเมืองดังกล่าวแล้วก็ตามก็ปรากฏว่ายังไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาการหลบหนีเข้าเมืองของคนต่างคามที่พยายามจะเข้ามาอยู่ในประเทศไทยได้อย่างเด็ดขาด ทั้งนี้ก็เพราะบริเวณที่คนต่างคามจะหลบหนีเข้ามาสู่ประเทศไทยนั้นมีมากเกินกว่าที่กำลังเจ้าหน้าที่จะควบคุมได้ทั่วถึง

นอกจากนั้น เนื่องจากในปัจจุบันนี้คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักร ได้ทวีจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ ประกอบกับสถานการณ์ระหว่างประเทศโดยทั่วไปในปัจจุบันนี้ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๘๓ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ยังไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เพราะมิได้กำหนดคุณสมบัติและจำนวนคนต่างด้าวที่จะเข้ามาในราชอาณาจักรไว้ให้เป็นการเหมาะสมและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๘๔ และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง นอกจากนี้พระราชบัญญัติฉบับเดิมมิได้เอาโทษผู้กระทำความผิดในบางกรณีไว้ เป็นเหตุให้คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักร หลีกเลียงหรือฝ่าฝืนหลบหนีอยู่ในราชอาณาจักรได้ จึงสมควรที่จะแก้ไขบทกำหนดโทษปรับและจำคุกในชั้นเพื่อป้องกันมิให้มีการช่วยเหลือหรือนำพาสคนต่างด้าวให้หลบหนีเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าวิธีควบคุมคนต่างด้าวตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมืองนี้จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นถ้ารัฐบาลจะแก้ไขความสนใจในวิธีการนี้ให้มากขึ้นอีก เพราะจะเห็นได้ว่าบางประเทศได้เห็นความสำคัญของหน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง ถึงกับยกฐานะเป็นกระทรวงก็มี เช่น ประเทศออสเตรเลีย และประเทศชวา เป็นต้น แต่สำหรับประเทศไทย ผู้เขียนเรื่องนี้ยังคงมีความเห็นว่าหน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง ควรเป็นหน่วยงานสังกัดอยู่ในกรมตำรวจตามเดิม ทั้งนี้เพราะกรมตำรวจทำให้งานเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองมีประสิทธิภาพในการควบคุมคนต่างด้าวได้ดีกว่าสังกัดหน่วยงานอื่น กล่าวคือ การสังกัดกรมตำรวจทำให้สามารถสืบสวนสอบสวน และดำเนินคดีกับผู้ฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการเข้าเมือง และกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. ๒๔๘๑ ได้สะดวกยิ่งขึ้น แต่อาจจะให้วิธีการควบคุมคนต่างด้าวตามกฎหมายคนเข้าเมืองและกรมสำนักงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้เขียนเห็นว่าอาจจะจัดให้กรมควบคุมคนต่างด้าวอยู่ในแหล่งงานเดียวกันก็จะทำให้การควบคุมคนต่างด้าวตามกฎหมายคนเข้าเมืองและกฎหมายอื่น เช่น การทะเบียนคนต่างด้าว ซึ่งกองทะเบียนคนต่างด้าวและภาชีอากรปฏิบัติจัดทำอยู่ที่ การขอหลักฐานสัญชาติ การขอแปลงหรือถอนสัญชาติ ตลอดจนการสืบสวนพฤติกรรมของคนต่างด้าวเพื่อจัดการเนรเทศ ซึ่งกองตำรวจสันติบาลปฏิบัติจัดทำอยู่ที่ ควรจะรวมอยู่ภายใต้บังคับบัญชาเดียวกัน เช่นเดียวกับบางประเทศได้ปฏิบัติจัดทำ

อยู่ในขณะนี้ โดยจัดตั้งเป็นกองทัมของบัญชาการที่นเรียกว่า "กองบัญชาการตำรวจนครบาล
 เข้าเมือง" โดยรวมเอาหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมคนต่างด้าวดังกล่าวมารวม
 ไว้ในบังคับบัญชาเดียวกัน ซึ่งถ้ากระทำไคดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่าอาจจะทำให้การควบคุม
 คนต่างด้าวรัศุมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ก็จะทำให้เหมาะสมและทันกับเหตุการณ์ที่จะ มีมา
 ในอนาคตข้างหน้าต่อไปอีกด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่างานทะเล เป็นคนต่างด้าว และการพิจารณา
 การเบรเทศ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันอยู่ถึงงานของกองตรวจคนเข้าเมืองอย่างใกล้ชิด ซึ่งจะ
 เห็นไคชัดในคอบต่อไป จึงน่าจะไคอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาเดียวกัน ซึ่งจะยังผลให้เกิด
 เอกภาพในการสั่งการควบคุมคนต่างด้าวที่อยู่ในประ เทศไทยทั้งหมด

๑. การควบคุมคนต่างด้าวตามพระราชบัญญัติการทะเล เป็นคนต่างด้าว

๑. ประวัติความเป็นมาของพระราชบัญญัติการทะเล เป็นคนต่างด้าว

พระราชบัญญัติการทะเล เป็นคนต่างด้าวเป็นกฎหมายที่วางระเบียบไคบังคับเกี่ยว
 กับการควบคุมคนต่างด้าวอีกฉบับหนึ่ง การให้ผูคักกฎหมายไคนี้ขึ้นไคเนื่องมาจากคนต่างด้าวซึ่ง
 เดินทางหลังไคลเข้ามาในภูมิภาคไคอยู่ในราชอาณาจักรไทยอย่างมากมาย ไคก่อให้เกิดปัญหา
 ข่งมากทั้งในทางการปกครอง ทางการเมือง ทางเศรษฐกิจและสังคม ดังไคไคกล่าวมาแล้ว
 ข้างคัม รัฐบาลจึงไคออกกฎหมายควบคุมคนต่างด้าวฉบับครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เรียกว่า
 พระราชบัญญัติการทะเล เป็นคนต่างด้าว พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งเริ่มมีผลไคใช้บังคับเป็นกฎหมาย
 คั้งแล้ววันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ^{๒๒} เป็นคัมมา พระราชบัญญัติไคนี้ไคมีกฎหมายแก้ไขเปลี่ยนแปลง

^{๒๒} ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๔ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๔๘๐ หน้า ๙๖

แปลงถึง ๓ ครั้ง จึงรวมเป็นกฎหมาย ๔ ฉบับด้วยกัน ดังนี้

- ๑. พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างด้าว พุทธศักราช ๒๔๓๕
- ๒. พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๔๑
- ๓. พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๔๑
- ๔. พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๔๓

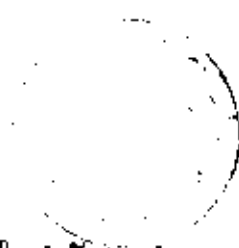
การปฏิบัติงานทะเบียนคนต่างด้าวตามกฎหมายทั้ง ๔ ฉบับนี้ กระทรวงมหาดไทย
 แต่งตั้งให้อธิบดีกรมตำรวจเป็นนายทะเบียน มีอำนาจหน้าที่ควบคุมการทะเบียนคนต่างด้าวทั่ว
 ราชอาณาจักร มีเจ้าหน้าที่แผนกต่างด้าว กองกำกับตำรวจ ๓ กองตำรวจสันติบาล เป็นเจ้า
 หน้าที่ปฏิบัติงานทะเบียนคนต่างด้าวในกรมตำรวจ และให้นายอำเภอเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่
 ในฐานะนายทะเบียนคนต่างด้าวเฉพาะในเขตท้องที่แต่ละอำเภอ

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๔๕๑ ได้มีกฎหมายประกาศยกเลิกพระราชบัญญัติการทะเบียนคน
 ต่างด้าวทั้ง ๔ ฉบับข้างต้น และได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว พ.ศ.
 ๒๔๕๑^{๒๗} กฎหมายฉบับนี้ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแก้ไข ๒ ครั้ง ในปี พ.ศ.๒๔๕๕ และ พ.ศ.
 ๒๔๕๗ จึงรวมเป็นกฎหมาย ๑ ฉบับ ซึ่งยังใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้ พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่าง
 ด้าว พ.ศ.๒๔๕๑ ให้โอนงานทะเบียนคนต่างด้าวจากอำเภอมาไว้ตำรวจ มชนอำนาจให้แก่เจ้า
 หน้าที่ต่อไปเป็นนายทะเบียน คือ (๑) อธิบดีกรมตำรวจ เป็นนายทะเบียน มีอำนาจทั่วราชอาณาจักร
 (๒) สารวัตรปกครองป้องกันของสถานีตำรวจนครบาลประจำท้องที่ เป็นนาย
 ทะเบียนคนต่างด้าวประจำท้องที่ (๓) ผู้บังคับกอง หรือหัวหน้าสถานีตำรวจภูธร เป็นนาย
 ทะเบียน มีอำนาจหน้าที่ในเขตท้องที่^{๒๘}

พ.ร.บ.ฉบับนี้ได้กำหนดวิธีการควบคุมไว้อย่างละเอียด โดยระบุหน้าที่ที่คนต่าง
 ด้าวจะต้องปฏิบัติตั้งแต่คนต่างด้าวมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรจนคนต่างด้าวนั้นถึงแก่กรรมหรือออก

^{๒๗} ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๒๗ ตอนที่ ๒๒ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๔๕๑ หน้า ๔๔๔

^{๒๘} ฎหมายละเอียดเรื่องนี้ได้จ่ายคำบรรยายวิชาพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว
 โดย พ.ศ.ศ. ไทโรจน์ สิริโรจน์ พ.ศ.๒๕๑๒ หน้า ๗

ไปนอกราชอาณาจักรไม่ว่ากรณีใด ๆ ดังนี้คือ

(๑) คนต่างด้าวที่มีอายุตั้งแต่ ๑๒ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ต้องขอรับใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวเป็นคนต่างด้าวท้องที่ (ข้อนี้ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. การทะเบียนคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๔๘๓ และต้องไปขอรับใบสำคัญภายใน ๙ วัน (เจ็ดวัน) นับตั้งแต่วันที่ที่มีอายุครบ ๑๒ ปีบริบูรณ์^{๖๔}

(๒) คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เป็นคนเช่าเมืองตามกฎหมายว่าด้วยคนเช่าเมือง คือคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตรวจคนเช่าเมืองให้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทย โดยออกหนังสือสำคัญ คือใบสำคัญขึ้นที่อยู่ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยคนเช่าเมือง เมื่อคนต่างด้าวได้รับอนุญาตให้เป็นคนเช่าเมือง โดยได้รับหลักฐานการเช่าเมืองแล้ว ต้องไปขอรับใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวภายใน ๙ วัน นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้เป็นคนเช่าเมือง และจำนวนเด็กคนต่างด้าวที่อายุต่ำกว่า ๑๒ ปีบริบูรณ์ มาด้วย ต้องแจ้งนายทะเบียนคนต่างด้าวท้องที่ทราบด้วยว่านำมาถึงคน เพื่อคนทะเบียนจะได้จัดส่งไว้ในใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว^{๖๕}

(๓) คนสัญชาติไทยผู้เสียดูไปเมืองสัญชาติไทยไม่ว่าด้วยเหตุใด ให้ไปขอรับใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวคนนายทะเบียนคนต่างด้าวท้องที่ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้อพยพหรือควรรู้ว่าตนได้เสียดูสัญชาติไทย^{๖๖}

คนสัญชาติไทยอาจเสียดูสัญชาติไทยได้ตามกรณีดังต่อไปนี้

(๑) หญิงซึ่งมีสัญชาติไทย เมื่อได้สมรสกับคนต่างด้าวหรือสัญชาติต่างด้าว

^{๖๔} มาตรา ๙ พ.ร.บ. การทะเบียนคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๔๘๓

^{๖๕} ใบสำคัญขึ้นที่อยู่มีชื่อเรียกเป็นทางการว่า คม.๑๑

^{๖๖} มาตรา ๙ พ.ร.บ. การทะเบียนคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๔๘๓

^{๖๗} มาตรา ๔ พ.ร.บ. การทะเบียนคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๔๘๓

ความสามัคคีได้ตามกฎหมายว่าด้วยสัญชาติของสามี โภคต้องแสดงความจำนงค์ต่อสละสัญชาติไทย
ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ^{๗๒}

(๒) ผู้ซึ่งมีสัญชาติไทยเพราะ เกิดในราชอาณาจักรไทย ขณะที่บิดาเป็นคนต่าง
สัญชาติถือสัญชาติต่างจากบิดาได้ตามกฎหมายสัญชาติของบิดา โภคต้องแสดงความจำนงค์
ต่อสละสัญชาติไทยต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงภายใน
กำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่อายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ^{๗๓}

(๓) บุตรของผู้แปลงสัญชาติเป็นไทยที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะตามกฎหมายไทย
และบุตรที่มิใช่บิดาหรือมารดาอยู่ในประเทศไทย บิดาได้แปลงสัญชาติเป็นไทยให้แก่บุตรพร้อม
กันตามขอ (มาตรา ๑๒ วรรค ๒ พ.ร.บ.สัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๔) ถ้าหากบุตรซึ่งบิดาได้ขอแปลง
สัญชาติเป็นไทยใหม่ใหม่มีความประสงค์จะสละสัญชาติไทยก็ยอมทำได้ โภคต้องแสดงความจำนงค์
ต่อสละสัญชาติไทยต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงภายใน
๑ ปี นับแต่วันที่อายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ^{๗๔}

(๔) ผู้สละสัญชาติไทยตามกรณีข้อ ๒ และข้อ ๓ ถ้าไม่ได้แสดงความจำนงค์
ต่อสละสัญชาติภายในกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่อายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ (มาตรา ๑๔ พ.ร.บ.
สัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๔) หรือผู้ซึ่งมีสัญชาติไทยและสัญชาติอื่น (บุคคล ๒ สัญชาติ) หรือผู้ซึ่งมี
สัญชาติไทยโดยการแปลงชาติ ถ้าประสงค์จะสละสัญชาติไทยก็ได้ โดยต้องยื่นคำร้องขอต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบและวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ^{๗๕}

ในการขอรับใบสำคัญประจำตัวนี้ คนต่างสัญชาติจะต้องยื่นคำร้องทำเป็นเรื่องราวพร้อม
ด้วยรูปถ่าย ๓ รูป ยื่นต่อนายทะเบียนคนต่างสัญชาติของจังหวัดคนต่างสัญชาตินั้นยื่นคำเนาขอตามแบบพิมพ์

^{๗๒} มาตรา ๑๓ พ.ร.บ.สัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๔

^{๗๓} มาตรา ๑๔ พ.ร.บ.สัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๔

^{๗๔} เรื่องเดียวกัน

^{๗๕} มาตรา ๑๕ พ.ร.บ.สัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๔

และวิธีการที่กำหนดไว้ พร้อมด้วยเอกสารประกอบอย่างครบถ้วน เช่น หลักฐานการเข้าเมือง
สำเนาทะเบียนบ้านที่ถูกต้องปัจจุบัน และหนังสือเงินทอง หรือหนังสือสำคัญแสดงสัญชาติ และจะ
ต้องเสียเงินค่าธรรมเนียมความหนักของใบสำคัญประจำตัวซึ่งมี ๒ ชนิด คือ ชนิดที่ ๑ มีอายุ
ใช้ได้ ๑ ปี ชนิดที่ ๒ มีอายุใช้ได้ ๕ ปี คนต่างด้าวขอรับใบสำคัญชนิดใดก็ได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียม
เป็นไปตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ค่าธรรมเนียมสำหรับใบสำคัญชนิดที่ ๑ ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลายครั้งแล้ว ครั้งแรก
ระหว่าง ธันวาคม ๒๔๒๒ ถึง ธันวาคม ๒๔๔๕ เรียกเก็บทีละ ๔ บาท เปลี่ยนมาเป็นปีละ ๔
บาท ในธันวาคม ๒๔๔๕ เป็น ๒๐ บาท ในมิถุนายน ๒๔๕๑ เป็น ๔๐๐ บาท ในเดือนกุมภาพันธ์
๒๔๕๕ และลดมาเป็น ๒๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๔๕๕^{๗๖}

ส่วนค่าธรรมเนียมใบสำคัญชนิดที่ ๒ นั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าธรรมเนียมมา
ลดจนหมดว้น ปัจจุบันค่าธรรมเนียมสำหรับใบสำคัญชนิดที่ ๒ ซึ่งมีอายุ ๕ ปีนี้ เรียกเก็บครั้ง
ละ ๔๐๐ บาท^{๗๗}

เมื่อใบสำคัญประจำตัวหมดอายุลง คนต่างด้าวที่อาจขอต่ออายุได้ และเสียเงินค่า
ธรรมเนียมความประเทของใบสำคัญประจำตัวนั้น ถ้าใบสำคัญประจำตัวของคนต่างด้าวนั้นสูญ
หายหรือชำรุดในส่วนสำคัญ คนต่างด้าวนั้นจะต้องขอใบแทนใบสำคัญประจำตัว โดยเสียเงินค่า
ธรรมเนียมความระเบียน คือ ๑๐๐ บาท

นอกจากเรื่องขอรับใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวแล้ว พ.ร.บ.ฉบับนี้ยังได้กำหนด
ให้คนต่างด้าวต้องแจ้งการย้ายภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ตนเคยมีภูมิลำเนา
หรือถิ่นที่อยู่ และตนกำลังจะ ไปมีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ใหม่ภายในเวลาที่กำหนดไว้คือ ๔๔ ชั่วโมง

^{๗๖} กฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๔๕๕)

^{๗๗} เรื่องเดียวกัน

ตั้งแต่ไปถึงและคงไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันแจ้งย้ายไป นอกจากเรื่องขอใบสำคัญประจำตัว และ เรื่องย้ายภูมิลำเนาแล้ว คนต่างด้าวซึ่งจะคงแจ้งให้มาจดทะเบียนท้องที่ที่คนต่างด้าวนั้นมี ดินที่อยู่มากมายถึงกร เบียดเบียนสัญชาติ เปลี่ยนชื่อตัว ชื่อรอง หรือชื่อสกุล ตามระเบียบและวิธี การที่กำหนดไว้แล้ว

นอกจากจะต้องปฏิบัติตามระเบียบในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว พ.ร.บ.การ ทะเบียนคนต่างด้าวซึ่งได้กำหนดให้คนต่างด้าวซึ่งต้องมีใบสำคัญประจำตัวติดตัวไป หรือเก็บ ไว้ในลักษณะซึ่งจะแสดงต่อกรมกิจการฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้เสมอ ไปในกรณีงานฝ่ายปก ครองหรือตำรวจเรียกร้องให้แสดง ทั้งนี้ ก็เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะ [redacted] และ ตำรวจสามารถทำการตรวจสอบคนต่างด้าวตามเขต ตำบล หมู่บ้าน [redacted] หรือเวลาผู้ใ้ ้เรียกพบเป็นที่พักอาศัยในเขตท้องที่ของตนว่า มีคนต่างด้าวผู้ใดบ้างที่มีใบสำคัญประจำ ตัวหรือคอกอายุใบสำคัญประจำตัว ถ้าขอตรวจสอบจะว่าคนต่างด้าวผู้ใดยังมีใบสำคัญ ประจำตัว หรือยังมีใบคอกอายุใบสำคัญประจำตัวก็ให้นำตัวคนต่างด้าวนั้นส่งนายทะเบียนคนต่าง ด้าวท้องที่เพื่อดำเนินการในคนต่างด้าวนั้นขอรับใบสำคัญหรือคอกอายุใบสำคัญตามกรณีต่อไป และถ้าปรากฏว่าคนต่างด้าวผู้ซึ่งได้รับใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวนั้น เป็นคนต่างด้าวของ เนรเทศออกนอกราชอาณาจักร หรือผู้คงถูกส่งตัวกลับตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง หรือ ผู้ออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่มีสิทธิกลับเข้ามาอีก คนต่างด้าวนั้นจะคงถูกเพิกถอนใบ สำคัญและต้องส่งใบสำคัญประจำตัวคืนคนนายทะเบียนคนต่างด้าวท้องที่ หลังจากนั้นคนต่างด้าว ผู้ซึ่งจะถูกเนรเทศออกไปนอกราชเทศ) โดยแผนกเนรเทศ กองบังคับการตำรวจสันติบาล จะ เป็นผู้ดำเนินการแจ้งให้กองทะเบียนคนต่างด้าวและภาษีอากร ดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

อย่างไรก็ตาม พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างด้าว นี้ผู้ที่ยื่นตนขึ้นให้คนต่างด้าวบาง ประเภทมีสิทธิขอขานว่าไม่คงเสียค่าธรรมเนียม หรือขอรับใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว หรือไม่คงคอกอายุใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวได้ เช่น คนต่างด้าวผู้ซึ่งอยู่ในที่คุมขังตามหมาย ศาล ผู้ที่ร่างกายพิการ เดินไม่ได้หรือเป็นใบ หรือตาบอดทั้งสองข้าง ผู้ที่มีจิตเห็นเหมือนไม่สม

ประกอบ ซึ่งนายแพทย์ไตรรงค์และบริวารแล้ว หรืออีกผู้หนึ่ง^{๗๕}

นอกจากนี้วิธีการควบคุมคั้งที่กล่าวข้างต้นนี้ยังถูกยกเว้นมิให้ใช้กับคนต่างดาว
ประเภทต่าง ๆ คั้งนี้^{๗๖}

๑. ผู้เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างในรัฐบาลไทย โดยมีหนังสือสัญญาคั้ง
ตลอดเวลาที่หนังสือสัญญานั้นมีผลบังคับ
๒. ผู้ซึ่งรัฐบาลต่างประเทศโดยเจตนาถือว่าเข้ามาในราชอาณาจักรและ
ครอบครัวของบุคคลคั้งกล่าวตลอดเวลาที่ผู้นั้นอยู่เพื่อปฏิบัติราชการ
๓. ผู้ถือเอกสารเดินทางซึ่งให้โดยองค์การสหประชาชาติ และเอกสารนั้น
ยังสมบูรณ์อยู่
๔. บุคคลที่ไม่นับเป็นคนเข้าเมืองตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองตามข้อ ๔
บุคคลที่ไม่นับเป็นคนเข้าเมือง กล่าวคือ เป็นบุคคลเข้ามาชั่วคราวแล้วกลับออกไป (ไม่มีถิ่นที่
อยู่ประจำ)

อาจกล่าวได้ว่า วิธีการควบคุมคนต่างดาวตาม พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างดาวนั้น
ได้กำหนดไว้อย่างรัดกุมมาก ซึ่งมีผลทำให้คนต่างดาวอยู่ภายใต้การดูแลของเจ้าหน้าที่ไทยอน่าง
ใกล้ชิด แต่ในทางปฏิบัตินั้น เพราะถือว่าวิธีการควบคุมคนต่างดาวตาม พ.ร.บ.ฉบับนี้ยังไม่ได้ออ
สมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย คั้งนี้เพราะเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการรักษา
ทะเบียนคนต่างดาวนั้นมีอยู่เฉพาะในส่วนกลางเท่านั้น ส่วนส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ยังเป็นงานฝาก
ตำรวจท้องที่ปฏิบัติหรือผู้ท้องถิ่น ตำรวจท้องที่ที่มีภาระกิจในด้านรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน
ในท้องที่ของตนอยู่เป็นอันมาก จึงไม่มีเวลาควบคุมติดตามความเคลื่อนไหวของคนต่างดาวได้

^{๗๕} มาตรา ๑๔ พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างดาว พ.ศ.๒๔๘๑

^{๗๖} มาตรา ๑๖ พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างดาว พ.ศ.๒๔๘๑

โดยใกล้ชิด นอกจากนั้นความผิดที่กล่าวมาไว้ในพระราชบัญญัติการทะเล่เยียนคนต่างด้าวมีเรื่อง
โทษปรับอย่างเด็ดขาด และเป็นโทษสถานเบา โดยให้เปรียบเทียบปรับไม่เกิน ๕๐ บาท การ
กำหนดโทษเช่นนี้ทำให้คนต่างด้าว / ทำการเสี่ยงเสี่ยงไม่ไปก่ออาชญากรรมเยียนคนต่างด้าว
เป็นอันมาก ดังนี้ ควรจะได้แก้ไขกฎหมายให้ผู้น่าเป็นได้รับโทษทั้งจำและปรับด้วย นอกจากนั้น
ก็ควรมีเจ้าหน้าที่ของกองทะเล่เยียนคนต่างด้าวไปประจำตามสถานีตำรวจต่าง ๆ เพื่อ
คำเน้การและรับผิดชอบเกี่ยวกับงานนี้โดยเฉพาะด้วย จึงจะทำให้การควบคุมคนต่างด้าวความ
พ.ร.บ.ฉบับนี้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้

ค. การควบคุมคนต่างด้าวความพระราชบัญญัติการเนรเทศ

การที่รัฐบาลต้องประกาศใช้พระราชบัญญัติการเนรเทศเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ นั้นก็
เนื่องด้วยเหตุว่ามีคนต่างด้าวที่เข้ามามีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยประหลุติคนไม่เหมาะสม ซึ่งถ้าจะ
ให้อยู่ต่อไปแล้วจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยหรือทำลายที่ธรรมอันดีของประชาชนและ
เป็นภัยแก่ประเทศชาติ จึงจำเ็นต้องกำจัดบุคคลต่างด้าวที่ไม่ดีดังกล่าวนั้นเสีย คนต่างด้าวอาจ
ถูกเนรเทศได้ใน ๒ กรณี คือ

๑. เมื่อคนต่างด้าวนั้นกระทำความผิดที่กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดไว้ใน
ขณะนั้นว่าเป็นความผิดที่ถือเป็นมูลเหตุที่จะต้องถูกเนรเทศ
๒. เมื่อคนต่างด้าวนั้นมีพฤติการณ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็น
ว่าเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยหรือที่ธรรมอันดีของประชาชน รัฐมนตรีมหาดไทยมี
อำนาจออกคำสั่งเนรเทศคนต่างด้าวออกไปนอกราชอาณาจักรได้ความกำหนดเวลาที่จะเห็น
สมควรและเมื่อพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปรัฐมนตรีจะเพิกถอนคำสั่งเนรเทศเสียก็ได้ ทั้งนี้ข้อ

^{๔๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๔๕ ตอนที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๔๐๐ หน้า ๒๔๕

ยกเว้นอยู่เพียงข้อเดียวเท่านั้น คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จะเนรเทศคนที่เคย
ได้สัญชาติไทยโดยการเกิดมิได้ ๔๒

แต่ในการที่รัฐมนตรีจะมีคำสั่งเนรเทศนั้นก็มีไว้ว่ารัฐมนตรี เห็นคนค้างต่างคนใด ๆ
ใดจะระหว่าความไม่สงบเรียบร้อยหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนแล้ว ก็จะทำคำสั่ง
เนรเทศให้ก็ได้ ทั้งนี้ก็เพราะจะต้องมีการพิจารณาเสียก่อนว่าคนต่างต่างคนระหว่าผิดความหลัก
เกณฑ์ความผิดจริงหรือไม่ โดยจะต้องมีการสอบสวนหลักฐานการกระทำผิด และจะต้องพิจารณา
โดยละเอียดถี่ถ้วนด้วยความเป็นธรรมจริง ๆ ก็คงทำเช่นนี้ก็เพราะ พ.ร.บ.นี้ เป็น พ.ร.บ.
ทางการปกครอง มีใจทางอาญา ผู้ถูกเนรเทศไม่ถูกจำกัดความจำคุกเวลา เพียงแต่ส่งตัวกลับ
ประเทศบ้านเกิดของคนเท่านั้น แต่เนื่องจากการเนรเทศนี้เป็นการทำลายจิตใจของคนต่าง
ต่างมากเหมือนกัน เพราะคนต่างต่างคนเข้ามาอยู่ในประเทศไทยนาน มีรากฐาน
ทรัพย์สินบิภรรยาเป็นคนไทย มีบุตรหลายคน เข้ากับเป็นการทำให้ครอบครัวแตกแยกไป
นอกจากนั้น การเนรเทศคนต่างต่างในชั้นนี้เป็นการทำลายสัมพันธไมตรีกับประเทศเจ้าของ
สัญชาตินั้นด้วยก็ได้ ดังนั้น ในการจะเนรเทศคนต่างต่างจึงต้องมีการพิจารณาโดยละเอียด
และด้วยความเป็นธรรม การที่จะพิจารณาโดยละเอียดได้ก็คงอาศัยหลักฐานการสอบสวน
ของพนักงานสอบสวนประกอบด้วย เช่น ชั้นแรกคงพิจารณาว่าความผิดที่คนต่างต่างคนกระทำ
ผิดนั้นเข้าหลักเกณฑ์การเนรเทศหรือไม่ หรือว่าความผิดไม่เข้าหลักเกณฑ์การเนรเทศ แต่
พฤติการณ์ที่กระทำนั้นเกิดความไม่สงบเรียบร้อยหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนและ
ประเทศไทยขณะนั้นหรือไม่ ซึ่งเมื่อการสมควรจะได้พิจารณาเนรเทศเป็นพิเศษ ก็ยอม
เนรเทศในกรณีพิเศษได้

เนื่องจากวิธีในการควบคุมคนต่างต่างโดยการเนรเทศนี้ มีปัญหาในทางปฏิบัติอยู่มาก
ดังกล่าวแล้ว กระทรวงมหาดไทยจึงได้กำหนดนโยบายและข้อความปฏิบัติอันสำคัญบางประการ

๔๒
มาตรา ๕ พ.ร.บ.การเนรเทศ พ.ศ.๒๔๘๔

ไว้โดยยอคงต่อไป คือ ^{๘๓}

๓. เป็นข้อสำคัญที่จะคงระลึกรว่าการ เนรเทศ เป็นวิธีดำเนินการพิจารณาอย่างหนึ่งในอำนาจของฝ่ายบริหาร เพื่อนำจิตบุคคลต่างตัวที่เบียดเบียนความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงเป็นสิ่งที่ฝ่ายบริหารพึงระมัดระวังมิกระวังในการใช้ เพื่อมิให้ช่องทางก่อให้เกิดการครหาได้ จึงวางแนวปฏิบัติไว้โดยยอคงต่อไปนี้

ก) ถ้ากรณีที่เกิดขึ้นมีหลักฐานพอจะดำเนินการต่อบุคคลต่างตัวในทางคดีเพื่อชี้แจงศาลพิจารณาลงโทษได้ทั้งคำเนรเทศไปทางนั้นก่อน และเมื่อศาลพิจารณาว่าจำเลยมีความผิดในหลังโทษแล้ว หากยังมีเหตุผลที่จะดำเนินการพิจารณาเนรเทศอีกก็ย่อมจะทำได้ตามกฎหมายและหลักการ เนรเทศต่อไป

ข) ถ้ากรณีมีหลักฐานอันไม่พอจะดำเนินการทางคดีขอให้ศาลพิจารณาลงโทษได้ ก็ควรระงับการร้องเป็นคดีเสีย ไม่ควรทูลสองร้องไป เพราะถ้าศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งไปในทางที่จำเลยไม่มีความผิดเสียแล้ว ฝ่ายบริหารจะร้องขึ้นเอากรณีนั้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงข้างเคียงกับที่ศาลพิจารณาแล้ว มาพิจารณาเสียเองใหม่ เพื่อคำเนรเทศ ย่อมไม่เป็นการสมควร เพราะเท่ากับเป็นการไม่รับนับถือการชี้ขาดของศาล ในกรณีที่มีหลักฐานอันเช่นนี้ ต้องดำเนินการพิจารณาเนรเทศตามกฎหมาย และหลักการ เนรเทศเสียแต่เบื้องต้นให้เสีย

ค) ในกรณีที่ศาลพิจารณาคดีว่าจำเลยไม่มีความผิด แต่หากต่อมาภายหลังปรากฏข้อเท็จจริงใหม่อย่างอื่นก็ย่อมจะพิจารณาคำเนรเทศใหม่ตามนัยที่กล่าวมาแล้วใน (ก) หรือ (ข) ข้างต้นอย่างใดอย่างหนึ่งได้อีกแล้วแต่กรณี

^{๘๓} ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ ๕/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๐๑ ว่าด้วยระเบียบการเนรเทศ พ.ร.บ.การเนรเทศ พ.ศ.๒๔๘๘

๒. นโยบายเกี่ยวกับต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากมีต่างประเทศซึ่งมี
สนธิสัญญากับประเทศไทย และมีอาณาเขตเมืองขึ้นหรือประเทศใต้อารักขาติดต่อกับดินแดน
ไทย บุคคลต่างศาสดาเชื้อชาติชาวเมืองขึ้น หรือประเทศใต้อารักขาของต่างประเทศที่กล่าวนี้
เมื่อตกอยู่ในกรณีที่จะต้องถูกพิจารณาเนรเทศ การพิจารณาจะต้องเป็นไปด้วยความรอบคอบ
ระมัดระวังดังนี้ คือ

ก) ถ้าบุคคลต่างศาสดาซึ่งฝ่ายต่างประเทศที่บุคคลนั้นอยู่ในบังคับร้องเรียนมา
ว่าเป็นคนทุจริต กระทำผิดกฎหมาย หรือเข้าหลักการเนรเทศการส่งกลับ หรือเนรเทศออกไป
ไปถึงจะต้องพิจารณาให้รอบคอบว่าเป็นกรณีพิเศษเกี่ยวกับเมืองในต่างประเทศนั้นเจือ
ปนอยู่ด้วยหรือไม่ ถือเป็นคนที่ฝ่ายต่างประเทศนั้นต้องการตัว เพราะเกี่ยวกับการเมืองหรือ
ไม่ในกรณีที่ต้องการตัวบุคคลไปเพราะเกี่ยวกับการเมืองนี้ หากที่ต่างประเทศนั้นอาจใช้วิธี
แนบคบค้าเป็นอุบายให้คนที่เขาประสงค์ให้ประเทศไทยเนรเทศออกไปนั้นมีพฤติการณ์จน
เข้าหลักเกณฑ์เนรเทศของฝ่ายไทยก็ได้ โดยที่มีการริบถอนถอนถอนความหลักธรรมระหว่าง
ประเทศว่า บุที่ชั่วของในคดีการเมืองนั้นจะไม่ยอมส่งตัวให้แก่กัน ดังนั้น เพื่อเคารพต่อหลัก
การอันนี้จึงจำเป็นต้องระมัดระวังมากที่จะไม่หลงสำคัญผิดไปตามคำร้องเรียน หรืออุบายเล่ห์
ลับของต่างประเทศ โดยพิจารณาแต่เถร ๆ แล้วเนรเทศบุคคลต่างศาสดาออกไป เปิดโอกาส
ให้ต่างประเทศได้ตัวบุคคลไปเพื่อกรณีเกี่ยวกับการเมืองได้ ทั้งถ้าหากใช้พิจารณากรณีโดย
รอบคอบแล้ว บุคคลนั้นจะยังไม่ควรถึงเนรเทศออกไป เพราะการกระทำยังไม่เข้าขั้นแห่ง
กฎหมาย และหลักการเนรเทศโดยแท้จริงหรือแม้จะเข้าขั้น แต่ก็เพื่อความผิดเล็กน้อยไม่
สำคัญรุนแรงถึงกระทบกระเทือนความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่าง
เหลือทนจนควรจะต้องขับไปกั้นได้เช่นนี้เป็นต้น หรือหนึ่งแม้บุคคลต่างศาสดาซึ่งมีการเมือง
ต่างประเทศคือตัวผู้นั้นจะได้กระทำความผิดลงในประเทศไทย ซึ่งเมื่อพิจารณาถี่ถ้วนแล้ว
เป็นการสมควรโดยแท้ที่จะต้องเนรเทศออกไปตามกฎหมายและหลักการของเรา เราก็ควร
หาวิธีอย่างอื่นให้บุคคลผู้นั้นออกไปเสียจากดินแดนของเราโดยไม่ใช้วิธีเนรเทศ เพราะวิธี
เนรเทศเป็นทางสะดวกสำหรับต่างประเทศในอันที่จะได้รับตัวบุคคลนั้นไป

ข) ในกรณีตรงข้าม คือเมื่อต่างประเทศซึ่งกล่าวแล้วกลับคัดค้านโต้แย้ง การที่ฝ่ายเราพิจารณาความเป็นการ เนรเทศบุคคลในบังคับของเขา (เพราะ เรายังไม่ต้องการเอาตัวไปเพื่อประโยชน์อย่างใด) แม้ถึงว่าฝ่ายเราจะไม่เห็นเหตุผลอันมีข้อโต้แย้งมาในเชิงกฎหมายหรือหลักการ เนรเทศก็ยังคงพยายามหาช่องทางอ้างอิงมาในเชิงศีลธรรม ความเชื่อพิเศษหรืออื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเขาเป็นนโยบายที่จะแสดงความโอบอ้อมเป็นทางปลุก ความนิยมแก่คนในบังคับของเขาอันทำให้เห็นว่าฝ่ายเราขาดความเมตตาปราณี ดังนั้น เพื่อ คำเป็นการให้เหตุผลนโยบายของเขา เหตุนี้ก็ควรระมัดระวังอย่างมาหาก ถ้าพิจารณาเห็นว่าการที่แม้เราช่วยหลักการ เนรเทศแล้ว แต่อาจตกเป็นเพียงการกระทำผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของคนต่างด้าวที่สมควรที่จะพิจารณาไปในทางผ่อนผันกับการ เนรเทศไว้โดยวิธีนี้ และอาจรอดพ้น จากการถูกโต้แย้งโดยไม่สมควร โดยบาง และยังเป็น การแสดงคุณธรรมฝ่ายเราให้ปรากฏอยู่ใน ความรู้สึกของบุคคลต่างด้าวที่นั่นอีกสถานหนึ่งด้วย

นอกจากนี้กำหนดวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการ เนรเทศไว้ดังกล่าวข้างบนแล้ว กระทรวงมหาดไทยยังได้กำหนดการกระทำ ของคนต่างด้าวที่ดีถือว่าเป็นการกระทำที่ช่วยเหลือ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน อันเป็นการกระทำที่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะต้อง พิจารณาเนรเทศไว้อีกด้วย ดังต่อไปนี้

๑. บุคคลใดอันเป็นปฏิปักษ์ต่อการปกครองหรือทำลายล้างการปกครองภายใน แห่งราชอาณาจักร โดยสังคมนี่ที่เป็นหรือกระทำกร เป็นเสี้ยนหนามอันมั่นคงหรือจะล้มเลิก รัฐบาลโดยวิธีกำลัง เช่น การกระทำของพวกอนาธิปไตย หรือคอมมิวนิสต์ เป็นต้น

๒. บุคคลใดที่เสื่อมเสียความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศไทยกับต่าง ประเทศ โดยก่อเหตุยุ่งยากขึ้นแก่ประเทศอื่นใดภายในราชอาณาจักร อันสามารถจะเป็นเหตุ ให้ประเทศดังกล่าวประท้วงหรือคัดค้านจากประเทศนั้น

๓. ผู้ต้องโทษภายในประเทศ แม้เพียงครั้งหนึ่งในความผิดเหล่านี้ คือ

ก) ความผิดของคณะกรรมการกฤษฎีกา พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ข) ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร หรือภายนอกราชอาณาจักร

ค) ความผิดต่อสันติชน ไมตรีกับต่างประเทศ

ฌ) ความผิดฐานเป็นของโจร

ง) ความผิดต่อชีวิตฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาหรือโดยไม่เจตนา หรือฐานพยายาม

จ) ความผิดฐานไหม้หนังสือ หรือใช้อำนาจข่มขืนกระทำชำเราหรืออนาจารแก่หญิงและเด็กหญิงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๒, ๒๖๓, ๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๖

ฉ) ความผิดฐานลักหรือรับซื้อเด็กในประเทศไทยหรือพาเด็กออกนอกราชอาณาจักรโดยเจตนาขายหรืออุจจริต

ช) ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์หรือทำให้เกิดเพลิงไหม้ด้วยเหตุใด ๆ ก็ตาม

๘) ความผิดฐานเกรรโสด

๙) ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์

๑๐) ความผิดฐานชิงทรัพย์

๑๑) ความผิดฐานปล้นทรัพย์

๑๒) ความผิดฐานปลอมแปลงเงินตรา แลคนปี่ กวางตรา รอยตรา หรือเอกสาร

^{๘๕} ความผิดนี้เพิ่งจะถือเป็นฐานความผิดสำหรับพิจารณาเนรเทศเมื่อ มีนาคม ๒๕๐๒
คู่มือบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ ๑๕๔๔/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๐๒

- ๑) ความผิดฐานลอบคั่งโรงหญิงนครโตเกะ
- ๒) ความผิดฐานรับของโจร เป็นอาชญา หรือของโจรที่รับไว้ยังมี

ราคาแพง

โดยไม่ได้รับอนุญาต

อาชญา

เหล่านี้

๓) ความผิดฐานค้าอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิด

๔) ความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๕ แห่งประมวลกฎหมาย

๕. เป็นผู้คองโทษภายในประเทศไทยทั้งแก่สองครั้งขึ้นไปในความผิด

ก) ความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๕ แห่งประมวลกฎหมายอาชญา

ข) ความผิดฐานทำร้ายร่างกายอันตราบสาหัส

๖. บุคคลซึ่งปรากฏว่าเป็นอันมี

๗. คนจริงใจ คนซื่อตาม หรือคนอนาถา ไม่มีที่พึ่งพาอาศัยมาจะคลอบอยู่ในภาวะแห่งประชาชนที่จะต้องเลี้ยงดู

๘. คนป่วยเงินเป็นโรคเรื้อรัง ซึ่งไม่สามารถจะประกอบอาชีพหรือเป็นที่พึ่งเลี้ยงชีพแก่สาธารณชน

๙. บุคคลที่เป็นผู้กระทำความผิดซึ่งจะต้องถูกส่งไปกักกัน (ประมวลกฎหมายอาชญา ส่วนที่ ๒ วิธีการเพื่อความปลงภัย มาตรา ๓๔ - ๔๑)

๑๐. บุคคลผู้กระทำความผิดฐานลอบฆ่าสุกร ซึ่งปรากฏจากคำพิพากษาหรือการ เหมินนเห็นชอบของพนักงานสอบสวนก็ตาม นับตั้งแต่ ๒ ครั้งขึ้นไป

๑๑. บุคคลซึ่งโทษฐานกระทำความผิดกระ ร้ายผู้ที่มีนหรือยาเสพติดให้โทษตั้งแต่ ๒ ครั้ง หรือคองโทษฐานฆ่าเป็นกฎหมายในการค้ามีนหรือยาเสพติดตั้งแต่ ๑ ครั้งขึ้นไป

๑๒ ความผิดที่เพิ่งจะถือเป็นฐานความผิดสำหรับพิจารณาเนรเทศเมื่อ มีนาคม ๒๕๐๒

๑๓ เรื่องเดียวกัน

หรือแม้แต่เพียงมีพฤติการณ์แวดล้อมว่าเป็นผู้ค้าเป็น หรือบารเสพศศิให้โทษโดยการฝ่าฝืนกฎหมาย
ตั้งว่านี่ไม่ใช่ประการใด ๆ ก็ดี ^{๔๗}

๑๑. บุคคลที่ต่อโทษฐานค้ากำไรเกินควรตามพระราชบัญญัติป้องกันการค้า
กำไรเกินควร พ.ศ. ๒๔๕๐

๑๒. บุคคลที่กระทำความผิดฐานลักลอบนำสิ่งข้าวและเครื่องอุปโภคบริโภค
รวมทั้งโคกระบือ ที่ต้องห้ามออกไปออกประเทศ รวมทั้งสิ่งลอบนำข้าวและสิ่งค้าต้องห้ามออก
ทางทะเลอันเป็นความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการสำรวจและห้ามกับกินข้าว และกฎหมายว่า
ด้วยการค้าควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะคล้ายกันด้วย

๑๓. บุคคลที่กระทำความเรียไรโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเรียไร
นั้นจะกระทำโดยทางตรงหรือทางอ้อมหรือด้วยอุบายอื่นเชิงใด ๆ

๑๔. บุคคลที่กระทำความผิดฐานฆ่าโคหรือกระบือ โดยมีได้รับอนุญาตจาก
พนักงานเจ้าหน้าที่หรือจำหน่ายเนื้อโคหรือกระบือที่ฆ่าโดยมิได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติ
การฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๔๕๔

๑๕. บุคคลที่จัดทำหนังสือพิมพ์โฆษณาสนับสนุนคอมมิวนิสต์ตลอดจนโรงพิมพ์
ของคนต่างด้าวรักริมนหนังสือเช่นว่านี้

- ๑๖. บุคคลผู้เล่นการพนันสุสานกินรวบ หรือหวย ก.ช.
- ๑๗. บุคคลที่กระทำในภาวะการเงินปั่นป่วน
- ๑๘. บุคคลที่แอบอ้างหลักฐานเท็จว่าเป็นคนสัญชาติไทย เพื่อให้เจ้าหน้าที่
หลงเชื่อออกใบอนุญาตประ กอบอาชีพตามพระราชกฤษฎีกากำหนดอาชีพและวิชาชีพไว้สำหรับ
เฉพาะคนไทย

^{๔๗} บุคคลต่างด้าวประเภทนี้เพิ่งจะเข้าชายแดนพิจารณาเนรเทศเมื่อ กันยายน ๒๕๐๒
ดูหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ ๑๓๔๔๓/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๐๒

๑๙. บุคคลที่ระทำการปลุกสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งศาลได้
พิจารณาลงโทษแล้ว ๒ ครั้งขึ้นไป และผู้กระทำความผิดฐานทำการปลุกสร้างรูปลี้ลับที่สาธารณะ
ตั้งแต่ ๓ ครั้งขึ้นไป

๒๐. บุคคลที่เป็นโจรจีนคอมมิวนิสต์ หรือเป็นผู้สนับสนุน

๒๑. บุคคลที่ไม่ชอบรักหรือชดช้ออายุไม่สำคัญประจำตัวคนกลางตัวภายใน

กำหนด

๒๒. บุคคลผู้กระทำผิด พ.ร.บ. โรงเรียนราษฎร์ โดยจัดตั้งโรงเรียนฝ่า
ฝืน พ.ร.บ. โรงเรียนราษฎร์เกินกว่า ๑ ครั้ง

๒๓. บุคคลผู้กระทำผิดฐานกลุ่มมั่วร้ายร่างกายคนไทย (เสียพระ)

๒๔. กระทำผิดในเรื่องอื่น ๆ ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นว่า
เป็นการทำลายความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

สรุปแล้วจะเห็นว่า แม้วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติการ เนรเทศนี้ต้องการที่จะ
กำจัดคนต่างดาวที่มีถิ่นที่อยู่ในประ เภทไทยแล้ว ประพฤติคนไม่เหมาะสม โดยประพฤตินชด
กอกความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้กลับออกไปนอกประเทศเสีย แต่ใน
ทางปฏิบัติแล้วยังมีเหตุขัดข้องหลายประการ เช่น เมื่อมีคำสั่งเนรเทศแล้ว ก็ไม่สามารถที่จะ
ส่งคนต่างดาวนั้น ๆ กลับคืนไปยังประเทศของตนได้ เพราะ ไม่มีสัมพันธทางการทูตบาง
หรือมีแต่ประเทศนั้น ไม่ยอมรับบ้าง โดยอ้างว่าประเทศของเขามีระ เมืองมารแล้ว จึงกลายเป็น
เป็นการระบฏรัฐบาลไทยต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูคนต่างดาวที่อยู่ในระหว่างกักขังไว้เพื่อรอการ
เนรเทศ ทางแก้ไขของเรื่องนี้จึงมีอยู่ทางเดียว คือส่งคนต่างดาวที่รอการ เนรเทศเหล่านี้
ไปกักกันไว้ในห้องที่ทรกัมคานให้หาเลี้ยงตัวเองหรือที่เรียกว่าส่งไปให้อยู่ในเขตที่กำหนด
นั้นเอง ซึ่งขณะนีทางกระทรวงมหาดไทยก็ได้ใช้วิธีการป้อนแล้ว

๖. ผลของการควบคุมคนต่างด้าวตามวิธีการต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม แม้จะปรากฏว่าวิธีการควบคุมคนต่างด้าวของไทยจะมีข้อบกพร่องอยู่มากทั้งใต้อำนาจมาแล้ว แต่เมื่อพิจารณาถึงผลที่เกิดขึ้นแล้วก็เห็นจะต้องกล่าวว่า วิธีการที่ไทยควบคุมคนต่างด้าวในประเทศไทย ในข้อ ๓. ควบคุมการเข้าเมืองผู้ติดตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๒ และ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๗ ฉบับที่ ๒ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๘ นั้น เป็นผลดีแก่ความปลอดภัยความมั่นคงของประชาชนและราชอาณาจักร ตลอดจนที่สวามิภักดิ์ของประชาชน เพราะทำให้รัฐบาลไทยสามารถกักกันคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอันไม่พึงปรารถนาเข้ามาทำอันตรายต่อประชาชนและประเทศชาติได้ เพราะลักษณะที่ห้ามมิให้ผู้ติดตามมาตรา ๑๕ ทั้งก่อนมาตรา ๑ ถึง ๑๐ นั้น ล้วนแต่เป็นภัยแก่ประเทศไทยและประชาชนเจ้าของประเทศทั้งสิ้น เช่น คนไม่มีหนังสือเดินทางก็อาจเป็นใครที่หลบหนีคดีอาญาจากประเทศไทยประเทศหนึ่งมาก็ได้ จึงไม่มีหนังสือเดินทาง ซึ่งรัฐบาลของประเทศนั้นออกให้ หรือมีหนังสือเดินทางแล้วแต่มิได้เอาไปขอรับการตรวจลงตรา (Visa) เพื่อขอเข้าประเทศไทยจากเจ้าหน้าที่กงสุลไทยในต่างประเทศก็ไม่ถูกต้อง เพราะทำให้เจ้าหน้าที่กงสุลไม่อาจสืบภูมิหลัง (background) ของคนต่างด้าวนั้น ๆ เพื่อทราบว่า เป็นคนดีหรือไม่ดี นอกจากนั้นแม้ว่าคนต่างด้าวจะมีหนังสือเดินทางที่รัฐบาลของประเทศของตนออกให้ก็ดี ก็อาจเป็นบุคคลที่เป็นภัยแก่ประเทศไทย ซึ่งรัฐบาลตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอาจอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๕๘ สั่งมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรก็ได้ ดังนั้น เมื่อไม่ได้นำหนังสือเดินทางมาขอตรวจลงตราอนุญาตให้เข้าประเทศไทย จึงเข้าลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรดังกล่าว หรือคนต่างด้าวบางคนอาจเป็นโรคเรื้อน ไข้โรค โรคเรื้อนสีทองเทา หรือกาฬโรค อย่างหนึ่งอย่างใด ก็ย่อมเป็นภัย เพราะโรคร้ายนั้นอาจที่จะติดต่อประชาชนได้ มาตรา ๑ (๔) จึงกำหนดลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรไว้ มีคือผลที่เกิดขึ้นด้วยการกำหนดลักษณะที่ห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้าประเทศไทยไว้

นอกจากกำหนดลักษณะต้องห้ามมิให้คนต่างด้าวคนใดคนหนึ่งซึ่งเข้าลักษณะต้องห้ามเข้ามาในประเทศไทยได้ดังกล่าวแล้ว ยังมีวิธีการควบคุมตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมืองอีกประการ

หนึ่ง คือควบคุมมิให้คนต่างกวางแต่ละสัญชาติเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเกินจำนวนที่อนุญาตไว้ตามมาตรา ๒๘ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๓ ด้วย ที่ต้องกำหนดไว้เช่นนี้ก็เพราะว่าตามหลักการนั้น ถ้าคนต่างกวางสัญชาติใด ๆ ที่ตามเขาไปอยู่ในประเทศไทยมากมามีจำนวนถึงขนาดใกล้เคียงกับจำนวนพลเมืองก๊ก หรือมากกว่าจำนวนพลเมืองของประเทศที่คนเขาไปอาศัยก็ บ่อมจะทำให้ประเทศ นั้นตกอยู่ในภาวะที่จะถูกคนต่างกวางแย่งที่อยู่ และเข้าปกครองบริหารประเทศเสียเอง หรือทำในคุณอำนาจบริหารของประเทศของประชาชนเจ้าของประเทศขาดเสียบริบูรณ์ได้ เช่น ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศของดัตช์แต่ ๆ แต่เมื่อสมัยอังกฤษปกครองมีได้ ก็กดขี่หรือควบคุมและจำกัดจำนวนคนต่างกวางเข้าเมืองไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม จึงเป็นเหตุให้คนสัญชาติจีนเขาไปตั้งถิ่นที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ เป็นจำนวนมากกว่าดัตช์เจ้าของดินเดิม และมีคนสัญชาติอินเดียมีจำนวนเป็นอันดับรอง โดยดัตช์เจ้าของดินประเทศสิงคโปร์มีจำนวนเป็นอันดับ ๓ แต่ต่อมาอังกฤษจะออกกฎหมายคนเข้าเมืองขึ้นเมื่อปี ๑๙๐๒ หรือ พ.ศ. ๒๔๓๕ ก็ตาม แก้ววิธีการควบคุมและการจำกัดจำนวนคนต่างกวางเข้าเมืองก็ขาดประสิทธิภาพ และผลก็คือเมื่ออังกฤษปลดปล่อยประเทศสิงคโปร์ เป็นเอกราช คนจีน บังคับอังกฤษจึงกลายเป็นชนส่วนใหญ่ (Majority) ส่วนดัตช์อินเดียเป็นอันดับ ๒ และดัตช์เป็นอันดับ ๓ ดังนั้น นายกรัฐมนตรีและสมาชิกสภาจึงมีคนไทยซึ่งเดิมโคสัญชาติเป็นคนในบังคับอังกฤษ และภายหลังขอเปลี่ยนแปลงเป็นสัญชาติสิงคโปร์ ประเทศสิงคโปร์จึงไม่มีสภาพเป็นประเทศของดัตช์ แม้แต่ประเทศมาเลเซียเอง ก็มีคนเชื้อชาติจีนและอินเดียอยู่มาก ทั้งนี้ก็เพราะที่อังกฤษมิได้ออกกฎหมายคนเข้าเมืองไว้กับคนต่างกวางไว้เสียแต่แรกเริ่ม เพิ่งจะมี พ.ร.บ.คนเข้าเมืองเมื่อปี ๑๙๐๒ หรือ พ.ศ. ๒๔๓๕ ดังนั้น จึงมีคนต่างกวางสัญชาติจีนเขาไปตั้งถิ่นที่อยู่และโคสัญชาติเป็นคนในบังคับอังกฤษ (British Subjects) เป็นจำนวนมาก และมีคนอินเดียเขาไปตั้งถิ่นที่อยู่เป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน จึงจะเห็นได้จากการสำรวจพลเมืองในมาเลเซียเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒ ปรากฏว่ามีชาวมลายู ๔.๘ ล้าน จีน ๓.๖ ล้าน อินเดีย ๑ ล้าน และอื่น ซึ่งโคสัญชาติมาเลเซียเช่นเดียวกันอีก ๒๐๐,๐๐๐ คน จึงเป็นอันว่าพลเมืองของประเทศมาเลเซียเป็นจีน อินเดีย และอื่น ๆ รวมกัน ๘ ล้าน แต่ดัตช์เจ้าของดินเองมีเพียง ๔.๔ ล้านเท่านั้น

ดังนั้น การควบคุมคนต่างด้าวตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมืองก็ดี พ.ร.บ.ค้าหญิง และ เด็กหญิงก็ดี จึงเป็นผลศึกษาประเทศไทยดังกล่าวแล้ว

ส่วนวิธีการควบคุมคนต่างด้าวตามข้อ ข. คือการควบคุมตาม พ.ร.บ.การ ทะเบียนคนต่างด้าว นั้น มีจุดมุ่งหมายที่จะควบคุมการเคลื่อนไหวของคนต่างด้าว ทั้งนี้ก็เพื่อ จะได้ว่าคนต่างด้าวนั้นเมื่อได้รับอนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองได้แล้วไปอยู่ที่ใด และทำอะไร และเพื่อป้องกันมิให้คนต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมืองหนีโอกาสอยู่ในประเทศไทยได้โดยไม่ถูก ลงตัวกลับ วิธีการควบคุมคนต่างด้าวในประเทศไทยตาม พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างด้าว จึงทำให้เกิดหลักฐานแสดงชื่อและจำนวนคนต่างด้าวสัญชาติต่าง ๆ ที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ใน ราชอาณาจักรโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วเท่านั้น คนต่างด้าวผู้ใดไม่มีหลักฐานการทะเบียนตาม พ.ร.บ.การทะเบียนคนต่างด้าว ก็ไม่มีหลักฐานการอนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมืองถือถือว่าเป็นคนหลบหนีเข้าเมือง หรือเข้ามาอยู่โดยไม่ได้รับอนุญาตตามบทสันนิษฐาน ของ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๕๓ มาตรา ๔๔

การทะเบียนคนต่างด้าวนี้จะบอกชื่อ สัญชาติ และที่อยู่และมีเอกสารรูปถ่ายโดย ละเอียด เมื่อคนต่างด้าวมาอยู่ที่ใด หรือขาย หรือออกไปนอกประเทศก็ จะปรากฏอยู่ใน ทะเบียนของคนต่างด้าวแต่ละรายด้วย ผลดีของเรื่องนี้จึงอยู่ที่ทำให้เจ้าหน้าที่ของไทยสามารถ ความคุมดูแลและทราบเรื่องของคนต่างด้าวแต่ละคนระหว่างอยู่ในประเทศไทย ตั้งแต่เข้ามา จนถึงวันออกไปนอกราชอาณาจักร หรือถึงแก่ความตาย ก็ทั้งทราบจำนวนคนต่างด้าวแต่ละ สัญชาติว่ามีจำนวนเท่าใด อยู่ในท้องที่ใดบ้างทั่วราชอาณาจักร

การควบคุมคนต่างด้าวตามข้อ ค. คือการควบคุมตาม พ.ร.บ. การเนรเทศ นั้นได้ช่วยทำให้เจ้าหน้าที่ของไทยสามารถศึกษาคุณสมบัติการณของคนต่างด้าวแต่ละรายว่า ได้กระทำความผิดอาญาอย่างใดขึ้นในระหว่างอยู่ในประเทศไทย และการกระทำผิดนั้นต้องด้วย พหุลักษณะที่จะต้องเนรเทศ หากปรากฏว่าได้กระทำความผิดแล้วแต่เนรเทศข้อใด เมื่อคน ต่างด้าวหนีโทษทางอาญาแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่กองตำรวจสันติบาลก็จะควบคุมตัวไว้ และส่ง

ออกไปนอกประเทศต่อไป ซึ่งเท่ากับเป็นการระงับบุคคลต่างต่าง ซึ่งเป็นภัยที่กระทบกระเทือน
ต่อความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัย และความมั่นคงของประชาชน และประเทศอย่าง
ร้ายแรง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าวิธีการควบคุมคนต่างต่างตาม พ.ร.บ.การเนรเทศเป็นประ
โยชน์ และเป็นผลดีแก่ประชาชนและประเทศชาติ

๑. เปรียบเทียบวิธีการควบคุมคนต่างต่างของไทยกับของบางประเทศ

ถ้าจะกล่าวไทยเปรียบเทียบกับประเทศอื่นแล้ว ก็อาจจะกล่าวได้ว่าวิธีการควบคุม
คนต่างต่างของไทย ยังมีจุดอ่อนที่สำคัญคือ ไม่ได้มีการควบคุมอาชีพของคนต่างต่างอย่างจริงจัง
จึงโดยไทยเราได้มีกฎหมายสงวนอาชีพบางประเภทไว้ให้กับคนไทยเท่านั้น แต่มิได้มีการ
บังคับว่า คนต่างต่างที่จะมาประกอบอาชีพในประเทศไทยนั้นจะคงต้องผูกเสียก่อน ซึ่งนึก
ก็ไปที่ต่างประเทศเหมือนกัน จึงทำให้วิธีการควบคุมคนต่างต่างของเราขาดประสิทธิภาพไป
อย่างมาก ซึ่งจะยอมยกตัวอย่างวิธีการควบคุมคนต่างต่างของบางประเทศมาเปรียบเทียบกับ
เห็นชัดว่าวิธีการควบคุมคนต่างต่างของเรายังมีจุดอ่อนอยู่จริง ๆ

ประเทศมาเลเซีย และสิงคโปร์

ประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์มีวิธีการควบคุมคนต่างต่างที่คล้ายคลึงกัน เพราะ
ทั้งสองประเทศนี้เคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษมาด้วยกัน จึงรับเอาวิธีการควบคุมคนต่างต่าง
ที่อังกฤษได้เริ่มไว้ให้ทั้งนี้คล้ายคลึงกับอังกฤษซึ่งปกครองดินแดนทั้งสองนี้อยู่ ไทยประเทศทั้งสองนี้
ได้กำหนดให้มหัศจรรย์งานระงับกรรมเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมคนต่างต่างเข้าเมือง

อังกฤษเริ่มการควบคุมคนต่างต่างเข้าเมือง โดยตราออก พ.ร.บ.คนเข้าเมือง

(Immigration Act, 1932) ซึ่งได้บังคับใช้มาหลายและสิงคโปร์ครั้งแรกในปี ๑๙๓๒
(พ.ศ. ๒๔๗๕) หลังจากที่ประเทศไทยใช้ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๗๖ ฉบับแรก ประมาณ ๕ ปี
การควบคุมคนต่างต่างเข้าเมืองครั้งแรกของประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์สมัยอังกฤษปกครอง

ใดกำหนดลักษณะคนต่างด้าวต้องห้ามมิให้เข้าประเทศไว้เช่นเดียวกับของประเทศไทย แต่กำหนดลักษณะต้องห้ามไว้มากกว่ากัน และไม่ว่าคนต่างด้าวจะเข้ามาอาศัยตั้งถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้นเป็นประจำหรือจะเข้ามาเพียงชั่วคราว หากปรากฏว่ามีลักษณะต้องห้ามตามข้อหนึ่งข้อใดแล้ว เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองของมาเลเซียและสิงคโปร์จะไม่อนุญาตให้เข้า และจะสั่งให้บุคคลคนนั้นที่นำคนต้องห้ามเข้ามาเข้าตัวกลับออกไปเช่นเดียวกับบทบัญญัติของ พ.ร.บ.คนเข้าเมืองไทย

ส่วนคนต่างด้าวที่ไม่ต้องควยลักษณะต้องห้ามตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมืองของเรา และประสงค์จะอาศัยตั้งถิ่นที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย เมื่อได้รับอนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองแล้วก็ต้องขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ โดยต้องเสียเงินค่าธรรมเนียมคนละ ๕ เหรียญสิงคโปร์ (*Straits currency*) คือ ๑ เหรียญประมาณ ๑.๒๕ บาทในขณะนั้น แล้วคนต่างด้าวจะคงรับบัตรประจำตัวคนต่างด้าวจากเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองด้วย ไทยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมประจำตัวคนต่างด้าว (*alien identity card*) แต่อย่างใดเช่นเดียวกับในปัจจุบัน

เมื่อคนต่างด้าวจะขายหรืออยู่ในระหว่างอยู่ในประเทศมาเลเซียหรือสิงคโปร์ ก็ต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและตำรวจท้องที่เช่นเดียวกัน

ประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์ไม่ใช่ระบบโควตาเหมือนอเมริกา ๒๔ พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ๒๔๔๓ ของประเทศไทย ส่วนของประเทศไทยใช้ระบบกำหนดจำนวนคนเข้าเมืองเหมือนของสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะโคถล่าต่อไป เมื่อได้เปรียบเห็นวิธีการควบคุมคนต่างด้าวของสหรัฐอเมริกาภายหลัง

ประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์ใช้ระบบอนุญาตให้คู่สมรสบุตรและบิดามารดาหรือญาติสนิทของคนสัญชาติมาเลเซียหรือสิงคโปร์ อาจขอเป็นคนเข้าเมืองประเทศหนึ่งได้เหมือนกับคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปลงทุนและได้รับอนุญาตบัตรให้ประกอบอาชีพ (*work permit*) ตามกฎหมายเกี่ยวกับการลงทุนของประเทศมาเลเซียหรือ

ของประเทศไทย ซึ่งเกิดขึ้นกับวิธีบริหารตาม พ.ร.บ.ส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.๒๕๐๕ ของ
ประเทศไทย ซึ่งอนุญาตให้คนต่างด้าวประเภทนี้เป็นคนเช่าเมืองนอกได้อีก

ส่วนการควบคุมคนต่างด้าวประเภทเช่าไปชั่วคราวนั้น เมื่อคนต่างด้าวไปพักอาศัย
๗ สถานที่ตั้งแจ้งไว้กับเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะแจ้งให้
เจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความมั่นคงทราบ เพื่อจะได้คอยตรวจตราสอดส่องพฤติกรรมหรือตรวจตรา
ว่าคนต่างด้าวนั้นได้ไปอยู่ ๗ สถานที่ตั้งแจ้งไว้จริงหรือไม่ เช่น เมื่อคนต่างด้าวได้ไม่ปฏิบัติตาม
โรงแรม จะมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความมั่นคงไปตรวจในวันที่คนต่างด้าวเช่าไปพักอาศัย และ
แจ้งผลให้เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองทราบโดยเร็ว

ถ้าทวีประเทศไหนนั้น เมื่อเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองได้อนุญาตให้คนต่าง
ด้าวประเภท ไม่นับเป็นคนเช่าเมืองทุกประเภทตามมาตรา ๔ พ.ร.บ.คนเช่าเมือง ๒๕๕๑
ให้เช่ามาชั่วคราวและคนต่างด้าวแจ้งว่าจะไปพักที่ใด เช่น บ้านเลขที่ ถนน ตำบล อำเภอ
จังหวัดอะไร หรือโรงแรมอะไรแล้ว เจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองจะพำนักสืบสืบแจ้งให้
ตำรวจท้องที่คนต่างด้าวไปพักอาศัยชั่วคราวทราบ เพื่อไปตรวจตราสอดส่องและเพื่อทราบ
ว่าคนต่างด้าวได้ไปอยู่จริงตามแจ้งหรือไม่ครบ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะไม่แจ้งผลให้เจ้า
พนักงานตรวจคนเข้าเมืองผู้อนุญาตให้ทราบในเวลาเท่าที่ควรจะแจ้งให้ทราบ และเมื่อแจ้ง
ผลมาให้ทราบก็ปรากฏว่าลงเยอะมาก จึงขอยกการพิจารณาภายหลัง

๔

Immigration Laos (I.C.Immigration Ordinance, 1959

(F.H.12 Of 1959) as extended to apply throughout Malaysia and
The Immigration Act, 1963 (F.M.27 of 1963) incorporating all
amendments and modifications up to the 16th September, 1963th
together with the subsidiary legislation in force on the 16th
September, 1963

นอกจากจะใช้วิธีการควบคุมการเคลื่อนไหวของคนต่างถิ่นในประเทศไทยแล้ว ทั้งสองประเทศนี้ยังได้ใช้วิธีการควบคุมอาชีพของคนต่างถิ่นจะทำในประเทศไทยของเขาอีกด้วย กล่าวคือ ในมาเลเซียนั้นได้ออกกฎหมายเรียกว่า (Employment Restriction Act) ในปี ๑๙๖๔ ใช้บังคับกับคนต่างถิ่นทุกคนที่จะไปทำงานในมาเลเซีย โดยกำหนดอาชีพที่คนต่างถิ่นจะไปดำเนินการ หรือเป็นลูกจ้างทำงานไว้ ๑๒ ประเภท ว่าคนต่างถิ่นจะคงได้รับอนุญาตก่อนจึงจะทำได้ คือ

๑. การผลิตหรือจ่ายกระแสไฟฟ้า
๒. การประปาและบริวารสุขภาพ
๓. การเกษตร
๔. การธนาคาร ประกันภัยหรือการคลัง
๕. การผลิตอาวุธหรือวัตถุระเบิด
๖. การเหมืองแร่และเหมืองหิน
๗. การโรงแรม ไบท์คลับ หรือภัตตาคาร
๘. การก่อสร้าง
๙. การบริการเกี่ยวกับงานเลขานุการหรือเสมียน
๑๐. การบริการเกี่ยวกับการเช่าบ้านหรือการดูแลความปลอดภัย
๑๑. การหนังสือพิมพ์ การพิมพ์และโฆษณา
๑๒. การผลิตน้ำมันปิโตรเลียม น้ำมันเชื้อเพลิง และการกลั่นน้ำมัน

ส่วนสิงคโปร์ได้ออกกฎหมายควบคุมอาชีพเรียกว่า Regulation of Employment ในปี ๑๙๖๕ โดยกำหนดว่าคนต่างถิ่นที่จะขอใบอนุญาตทำงานได้จะต้องไม่ใช่คนเข้าเมืองชั่วคราว นักศึกษาจร อยู่โดยสมบูรณ์เมืองและนักศึกษา และจะประกอบอาชีพใดเฉพาะที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น คือ จะต้องเป็นงานตามสัญญากับรัฐบาล หรือถ้าเป็นงานตามสัญญากับบริษัทอื่นจะต้องมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี เป็นงานที่ได้รับค่าจ้างเงินเดือนไม่มากกว่า ๑,๒๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ (หนึ่งพันสองร้อยดอลลาร์ต่อเดือน)

และอธิบดีกรมตรวจคนเข้าเมือง (controller) ก็ร้องว่าไม่มีคนที่มีถิ่นที่อยู่ในสิงคโปร์เหมาะสมแก่งานนั้น ๆ แต่มีข้อยกเว้นไว้ว่าสำหรับคนสัญชาติบาเลเซียนจะอนุญาตทำงานที่มีเงินเดือนเท่าใดก็ได้

ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกา มีวิธีการควบคุมคนต่างด้าวที่จะเข้าประเทศอย่างมาก โดยกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองและสัญชาติ (Immigration and Nationality Act, 1952 as amended 1958)^{๔๔} ซึ่งปรากฏว่าสหรัฐอเมริกาใช้นโยบายและหลักการตรวจคนเข้าเมือง ๒ หลักด้วยกัน คือหลักจำกัดคุณสมบัติของคนต่างด้าวเข้าประเทศ และหลักจำกัดจำนวนคนต่างด้าวเข้าเมือง หรือควบคุมอัตราคนเข้าเมือง งานการตรวจคนเข้าเมืองของสหรัฐอเมริกาเป็นงานระดับกรมเรียกว่า Immigration and Naturalization Service ตั้งอยู่ในกระทรวงยุติธรรม (Department of Justice)

สหรัฐอเมริกาได้มีกฎหมายคนเข้าเมืองฉบับแรกใช้เมื่อปี ๑๗๙๔ เรียกว่า Aliens Act, 1798 ต่อมาได้เปลี่ยนแปลงกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองใหม่ปี ๑๘๘๐ โดยกำหนดลักษณะต่งห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้าเมืองไว้ แต่ยังมีได้ใช้ระบบโควต้าในการอนุญาต

^{๔๔} Immigration and Nationality Act, of June 27, 1952 with amendments—public Law 89-236, 89 Congress, H.R.2580 October 3, 1965 United State Code Sections Containing the Immigration and Nationality Act, Immigration quotas and quota areas in effect December 31, 1958 with amendments October 3, 1965

ในคนต่างด้าวสัญชาติต่าง ๆ เข้าเมือง ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ๒๕๒๒ นั้นเรียก
เป็นค่าธรรมเนียมการเข้าเมืองคนละ ๕๐ ดอลลาร์สหรัฐฯ กฎหมายคนเข้าเมืองสหรัฐอเมริกา
ได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาหลายครั้ง แต่ที่สำคัญก็คือกฎหมายคนเข้าเมืองและสัญชาติ ซึ่งออก
ในปี ๑๙๙๔ อนุญาตให้คนต่างด้าวสัญชาติต่าง ๆ เข้าเมืองได้ภายในข้อจำกัดใดก็ตามคนเข้า
เมือง โดยกำหนดหลักการอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้าเมืองในโควตาของตนแต่ละสัญชาติได้
จำนวนไม่เกิน ๓ % ของจำนวนคนต่างด้าวแต่ละสัญชาติที่มีสำมะโนครัวอยู่ในประเทศสหรัฐ
อเมริกาในปี ๑๙๘๐ และคนต่างด้าวที่จะได้รับอนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองสัญชาติต่าง ๆ นี้
จะคงไม่เกินปีงบประมาณ (Fiscal year) ละ ๑๒๖,๐๐๐ คน กฎหมายฉบับนี้
ยังมีผลบังคับใช้ปัจจุบันนี้

ดังนั้นในปัจจุบันนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่าตามกฎหมายคนเข้าเมืองและสัญชาติของ
สหรัฐอเมริกา นั้น นอกจากจะกำหนดลักษณะของคนเข้าเมือง (**prohi-
bited persons**) แล้วยังได้กำหนดจำนวนคนเข้าเมืองและมีไว้และสัญชาติเป็นการถาวร
จนกว่ากฎหมายจะเปลี่ยนแปลงใหม่ คนต่างด้าวที่เข้าไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจาก
ต้องเอาหนังสือเดินทางของตนไปให้กงสุลอเมริกันประจำประเทศที่คนต่างด้าวอยู่หรืออาศัย
ตรวจ และตรวจสอบภูมิหลัง (**background screening**) ของคนต่างด้าวก่อนตรวจลง
ตรา (**visa**) เสียก่อนว่า เขามีพฤติกรรมหรือลักษณะของคนเข้าเมืองประเทศสหรัฐ
อเมริกาอย่างไรบ้าง เช่น อาจคัดกรองสอบถามจากตำรวจท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ติดยา
และพร้อมกันนั้นอาจให้เจ้าหน้าที่สืบสวนของสถานทูต ไปสืบสวนภูมิหลังของผู้ขอรับการตรวจลง
ตราว่ามีลักษณะ เข้าเมืองเป็นคนต้องห้ามเข้าเมืองหรือไม่ และคนต่างด้าวที่ไม่ขอรับการตรวจ
ลงตราเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาทุกคนจะคงไม่ให้นายแพทย์ตามโรงพยาบาลรัฐบาลผู้ซึ่งสถานทูต
ตกลงไว้ก่อน ให้ตรวจเลือดเพื่อหาเชื้อไวรัส และเชื้ออื่น ก็ให้ตรวจปัสสาวะหาเชื้อโรคตามโรค
(**venereal disease**) ก็ตาม เข็มเขี่ยบอกว่าเป็นไข้โรคหรือโรคใดเกี่ยวกับโรค
ด้วยหรือไม่ เมื่อแพทย์ส่งฟิล์มเลือด เข็มเขี่ยบอกกับใบตรวจโรคของแพทย์ไม่ให้สถานกงสุลอเมริกันแล้ว

ประกอบด้วยการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสถานทูต หรือฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจสันติบาลหรือ ตำรวจท่องเที่ยวที่ไม่มีคดี控告หาผิดให้เขาเมืองแล้ว เจ้าหน้าที่กงสุลอเมริกันจึงจะทำการตรวจ ลงตราให้ในเมื่อผู้ขอตรวจลงตราได้ลงเอกสารธนาคารค้ำประกันจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท (bank guarantee) ไม่มอบเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลอเมริกันก่อนตรวจลงตรา เพื่อเป็นประกันว่าหากได้รับการตรวจลงตรา (visa) และไปถึงสหรัฐอเมริกาแล้ว หากคนต่างชาตินั้นมีความจำเป็นจะต้องถูกทางการอเมริกันส่งกลับประเทศที่ไป เพราะไป ทำความผิดขึ้นเอง หรือระหว่างอยู่ในสหรัฐอเมริกาไม่มีรายจ่ายเพียงพอจะได้ใช้เงินที่ ธนาคารค้ำประกันนั้นส่งกลับประเทศของตนได้

การประกันคนต่างชาวจึงส่งกลับประเทศนี้ สำหรับประเทศไทยไม่มี แต่มี มาตรการการส่งคนต่างชาวจึงไม่พึงปรารถนา หรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ออกนอกราชอาณาจักร โดยผิดกติกาใน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๘๓ มาตรา ๓๔ ซึ่ง สรุปความได้ว่า การส่งตัวคนต่างชาวจึงที่คงกลับตามสัญญาหมายว่ากลับคนเข้าเมืองนี้ให้ส่ง กลับโดยพาหนะที่นำเขามาหรือทางที่เขามา และในกรณีที่ไมอาจส่งกลับตามวิธีที่กล่าวแล้ว ได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจส่งคนต่างชาวจึงนั้นกลับโดยพาหนะอื่น หรือทางอื่นที่สะดวก ค่าใช้จ่ายในการส่งคนต่างชาวจึงกลับครั้งนั้นให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่นำเขามา นั้นเป็นผู้เสีย แต่ถ้าคนต่างชาวจึงนั้นประสงค์จะไปอื่น โดยยอมเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง พนักงานเจ้าหน้าที่จะอนุญาตก็ได้

สำหรับคนต่างชาวจึงที่ขอเป็นคนเข้าเมืองและสัญชาติเพื่อไปอาศัยและตั้งถิ่นที่อยู่ ในสหรัฐอเมริกา มีประกาศใต้วค้ำประกันประจำปีของคณะสัญชาติไว้แล้ว และหากคนต่างชาวจึงคน ใดไม่มีสิทธิขอ控告หาแล้ว และใต้วค้ำประกันของคณะสัญชาติยังมีเหลืออยู่ กรมตรวจคนเข้าเมือง ของสหรัฐอเมริกาจะแจ้งให้กงสุลอเมริกันซึ่งประจำอยู่ทุกประเทศทราบไทยเร็วว่าคงเหลือ

วิศวกรสาขาที่ต่าง ๆ ทั่วโลก เพื่อสถานกงสุลจะได้ประท้วง (visa) ให้เข้า
ประเทศและออกหนังสืออนุญาตให้เป็นคนเช่าเมือง ก็มีขอบเขตฐานการตรวจโรคกับฟิล์ม
เอ็กซเรย์ให้คนต่างชาวดูไปยื่นต่อเจ้าพนักงานตรวจคนเช่าเมือง ก็มีแพทย์ตรวจคนเช่า
เมืองของสหรัฐอเมริกาตรวจสอบต่อไป ก่อนอนุญาตให้เข้าเมืองในฐานะคนเช่าเมืองต่อไป
ภายหลัง

การอนุญาตให้คนต่างชาวดูและสัญชาติเป็นคนเช่าเมืองของสหรัฐอเมริกาในได้
พิจารณาอนุญาต ดังนี้

๕๐ % แรกของคนต่างชาวกานวิศวกรสหรัฐอเมริกา และสัญชาติจะให้
แก่ช่างฝีมือหรือ **Skilled Labour** หรือผู้ได้รับการศึกษาสูง

๕๐ % หลังกำหนดในภาคีสหประชาชาติอเมริกัน (อาจเป็นคนที่ได้รับ
การทดลองชาติ เป็นสัญชาติอเมริกันแล้ว หรือคนสัญชาติอเมริกันโดยกำเนิดแต่ภาคีสหประชา
ชาติเป็นชนต่างชาวดูอยู่ในต่างประเทศก็ได้) หรือญาติพิเศษของคนต่างชาวดูที่ได้รับอนุญาตให้
เป็นคนเช่าเมืองแล้วก็ได้ด้วย

บุคคลเหล่านี้เจ้าหน้าที่สถานกงสุลอเมริกันเมืองทำหน้าที่แทนกรมตรวจคนเช่าเมือง
สหรัฐอเมริกา จะเป็นผู้พิจารณาแล้วอนุญาตให้เป็นคนเช่าเมือง ออกเอกสารอนุญาตเป็นคน
เช่าเมืองให้ต่อไป เป็นที่น่าสังเกตว่ากรมตรวจคนเช่าเมืองของสหรัฐอเมริกา ได้ทำความ
ตกลงและประสานงานกับกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา (State Department)
ในกรุงวอชิงตันเป็นประจำประเทศต่าง ๆ ทำหน้าที่พิจารณาอนุญาตให้คนต่างชาวดูเป็นคนเช่าเมือง
ตลอดมา และมีเจ้าหน้าที่ตรวจคนเช่าเมืองจากสหรัฐอเมริกาประจำสถานทูตหรือสถาน
กงสุลอเมริกัน ทำหน้าที่พิจารณาให้คำปรึกษาแก่สถานทูตหรือสถานกงสุลอเมริกันอยู่ด้วย เมื่อ
มีปัญหาเกี่ยวกับกรมตรวจคนเช่าเมืองขึ้น เจ้าหน้าที่ตรวจคนเช่าเมืองประจำสถานกงสุลหรือ
สถานทูตอเมริกันจะเป็นผู้พิจารณาเสนอความเห็นให้กงสุลหรือทูตทราบ เป็นการป้องกันความ
ผิดพลาดทางวิชาการได้เป็นอย่างดี และมีกรมประสานงานระหว่างกระทรวงยุติธรรมเจ้า
สังกัดกรมตรวจคนเช่าเมือง กับกระทรวงการต่างประเทศ เป็นอย่างดีและป้องกันความ

เสื่อมเสียที่อาจเกิดจากการพิจารณาอนุญาตให้เป็นคนต่างด้าวเข้าเมืองจากประเทศต่าง ๆ
เขาไปอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาคือเป็นอย่างที่ช่วย ทั้งนี้ หมายความว่าหากเกิดไม่ถูกต้อง
ขึ้น ผู้ที่มีกรรมในการพิจารณาอนุญาตมีตัวคนอยู่จะมีความรับผิดชอบให้แทนตัวไม่ได้

ส่วนการพิจารณาอนุญาตให้คนต่างด้าวที่ขอเข้าใบวีซ่าหรือที่อเมริกาแล้วเรียน หรือ
ท่องเที่ยว ที่คนاجر เป็นการชั่วคราวนั้น คนต่างด้าวจะต้องให้แพทย์ตรวจและออกเอกสารรับ
รองการไม่เป็นโรค โดยตรวจเลือด ตรวจปัสสาวะและอื่น ๆ กับสภาพเอกซเรย์ปอดส่ง
กงสุลอเมริกันแล้ว กงสุลอเมริกันจึงจะทำการตรวจลงตรา (Visa) ให้ แล้วคนต่าง
ด้าวจึงนำหนังสือเดินทางพร้อมเอกสารการตรวจโรคกับฟิล์มเอกซเรย์ไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจ
คนเข้าเมืองสหรัฐอเมริกาคำการตรวจ เมื่อไปถึงท่าสถานีสำรับเจ้าหน้าที่งานตรวจคนเข้า
เมืองสหรัฐอเมริกาทตรวจ เมื่อได้ตรวจเห็นถูกต้องแล้วจึงประทับตราอนุญาตให้อยู่ชั่วคราว
พร้อมระยะเวลาที่อนุญาตลงไปบนหนังสือเดินทาง ซึ่งคนต่างด้าวจะต้องไปอยู่ภายในกำหนด
เวลาที่อนุญาตไว้ในหนังสือเดินทาง และต้องไปอยู่สถานที่ (address) ที่ระบุไว้ใน
บัตรขาเข้า (disembarkation card) ก่อนเขาไปถึงสหรัฐอเมริกา หากย้ายที่
อยู่ระหว่างอยู่ในสหรัฐอเมริกาไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองซึ่งมีสำนักงานประจำอยู่ตาม
เมืองใหญ่ ๆ ในสหรัฐอเมริกา ในระหว่างเค้นมกราคนของทุกปี หากคนต่างด้าวคนใดยังไม่
ออกนอกประเทศ จะต้องแจ้งต่อสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองนั้น ๆ หรือแจ้งกับสำนักงาน
ไปรษณีย์ทุกแห่งในสหรัฐอเมริกา โดยมีแบบฟอร์มกรอกยื่นต่อเจ้าพนักงานไปรษณีย์ กับหนังสือ
เดินทางเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง และหากตรวจถูกต้องแล้วนายไปรษณีย์จะรับแบบรายงาน
แจ้งที่อยู่ระหว่างเค้นมกราคนของปีนั้นไว้ ส่วนหนังสือเดินทางก็คืนแก่คนต่างด้าวไป ทั้งนี้
และหากคนต่างด้าวพักโรงแรม เจ้าของโรงแรมจะต้องกรอกใบบัตรของโรงแรม ซึ่งมีรายการ
ชื่อ อายุ สัญชาติ หนังสือเดินทางและการอนุญาตของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองสหรัฐอเมริกา
ไว้ว่าอนุญาต ณ ที่ใด เจ้าของหนังสือเดินทางซึ่งเป็นผู้เช่าที่พักอาศัยโรงแรมจะเป็นผู้ยื่นชื่อรับ
รองรายการในบัตรเข้าที่พักโรงแรม ส่วนหนังสือเดินทางนั้นเจ้าหน้าที่โรงแรมตรวจดูแล้วก็

คืนให้

เมื่อเจ้าหน้าที่โรงแรมรับบัตร เขาก็ออกหีบและลงหลักฐานในบัตรโรงแรมแล้ว
 เจ้าหน้าที่โรงแรมจะคัดสำเนาบัตรเข้ที่โรงแรมแต่ละคนส่งสถานีตำรวจของที่ที่โรงแรมนั้น
 ขึ้นอยู่กับที่ เช่น ที่โรม ประเทศอิตาลี เจ้าของโรงแรมจะส่งบัตรขึ้นชื่อผู้เข้าพักโรงแรม
 พร้อมหลักฐานหนังสือเดินทางหรือหากเป็นคนของประ เทศนั้นก็ส่งบัตรประจำตัวไว้แล้วส่งบัตร
 ให้ตำรวจที่วันละ ๑ เวลา คือ ๕.๐๐ น. - ๑๒.๐๐ น. และ ๑๖.๐๐ น. ทุกวัน เพื่อ
 ทราบการเคลื่อนไหวของผู้เข้าพักอาศัยโรงแรมทุกคน ทั้งนี้ก็เกี่ยวกับการรักษาความมั่นคง
 (security) ของประเทศที่อาจเกิดจากการกระทำของคนที่ค้างคาวหรือผู้พัก
 อาศัยโรงแรม

นอกจากการควบคุมการมีถิ่นที่อยู่ของคนต่างคาวแล้ว สหรัฐอเมริกาบังคับควบคุม
 อาชีพที่คนต่างคาวจะทำอีกด้วย โดยแบ่งอาชีพที่ควบคุมออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ

ก. อาชีพที่ต้องใช้ความรู้ความชำนาญระดับสูงและขาดแคลนทั่วถึงคนทั่ว
 ประเทศ เช่น สถาปนิก วิศวกร นักคณิตศาสตร์ นักเคมี นักฟิสิกส์ แพทย์ ทบามาล เป็นต้น
 อาชีพกลุ่มนี้รัฐบาลให้การรับรองล่วงหน้า โดยคนต่างคาวที่ประสงค์จะไปทำงานนี้ เพียงแค่
 ป็นคำขอพร้อมความหลักฐานตามระเบียบที่สถานกงสุลสหรัฐฯ หรือสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
 ก็จะได้รับการพิจารณาอนุญาตและตรวจลงตราวีซ่าให้เดินทางเข้าไประหว่างงานได้

ข. อาชีพที่ห้ามคนต่างคาวไปทำเด็ดขาด โดยเป็นอาชีพที่มีคนอเมริกัน
 สามารถทำได้เป็นจำนวนเพียงพอแล้ว เช่น ผู้ช่วยคนทำขนมปัง คนผสมเหล้าในบาร์
 เสมียนโรงแรม กรรมกรทำไร่ คนสวน เป็นต้น

๑๑ กลุ่มจะเขียนเกี่ยวกับการควบคุมคนต่างคาวของสหรัฐอเมริกาได้ในคำบรรยาย
 เรื่องวิวัฒนาการและความเป็นมาแห่งกฎหมายว่าด้วยตรวจคนเข้าเมืองและสัญชาติของสหรัฐ
 อเมริกาของ L. Paul Winings ซึ่งเป็นที่ปรึกษาทั่วไปของกรมตรวจคนเข้าเมือง
 และการแปลงชาติสหรัฐอเมริกา ซึ่ง พ.ศ. ๑๙๖๑ สุนทรกุนาร กองตรวจคนเข้าเมือง
 กรมตำรวจ ได้เป็นผู้รวบรวมไว้เมื่อ มี.๑๙๖๐

ก. อาชีพที่ให้ออกอนุญาต โภคเป็นอาชีพที่อาจมีการขาดแคลนเป็นบางขณะ หรือบางท้องถิ่นซึ่งคนต่างดาวจะ ไปทำคงได้รับบริการพิจารณาเสียก่อนว่า อาชีพนั้นมีคนอเมริกัน ที่สามารถทำได้ และพร้อมจะทำงานนั้นอยู่เป็นจำนวนเพียงพอหรือไม่ และการจ้างคนต่าง ดาวไปทำงานคง ไม่กระทบกระทั่งต่อตลาดแรงงานและ สภาพการหางานของคนอเมริกันที่ทำงาน ชนิดเดียวกันนั้น

อาชีพกลุ่มนี้ ทางกระทรวงแรงงานจะออกประกาศกำหนดประเภทอาชีพที่จะ อนุญาตให้คนต่างดาวทำหรือรับ รong ลวง หน้า และท้องถิ่นที่ ไม่อนุญาตให้ไปทำเป็นคร่าว ๆ ไป

คนต่างดาวที่ประสงค์จะไปทำงานในอาชีพกลุ่มนี้ จะยื่นคำขอที่สถานกงสุลอเมริกัน หรือที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองก็ได้ ถ้าเป็นอาชีพตรงกับที่ประเทศจะอนุญาตให้ทำหรือรับ รong ลวง หน้า และทำในท้องถิ่นที่ไม่ได้ห้ามไว้ ทั้งผู้ขอมีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนด ทางสถานกงสุล หรือสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองก็จะพิจารณาอนุญาตและตรวจลงตราวีซ่าให้เกินทางไปทำได้ แต่ ส่วนอาชีพนอกจากที่ประกาศจะส่งคำขอ ไปในหน่วยงานที่ทำหน้าที่พิจารณาเรื่องนี้ของ กระทรวงแรงงานพิจารณาอนุมัติเสียก่อน

อนึ่ง คนต่างดาวที่มีคุณสมบัติไม่ตรงตามที่กำหนดในอาชีพที่จะ ไปทำหรือจะ ไปทำ ในท้องถิ่นที่ห้าม อาจขอรับการพิจารณาอนุญาตได้ โดยนายจ้างที่ประสงค์จะจ้างคนต่างดาวนั้น เป็นผู้ขอให้โดยยื่นแบบคำขอไปยังสำนักงานจัดหางานซึ่งตั้งอยู่ในท้องถิ่นที่คนต่างดาวจะ ไปทำ งาน